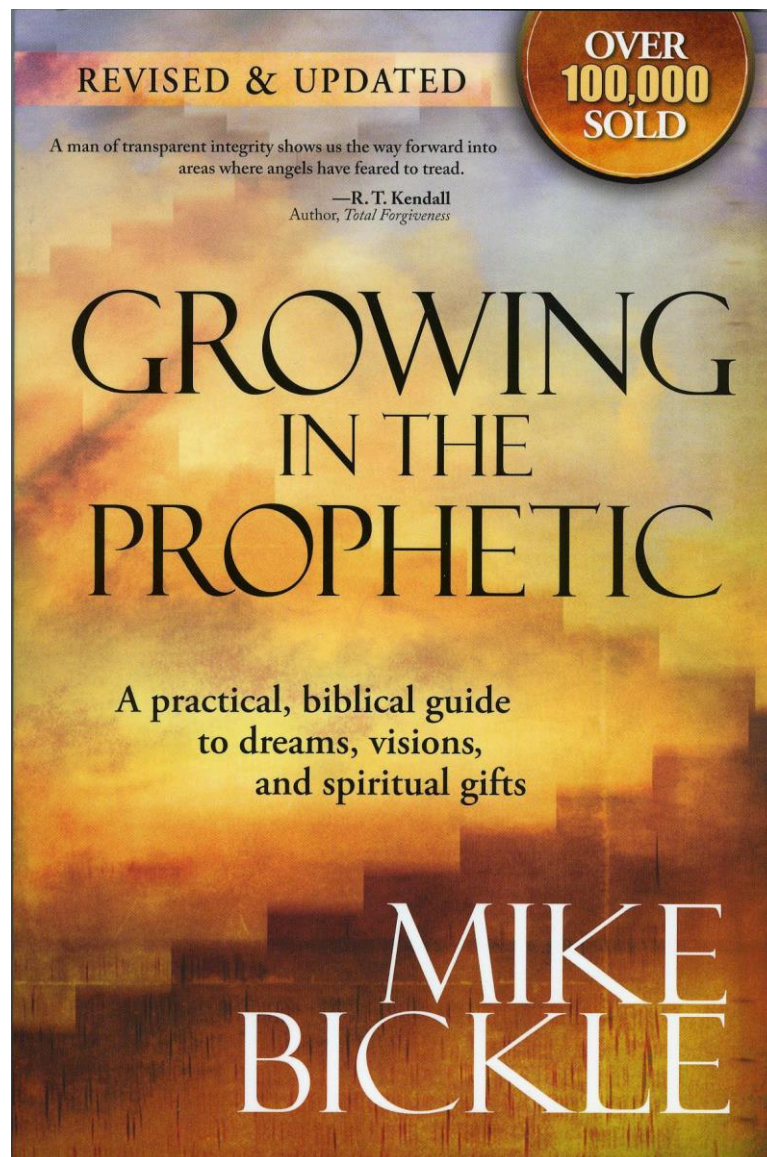

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

МАЙК БИКЪЛ

Превод: Емил Енчев

Редакция: Севдалина и Христо Христови

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО	1
Отзиви	2
ПРЕДГОВОР.....	4
1 ГЛАВА - „ТРЯБВА ДА Е СТАНАЛА УЖАСНА ГРЕШКА“	5
2 ГЛАВА - ПОТВЪРЖДАВАНЕ НА ПРОРОЧЕСТВА ЧРЕЗ БОЖИИТЕ ДЕЙСТВИЯ В ПРИРОДАТА.....	11
3 ГЛАВА - ПРОРОЧЕСКО УПРАВЛЕНИЕ: ОТКРОВЕНИЕ, ТЪЛКУВАНЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ	19
4 ГЛАВА - ПРЕГЛЕД НА ПРОРОЧЕСКОТО СЛУЖЕНИЕ	27
5 ГЛАВА - РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ДАРБАТА ПРОРОЧЕСТВО И ТОВА ДА БЪДЕШ ПРОРОК	36
6 ГЛАВА - ЖЕНИ, ДЕЙСТВАЩИ В ПРОРОЧЕСКО СЛУЖЕНИЕ	43
7 ГЛАВА - СЕДЕМ ИЗМЕРЕНИЯ НА ПРОРОЧЕСКАТА ЦЪРКВА	48
8 ГЛАВА - ИДВАЩОТО ВЕЛИКО СЪЖИВЛЕНИЕ.....	53
9 ГЛАВА - БОРЕНЕ ЗА ПЪЛНОТАТА НА ПРОРОЧЕСКОТО ПОМАЗАНИЕ.....	61
10 ГЛАВА - ФАЛШИВИ ПРИРАВНЯВАНИЯ ОТНОСНО ПРОРОЧЕСКИТЕ ДАРБИ.....	68
11 ГЛАВА - БОГ СЪБЛАЗНЯВА УМА, ЗА ДА РАЗКРИЕ СЪРЦЕТО.....	76
12 ГЛАВА - ПАСТОРИ И ПРОРОЦИ: ДВИЖЕЩИ СЕ ЗАЕДНО В ЦАРСТВОТО.....	83
13 ГЛАВА - ИЗТОЧНИЦИТЕ НА ПРОРОЧЕСКИЯ ПРИЗИВ.....	88
14 ГЛАВА - ВЪПЛЪЩАВАНЕ НА ПРОРОЧЕСКОТО ПОСЛАНИЕ	93
15 ГЛАВА - ЧЕСТО СРЕЩАНИ ЗЛОУПОТРЕБИ И НЕПРАВИЛНИ УПОТРЕБИ НА ПРОРОЧЕСТВОТО	100
16 ГЛАВА - ПРАКТИЧНИ НАЧИНИ ЗА РАСТЕЖ В ПРОРОЧЕСКОТО	110
17 ГЛАВА - ПРОРОЧЕСКОТО СЛОВО В ПУБЛИЧНО ПОКЛОНЕНИЕ.....	119
18 ГЛАВА - ПРОРОЧЕСКАТА ПЕСЕН НА ГОСПОД	124
19 ГЛАВА – ПРОЯВЛЕНИЯ НА СВЯТИЯ ДУХ.....	130
20 ГЛАВА - БОЖИЯТА СТРАТЕГИЯ НА МЪЛЧАНИЕ.....	145

ОТЗИВИ

Израстване в пророческото е един ценен ресурс за отделните хора и за събрания, които желаят да израснат в пророческо служение. Чрез дълбокия и изпитан резервоар на знание и опитност на Майк Бикъл мнозина ще намерят насърчение да упражняват духовната дарба на пророкуване в баланс и сила.

- Франсис Френджипейн
Пастор и автор

Пътуването на Майк в Господа е било доста удивително. В началото той е бил един млад консервативен евангелски пастор без харизма. Сега той е един интимен, страстен поклонник, движещ се в свръхестественото и водещ другите в едно мощно място в Духа.

Той се е придвижил милион мили в сърцето си и в преживяване на Бог. Това е тази достоверност, която изпъква в човека. Той не се е страхувал да изследва, да търси и да бъде пионер. Тази книга е едно пътуване в територията на пророчеството, пророческото служение и ролята на пророците.

Усъвършенстването на пророчески хора не е лесно. Пастируването на пророческо общество не е за страхливите. Развиването на едно сигурно място за близка подотчетност за пророци

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

е трудна работа. Само един лидер, който е бил доведен до божествени срещи с Господ, може да се натовари с един такъв преходен процес.

Книгата на Майк е реална, прагматична и богата с опитност и мъдрост. Да обичаме дара на пророчеството като църква, е добро нещо. Да се развие едно пророческо общество, което да може да чува и да действа според гласа на Господ, е една съвсем различна задача. *Израстване в пророческото* е важна за четене и изучаване книга. Тя ще ви научи на преходния процес. Само това си струва инвестицията.

Аз обичам първата книга със същото това заглавие. Ако Майк намери начин да увеличи и разшири мъдростта ѝ, тогава аз определено ще бъда първият в редицата, който ще я прочете!

- Греъм Куук
Brilliant Book House

Благородна, но здрава. Състрадателна, но въпреки това проникателна. Изобилстваща с разбиране.

- Колин Дай
Главен пастор, Кенсингтън Темпъл
Лондон, Англия

Практичната мъдрост на Майк Бикъл ще послужи и на тялото на Христос.

- Тери Вирго
Лидер на Pioneer International
Лондон, Англия

Човек на прозираща цялостност ни показва пътя към областите, където ангелите се страхуват да стъпят.

- Р.Т. Кендал
Автор, *Пълно прощение*

Майк Бикъл е човек със забележителен учителски дар, бърз да признава миналите грешки, от които той очевидно се е учил. Това е книга, която всеки харизматик трябва да прочете, ако ще увеличим способността си да чуваме от Бог, да Му говорим и ако ще останем посветени на Христос, на Писанието и един на друг.

- Джералд Коутс
Лидер на Pioneer International
Лондон, Англия

Във време, когато Духът говори силно на църквите за дара на пророкуването и служението на пророка, *Израстване в пророческото* е извънредно важна книга. Майк Бикъл носи една завидна комбинация на зрелост и прозрачност в своето излагане на библейските принципи, моделирайки пророческото заедно с ценни уроци, както позитивни, така и негативни, научени от служението в „Пророците от Канзас Сити“.

- К. Питър Вагнер
Професор по църковен растеж в Семинарията по теология Фулър, Пасадена,
Калифорния

ПРЕДГОВОР

Защо още една книга за пророческото? Чел съм много книги за пророческото през годините. Някои се фокусират върху различните библейски категории на пророците и върху свръхестествените проявления, които стават чрез тях. Други се фокусират върху това, как да пророкуваме, и после какво да правим с пророческите слова.

Тази книга докосва тези теми, но тя също така откровено говори за радостта и болката на пророческите хора в контекста на местната църква. Излагам рисковете, затрудненията и напреженията, включени при отглеждането на пророчески хора сред непророчески хора. Когато активността на Святия Дух се задейства сред слаби хора като нас, сблъсъкът между себичната амбиция и липсата на мъдрост е неизбежен. Надигат се много напрежения. Плюс това, ние срещаме преживяванията на Святия Дух, които са чужди за нас. Всичко това прави едно предизвикателно преживяване в нашия църковен живот.

Аз пастирувах в обстановка на местна църква в продължение на 23 години, докато започнах мисиите Интернационален дом за молитва с база в Канзас Сити през 1999. На 19 септември, 1999, ние започнахме служение на поклонение с ходатайство, което продължава нонстоп, 24 часа в денонощието. Членовете на нашия персонал се виждат като „ходатайствени мисионери“, понеже вършат работата на служението и се извисяват от мястото на нощна и дневна молитва. Нашият персонал осигурява собствената си финансова издръжка като мисионери по начин, подобен на другите мисионерски организации, като *Младежи с мисия* и *Лагерите поход за Христос*. Сега Бог благосклонно е прибавил около 1500 души към нас на пълноременно служение. Около 500 души е нашият служителски персонал, а другите хиляда служат пълноременно като ученици или студенти. Всички те са ангажирани около 50 часа на седмица.

В допълнение на тези, приблизително 2000 души се присъединяват към нас в нашите неделни служби на празненство. По този начин около 4000 души съставляват това, което аз имам предвид като „Семейството на мисионерската база на ИНОР (Интернационален дом на молитва)“. Ние викаме всеки ден за освобождаването на духа на пророческа мъдрост и откровение от Ефесяни 1:17. Господ ни е давал славни отговори. Мнозина са имали пророчески сънища, видения и свръхестествени преживявания.

Моето пътуване в пастируването на пророчески хора започна внезапно през пролетта на 1983. Признавам, че съм направил много грешки в това пътуване, но съм научил някои ценни уроци. Ще споделя част от това, което съм научил през последните 25 години, през които съм бил дълбоко въввлечен с пророчески хора и движения.

Бъдещето на църквата със сигурност ще бъде изпълнено с хора, които оперират в пророческото помазание. В поколението, в което Господ се връща, цялата църква ще получава сънища, видения и пророчески преживявания (Деяния 2:17-21). Това ще бъде вълнуващо и в същото време предизвикателно. Със сигурност ще се появят нови измерения на служението на Святия Дух, които ще изискват посвещение на Писанията, а също и дълбоко посвещение като учащи се (1 Коринтяни 3:18). Това не е добро време в историята за „познаване на всичко“, а по-скоро е правилното време да се изразява добродетелността на смирението в един дух на поучаемост, докато отиваме към по-големи дълбочини в пророческото.

1 ГЛАВА - „ТРЯБВА ДА Е СТАНАЛА УЖАСНА ГРЕШКА“

Джон Уимбър БЕШЕ подредил всичко. Беше през юли 1989, когато четири хиляди души се бяха събрали за пророческа конференция, провеждана от църквата *Виниярд Крисчън Фелоушип* в Анахейм, Калифорния.

Джон беше говорил няколко пъти на конференцията, после представи мен и други хора, които щяха да дадат послания за пророческото служение. Аз поучавах за възпитаването и управляването на пророческото служение в местната църква и представих някои практични съвети за това, как да се насърчават хората, които току-що започват да получават пророчески впечатления, видения и сънища. Разказах истории за това, как бяхме преживявали Божията употреба на сънища, видения, ангели и Неговия ясен глас, за да върши Своите цели в нашия църковен живот. Споделих няколко истории за това, как Бог потвърди някои от тези пророчески откровения със знамения в природата – комети, земетресения, суши и порои, случващи се на точно предсказано време.

Мисля, че бях ясен относно факта, че рядко някое от тези свръхестествени преживявания се е случвало директно чрез мен. Аз предимно бях наблюдател на пророческото служение, и при това, неохотен в началото. Да, аз бях пасторът на църква, която имаше около десет души, които пътуваха постоянно с фокус на пророческото служение, но аз самият имах само няколко пророчески преживявания. Предимно говорех за това, какво се беше случвало в техните опитности, а не в моите.

В ранните ми дни на служение в средата на 70-те аз бях един консервативен евангелист, занимаващ се с младежкото служение, надявайки се един ден да посетя Семинарията по теология в Далас. Бях антихаризматичен и се гордеех с това. Обаче, от 1983 аз се оказах обграден от група необикновени хора, някои от които се смятаха за пророци. Аз няхах никакъв опит с пророческото служение, обаче станах лидер на тези 10-15 пророчески хора. „Защо аз, Господи?“ Питал съм много пъти през следващите години.

Конференцията на *Виниярд*, където говорих през юли 1989, предимно се състоеше от консервативни евангелски църковни лидери, които са били благословени от учението на Джон Уимбър за изцелението, но които през по-голямата си част не са били изложени на пророческото служение. Те представляваха бързо нарастващ брой от вярващи в Исус, които имаха голям копнеж да чуват по-директно от Бог по един свръхестествен и личен начин.

Бях свършил сутрешната си сесия и имахме време на служене на хората, когато Джон Уимбър се качи на платформата и ми прошепна в ухото: „Би ли се молил и да поискаш Святият Дух да освободи дара на пророчеството за хората?“

За тези от вас, които сте имали привилегиата да бъдете около Джон Уимбър, преди да почине през ноември 1997, вие знаете, че няма и грам надуване или рекламаджийство в него. Той би поканил Святия Дух да се движи над слушателите и да докосва хиляди хора със същия тон на гласа, с който прави съобщенията. Той ме помоли по този обикновен начин да се моля за хората да получат това, което току-що бях описвал.

Пред четири хиляди души, наблюдаващи ни и духовно гладни, аз прошепнах на Джон: „Мога ли да направя това, тъй като аз самият не съм пророчески надарен?“

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Джон отговори: „Просто продължавай напред и се моли за освобождаването, и нека Господ да докосне, когото ще докосне“.

„Защо аз да се моля за тези хора?“ мислех си аз. Огледах се наоколо за помощ от някой от известните пророчески служители, които също говореха на конференцията. Те трябваше да бъдат тези, които да се молят хората да получат повече благодат за пророческото служение. Никой от тях не беше в аудиторията в този момент, така че очевидно бях оставен сам.

„Е, ОК, Джон, ако искаш, да го направя“ - казах аз. Това ще бъде една безобидна молитва.

Джон обяви, че аз ще помоля Святия Дух да освободи дара на пророчеството в живота на хората. Така че аз се молих. Забелязах един от лидерите от моята църква в Канзас Сити в дъното на залата да сочи към мен и тихо да се смее. Той знаеше, че аз не бях пророк, а също знаеше, че бях в беда, водейки това служение, където се „очакваше“ да се освободи пророческото помазание върху другите.

Веднага след като свърши събранието, се оформи една дълга редица от хора, нетърпеливо чакащи да говорят с мен. Някои искаха да се моля лично пророческият дар да им бъде предаден. Други искаха да им дам „слово от Господа“, което означава, да пророкувам това, което Бог иска да каже за тях и за Неговия план за живота им.

Аз неотдавна бях представил пророческите служители на конференцията, тези, които години наред са оперирали в пророческото служение по начини, които са ме удивявали. Обаче, някои присъстващи на конференцията погрешно бяха решили, че аз съм помазан пророк и безспорно човекът, който да види дали те искат пророческият дар да бъде освободен в живота им.

Отново и отново аз обяснявах на хората, подредили се да се срещнат с мен: „Не, нямам слово за вас. Не, не мога да ви предам пророчески дарби. Не, аз не съм пророчески надарен“.

Огледах се наоколо за Джон, но не можах да го открия. След като прекарах известно време, обяснявайки това индивидуално на около 25 души в редицата, аз застанах на платформата и направих съобщение по микрофона: „Има една ужасна грешка! Аз не съм пророк. Нямам пророческо служение. Нямам никакво пророческо слово, което да ви дам!“ Тогава напуснах събранието.

Ричард Фостър, автор на *Празнуване на дисциплинирането*, ме чакаше да свърша да се моля за хората, за да отидем на обяд. Отивайки към колата, аз бях спрял от няколко души на паркинга, които искаха да им пророкувам. Разбира се, аз нямах никакви пророчески слова и за тях.

Накрая ние избягахме и открихме един ресторант на около 16 км. от мястото на събранието. Но за моя изненада, докато стоях на бара за салати с чиния с храна в ръката си, аз бях помолен от двама души поотделно, които бяха присъствали на конференцията, да им пророкувам. Искаше ми се да бях разяснил по време на моята сесия, че не съм пророк, нито пък съм син на пророк.

Тези, които са или развълнувани, или отчаяни да чуят от Бог, рядко са съдържани или учтиви. Аз станах нетърпелив и се раздразних от настойчивостта на хората. Фактът, че бях с Ричард Фостър, когото исках да видя от дълго време, увеличи моето раздразнение. Това също беше малко неудобно. Ричард се разсмя, когато му казах: „Аз не съм пророчески човек! Ужасна грешка беше направена днес“.

Обаче, раздвижването този ден беше незначително в сравнение с врявата, която щеше да дойде след няколко години, свързана с пророческото служение, с което аз бях свързан. На мен ми изглеждаше, че Бог беше избрал погрешния човек, който да пастирува тим от пророчески хора.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

НЕОХОТНО ВЪВЕЖДАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО СЛУЖЕНИЕ

Много хора знаят за Бог само в контекста на далечни неща и имало едно време. Те са гладни да знаят, че Бог е въввлечен в живота им по един интимен начин в настоящето. Когато това знание е драматично събудено за първи път, хората често реагират прекомерно за кратко и често стават прекомерно ревностни. Има голям глад в Божиите хора да чуват директно от Него по свръхестествен начин. Аз виждам този глад да се увеличава повече с течение на годините.

Много хора, въввлечени в пророческо служение, са били довлечени в него, ритайки и крещейки, понеже са били учени, че дарът на пророчеството е отминал. Един добър пример за това е моят близък приятел Др. Джак Диър. Той преди е бил професор в Семинарията по теология в Далас и е бил посветен сейшънист, преди да срещне Джон Уимбър и да преживее демонстрацията на Божията сила. (Сейшънистите вярват, че свръхестествените дарби на Святия Дух са престанали след книгата Деяния.) Той също минал през трудното пътуване на търсещата душа, докато стигнал до мястото да прегърне пророческото служение. Бивайки брилянтен библейски учител, той е трябвало да се увери, че всичко е 100% според Писанието.

Ние ценим това да виждаме дарбите на Святия Дух да оперират във връзка с писаното Божие Слово. Това е един необменен аспект от търсенето на Мисионерската база на ИНОР (Интернационален дом на молитва) да расте в пророческото. Осем от нашите лидери в мисионерската база имат магистърски степени, плюс четири други, които имат докторски – предимно от консервативни евангелски, нехаризматични семинарии. Други пет души заслужиха юристски степени, преди да се присъединят към персонала на нашата мисионерска база. Личните профили на тези мъже и жени обикновено са в силен контраст на онези, които са фокусирани на това да се впуснат в пророческо служение, но разнообразието е съществено. Всички ние се нуждаем един от друг.

Господ ни е помогнал да установим едно академично предизвикателно, пълновременно библейско училище, наречено училище за служение Предшественика. Различните видове учени и пророческите служители поучават рамо до рамо като един служителски тим. Съществено е да се комбинират дарбите на Духа с отговорна начетеност в Писанията.

Както много хора в семейството на мисионерската база на ИНОР (Интернационален дом на молитва), повечето от тези членове на екипа, образовани в семинариите, не са силно пророчески. Те са пастори и учители, които са усетили силен призив да бъдат част от служение, което прегръща, наред с другите неща, пророческото служение.

Може да ви изненада, че много от лидерите сред нас с пророчески надарявания в действителност са израснали в църква, която не е преследвала духовните дарби.

Толкова много пъти Божието призвание прави напречен разрез на зърното на нашите естествени сили и предишното ни доктринално обучение. Бог иска да обедини силно евангелско обучение в Писанията със свръхестествени проявления на Святия Дух. Често срещано е за Бог да призовава хора за нещо, за което те не са естествено приспособени. Например, Петър, необразованият рибар, беше призван за апостол на образованите юдеи. Павел, себеправедният фарисей, беше призван за апостол на безверните езичници.

Аз започнах като скептик, когато за първи път се сблъсках с пророческото служение. Никой не е подозирал някога от моето начално религиозно обучение и

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

принадлежност, че някога ще бъде въвличен в пророческо служение. Бог трябва да има чувство за хумор.

СТАВАЙКИ АНТИХАРИЗМАТИЧЕН

През февруари 1972, на 16 годишна възраст, аз бях докоснат от силата на Святия Дух. В една църква на Асамблея на Бога в Канзас Сити, наречена Евенджъл Темпъл, Святият Дух изглежда ме погълна и аз говорих на езици за първи път. Преди това преживяване аз никога не бях чувал за дара на езиците. Нямах идея какво се беше случило с мен. Помолих хората, които се молеха за мен, да ми помогнат да разбера какво става. Те казаха, че говоря на езици. Аз попитах: „Какво е това?“ Те ми казаха да прочета 1 Коринтяни 14 и после да се върна на следващото събрание, за да науча повече за това.

Въпреки че имах мощна среща с Бог, аз веднага бях убеден от моите презвитериански младежки лидери, че преживяването беше демоничен фалшификат. Аз заключих, че съм бил измамен, и по този начин счетох моето преживяване на говорене на езици за фалшиво преживяване. Аз се отрекох веднага от това и се посветих да се противопоставям на всяко харизматично нещо. Аз разсъждавах, че всичко, което изглежда толкова реално, може да измами други неподозиращи хора, ако не са предупредени. Така че, аз тръгнах да предупреждавам други „невинни“ вярващи да се пазят от „фалшиви“ преживявания като говоренето на езици.

През следващите пет години това стана личната ми мисия да развенчавам харизматичната теология и да спасявам от измама онези, които също са били подведени от „фалшиви“ преживявания.

Аз не харесвах харизматичните хора повече, отколкото харесвах харизматичната теология. Тези, които бях срещал, ми изглеждаха, сякаш се надуват, че *имат всичко*. Аз чувствах, че те са арогантни, а също и духовно плиткни. Според моята преценка на тях им липсваха много неща, особено страст за Писанията и лична святост. Като млад християнин аз бях посветен ученик на евангелските величия, поглъщайки писания на Дж.И. Пакър, Джон Стот, Джонатан Едуардс, Др. Мартин Луид-Джоунс, А.У. Тоузър и други като тях. Аз носех моята страст за евангелската ортодоксалност и моята кампания срещу свръхестествените дарби на Духа с мен навсякъде, където служех с Божието Слово, когато говорех на различни колежански лагерни събрания в средния запад. Целта ми беше да накарам харизматиците да се отрекат от своите преживявания, като признаят, че са небиблейски фалшификати.

ДРУГА УЖАСНА ГРЕШКА

През април 1976, на 20 годишна възраст, аз бях поканен в едно малко провинциално градче, за да изнася проповед пред една малка Лютеранска домашна група от 25 човека. Малкото провинциално градче беше Роузбъд, Мисури, и беше на един час път с кола от Ст. Луис. Присъстващите на домашната група си търсеха пастор, за да започнат нова църква. Аз не знаех, че те бяха въвличени в харизматичното обновление, което се носеше през лютеранската църква по това време. Аз приех поканата им и говорих за кръщението в Святия Дух от антихаризматична позиция. Това беше проповед, която бях говорил много пъти на колежанските лагери. Бях я взел от една малка книжка на Джон Стот за кръщението в Святия Дух. Исках да направя това ясно за тази домашна група, че не исках да имам нищо общо с харизматичните ереси.

Въпреки че тези хора очевидно обичаха Исус, те нямаха ясна представа за аргументите срещу езиците. Така че, доктриналните недомлъвки от моята

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

антихаризматична проповед се стовариха върху главите им. Повечето от тях бяха едва наскоро въввлечени в лютеранското харизматично движение.

Двойката, която се грижеше за главното лидерство на тази домашна група, бяха двама „харизматици с опит“. Те бяха извън града през уикенда, когато аз говорих. Когато се върнали, те чули, че младият проповедник на име Майк Бикъл говорил за „кръщението на Духа“. Е, това беше достатъчно добро за тях, така че те ме наеха за свой пастор. Те приели, че съм съгласен с тяхната *харизматична* теология поради слуха, че съм говорил за кръщението на Святия Дух. Иронично, аз приех, че всички са разбрали от тази проповед, че съм *антихаризматичен*. Бях напълно неподозиращ за това, което щеше да се случи през следващите месеци, тъй като бях започнал да свиквам с моята нова роля на пастор. Водещата двойка ме помоли да отправя призив от олтара за спасение, а също така да се моля за хората да говорят на езици. „Аз не вярвам в говоренето на езици“, отговорих бързо. Тогава стана ясно, че когато са ме поканили, те не са знаели, че съм антихаризматик. Аз простенах: „О, има ужасна грешка!“

„Аз съм пастор на харизматична църква!“ правех гримаси на себе си. Искях веднага да напусна тази малка провинциална църква. Не можех да повярвам. Как можах да се вкарам в тази каша? Поглеждайки назад, няма съмнение, че Самият Бог ме е вкарал в това. Обаче, аз бях започнал наистина да харесвам тези хора. Доверявах се на тяхната искреност, на тяхната любов към Писанията и на тяхното посвещение да евангелизират. Как може такива хора, обичащи Исус, да бъдат измамани харизматици?

Моето преживяване с тази църква беше Божият начин да събори някои от моите предразсъдъци срещу харизматиците. Поради благочестието и смирението на хората в тази малка провинциална църква аз действително се наслаждавах да имам връзка с харизматици, въпреки че бях убеден, че бяха в теологическа грешка. Майк Бикъл сега толерираше харизматиците. Това беше ОК за сега, понеже аз вече имах планове да се преместя в Мексико, за да живея като мисионер. Мислех си: „Мога да издържа всичко за кратко време“. Така че не оставих църквата.

НАПАДНАТ ОТ ЗАСАДА ОТ БОГ

Няколко месеца по-късно аз се сблъсках с първото публично пророческо слово, което беше насочено към мен; разбира се, аз не го вярвах. Този проповедник ме извика и каза: „Млади човече, в дъното на залата, Бог ще те измести от мястото, на което си, и ти ще започнеш редовно да поучаваш стотици младежи – веднага“.

„Не аз“, мислех си в себе си. Аз няма да остана в Америка, за да водя младежко служение. Вече бях се уговорил да се присъединя към една мисионерска организация в Мексико Сити. Аз бях поставил сърцето си на това да прекарам живота си в Мексико и Южна Америка. Отхвърлих това пророческо слово и си казах: „Това не може да бъде“. После проповедникът продължи да пророкува, казвайки: „Въпреки че в момента казваш в сърцето си: ‘Това не може да бъде’, Бог ще го направи веднага“. Хората ръкопляскаха. А аз просто исках да се махна оттам.

На следващата седмица аз шофирах един час, за да посетя един приятел в Ст. Луис, и случайно се срещнах с пастора на най-голямата харизматична църква в региона. Тя се състоеше от няколкостотин членове. Той ме погледна и каза: „Знам, че сме непознати, но аз имам една необикновена молба към теб. Господ току-що ми говори и ми каза, че ти трябва да поучаваш на съботната ни вечерна служба, където се събират повече от хиляда младежи всяка седмица“. Преди да мога да помисля за това, аз се чух да казвам „да“. Бях шокиран, че толкова бързо се съгласих да поучавам в харизматична църква. Изглеждаше ми като компромис да приема тази покана. Бях объркан. Какво щяха да си помислят приятелите ми? Те също бяха антихаризматични.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Аз отидох неохотно на службата и след като свърших поучението, пасторът дойде на платформата в края на службата и попита дали младежите искаха да дойда пак следващата седмица. Те аплодираха, така че при моментния натиск аз се съгласих да бъда говорителят и следващата седмица. Същото нещо се случи и на следващата съботна вечер. Те бяха толкова разположени към мен, че аз започнах да заключавам, че съм изпратен там от Бог, за да променя погрешната им теология. Съгласих се да поучавам там през следващите 12 поредни съботи.

На следващия месец, в деня на сватбата ми, старците от моята малка провинциална църква имаха частно събрание с пастора на тази голяма харизматична църква по време на сватбеното посрещане. Те се съгласили, че аз ще бъда следващият младежки пастор в тази голяма църква. Без дори да се допитат до мен, те просто направиха това съобщение в края на сватбеното посрещане. Аз бях толкова развълнуван, че се женех за Дайан, че просто отговорих: „Страхотно, ще работя където и да е!“

По време на медения ни месец аз осъзнах, че бях младежкият пастор на голяма харизматична църква – не можех да повярвам, че съм такъв. Запитах се: „Как можах да позволя това да се случи? Това е една ужасна грешка“. Изглеждаше, че постоянно бях нападан от засада от Бог да правя неща, срещу които имах предубеждения.

Моето неохотно пътуване в дарбите на Духа едва започваше. Пророчеството, което получих от проповедника от общението на бизнесмените на пълното евангелие, казващо, че веднага ще започна редовно да поучавам стотици младежи, се изпълни за два месеца. Сега бях младежкият пастор на тази голяма църква в Ст. Луис. Обаче, все още не вярвах в дарбата на езиците или в дарбата на пророчеството, така че никога не можех да си представя какво щеше да се случи в идните години, когато се преместя в Канзас Сити. Малкото, което осъзнавах, беше, че аз, консервативният евангелист, щях да бъда въввлечен в духовните дарби, особено дарбата на пророкуването, на ниво, което изглежда много необикновено, дори за много харизматици.

През пролетта на 1979 лидерството на тази голяма църква ме помоли да започна нова църква на другия край на Ст. Луис като част от тяхното видение да достигнат града. И така, през септември 1979 аз започнах нова църква. Църквата растеше и жена ми, Дайан, и аз приехме, че ще служим там много години. Отказах се от идеята да бъда мисионер в Мексико. Това, че Бог имаше различен план за нас, не беше толкова странно, но начинът, по който Той ни предаде този план, беше това, което предизвика вярата ми.

СЛЕДВАЩАТА СТЬПКА НА ВЯРА

През юни 1982, три години след като беше основана новата църква в Ст. Луис, аз срещнах един човек, който твърдеше, че има пророчески срещи с Бог. Името му беше Августин и той имаше пътуващо пророческо служение, преди да почине през 1996. Неговите пророчества ми помогнаха да заключа, че трябва да се преместя в Канзас Сити, за да започна нова църква. Скоро след като се преместих, аз срещнах Боб Джоунс през март 1983 в Канзас Сити. Тези хора и двамата говореха за необикновени преживявания, които включваха ясни гласове, ангелски посещения, цветни видения и знамения в небесата, като споменавам само някои от най-грандиозните.

Някои от техните пророчески преживявания имаха основни загатвания за посоката на моето служение. Ако Бог беше толкова заинтересован да ми привлече вниманието, защо Той просто не ми даде мое собствено видение? Разбира се, аз няхах много вяра във валидността на подобни преживявания. До това време аз бях приел идеята, че Бог изцелява болните, но не бях подготвен за пророчески преживявания.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

В началото твърденията на тези хора ми изглеждаха по-скоро купчина от живи, но погрешни въображения отколкото истински откровения от Бог. Но скоро Святият Дух потвърди тяхната истинност. По това време моите най-доверени приятели и съработници също започнаха да вярват, че това бяха истински пророчества. Въпреки че всичко това беше противно на моите дългосрочни възражения относно подобни неща, аз реших да предприема стъпка на вяра и да позволя пророческото служение в нашата църква.

От 1983 до 1985 моите преживявания с пророческото служение донесоха голямо благословение за новата църква, която започнах в Канзас Сити. Да, ако не се управлява правилно, това може да причини много объркване и разделение. Да, аз направих много грешки в първите ми дни на управление на пророческото служение в тази нова църква.

Първоначално имаше 5-6 души с пророчески служения, които Господ събра в нашата млада църква през първите й няколко години. След това още 7-8 пророчески служители се присъединиха към нас. Ние бяхме в едни много интересни времена. Никога не можех да си представя драматичното развиване на събитията, които щяха да се случат. Останете с мен, докато ви разкажа повече.

2 ГЛАВА - ПОТВЪРЖДАВАНЕ НА ПРОРОЧЕСТВА ЧРЕЗ БОЖИИТЕ ДЕЙСТВИЯ В ПРИРОДАТА

Потвърждаването на пророчески слова чрез Божиите действия в природата не е често срещан предмет на разговор в църквата днес. Но без съмнение в Последните времена знаменията в небесата и самите природни сили на земята ще служат за драматично свидетелство както за църквата, така и за невярващите.

В Канзас Сити ние сме виждали тези неща да се случват само няколко пъти и знаем за няколко случая в други служения. Обаче, нашето предположение е, че църквата в други части на света може да преживява повече от това отколкото западната църква.

Когато пророческото служение процъфтява, то често е потвърждавано от знамения и чудеса. В своята проповед на деня на Петдесетница Петър цитира обещанието от Йоил 2 за съживлението в последните дни. Разбира се, последните дни започнаха с кръста, Възкресението и изливането на Святия Дух на деня на Петдесетница. Обаче, пълното изпълнение на обещанието от Йоил 2 ще бъде в последните векове на последните времена – тези години, които са точно преди второто идване на Исус, които споменавам като „Последните времена“.

Първата половина от пасаж в Деяния 2 говори за изливането на Духа и увеличаването на пророческото откровение за цялото тяло на Христос:

И в последните дни, казва Бог,
Ще изляе от Духа Си на всяка плът;
и синовете ви, и дъщерите ви ще пророкуват;
юношите ви ще виждат видения;
старците ви ще сънуват сънища;
още и на слугите Си, и на слугините Си
ще изливам от Духа Си в ония дни
и те ще пророкуват.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

—Деяния 2:17–18

Втората част на пасажа се фокусира на голямото увеличаване на Божиите действия в природата:

И ще покажа чудеса на небето горе
и знамения на земята долу:
кръв и огън, и пара от дим.
Слънцето ще се превърне в тъмнина,
и луната в кръв,
преди да дойде великият и бележит ден Господен.
И всеки, който призове името Господно,
ще се спаси.

—Деяния 2:19–21

Има един специфичен ред и последователност в текста: изливането на Духа, последвано от увеличаването на пророчески сънища и видения, последвано от появяването на потвърждаващи знамения в небето и на земята. Ние сме били свидетели на няколко свръхестествени потвърждения в природата на значителни пророчески слова.

Ние вярваме, че това, което сме видели е само малък знак на това, което ще се случи по един далеч по-драматичен начин в много служения из всичките народи. Последните времена ще бъдат придружени от умножаване на всичките четири елемента на пророчеството от Йоил 2:

1. Изливането на Духа
2. Пророчески сънища и видения
3. Знамения и чудеса на Земята и в небесата
4. Призоваване на Исус от цялото сърце – първо за спасение, второ за избавление от бедствие и накрая в чистосърдечна и екстравагантна любов към Бог (Матей 22:37).

Тази глава е предназначена да ви насърчи за това, че Божията слава ще бъде освободена по един безпрецедентен начин в идните дни. В Последните времена ще има значително увеличаване на пророческите видения и сънища с потвърждаващи чудеса и знамения в природата. Тези пророчески събития няма да се случат просто ограничено до някакъв *пророчески вид* църкви, а пред очите на цялото човечество – вярващи и невярващи.

Докато размишлявахме върху значението на собствените ни пророчески преживявания, ние заключихме, че има няколко причини Господ да дава потвърждения на пророчества чрез свръхестествени действия на Бог в природата. Колкото повече се приближаваме до завръщането на Господ, толкова повече ще се нуждаем да разбираме как да управляваме пророческите откровения, които са потвърждавани от Божие действие в природата. И така, една цел на тази глава е да споделя няколко неща, които сме научили относно това.

НЕОЧАКВАН СНЕГОВАЛЕЖ

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Августин, проповедникът, който Бог използва пророчески в моето преместване от Ст. Луис в Канзас Сити през 1982, ме предупреди за един фалшив пророк, който ще присъства в първите дни на нашата нова църква в Канзас Сити.

На 7 март, 1983, не много след нашето пристигане в Канзас Сити, един необикновен човек на име Боб Джоунс дойде в моя офис и ми се представи. В началото бях скептичен относно него и мислех, че той е фалшивият пророк, за който бях предупреден от Августин. Обаче, за мой ужас, при първата ми среща с Боб той също ме предупреди за един фалшив пророк, който ще бъде в новата ни църква. Аз се чудех мислено: „Може ли самият Боб Джоунс да е този фалшив пророк и въпреки това да ме предупреждава за фалшив пророк?“ Тази мисъл беше достатъчна да ме държи в объркване няколко дни!

Изглеждаше ми странно, че Боб носеше зимно палто през този ден. Това беше странно, защото зимният сняг си беше отишъл отдавна и температурата се покачваше всяка седмица – 10, 15, 21 в Канзас Сити. Защо той носеше това тежко зимно палто?

На първата ни среща Боб пророкува, че Бог ще издигне световно младежко молитвено движение, водено от пророчески певци и музиканти в Канзас Сити. По време на тази среща той ми каза, че Господ ще потвърди това пророчество със знамение в природата; той каза, че това ще бъде знамение, което ще видим в небето като нещо необичайно за това време на годината (Деяния 2:19). Определено той ми каза, че на първия ден от пролетта, ще дойде неочакван сняг и по това време той ще стои на една маса с мен, докато аз приемам неговото пророческо служение. Аз не взех пророчеството насериозно, тъй като бях приел, че Боб е фалшивият пророк, за когото бях предупреден от Августин. Аз отхвърлих това нещо, мислейки си, че всеки, който пророкува собственото си приемане, трябва да е фалшив пророк. Чувствах се объркан от този странен човек, който носеше тежко зимно палто в такъв горещ ден.

Няколко седмици по-късно един известен проповедник на име Арт Кац посети нашата служба в неделя сутринта. Бях чувал за Арт, но никога не го бях виждал. След службата видях Боб Джоунс да говори насаме с него. Очаквах Арт да отхвърли Боб, както бях направил аз. Вместо това, когато се приближих до него, за да го поздравя, първото нещо, което той каза беше: „Майк, този човек, Боб Джоунс, е пророк на Бог. Той току-що ми каза тайните на моето сърце!“ Свидетелството на Арт относно Боб ме изненада.

Арт възнамеряваше да лети в неделя след службата, но малкият му частен самолет не излетя заради внезапна промяна на времето. Около 21.00 часа тази вечер Арт настоя да види Боб отново. Ние се срещнахме в дома ми от 22.00 до 3.00 часа. Това беше една много необикновена и емоционална вечер. Аз бях смаян от личните неща, които Бог разкри на Боб за личния ми живот. В емоцията на момента аз изтърсих: „Боб, аз вярвам, че ти си пророк“. Боб се усмихваше, докато ми припомняше, че на 7 март той беше пророкувал, че аз ще го приема през първия ден на пролетта, докато снегът се топи. Тогава осъзнах, че беше 21 март, първият ден на пролетта, и снегът, който беше дошъл неочаквано, се топеше в същия момент. Докато седяхме около масата, аз току-що бях приел Боб Джоунс със собствените си уста. Всичко това се случи точно както Боб беше пророкувал, че ще стане, преди две седмици на седми март.

Неочакваният сняг на 21 март беше точно предсказан от Боб, за да потвърди пророческото видение, че Бог издига пророческо младежко молитвено движение от пророчески певци и музиканти в Канзас Сити. Предсказването за неочаквания сняг, дошъл точно на 21 март, след няколко седмици на необичайно топло за сезона време,¹

¹ Marquis Shepherd, „Остатъци от зимата, със снежна буря и студ“, Канзас Сити Таймс, 21 март, 1983.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

беше малко, но значително знамение в небесата или в небето, което ни потвърди пророчеството на Боб.

Между другото, скоро след моята първа среща с Боб Джоунс аз се срещнах с един от пасторите на църквата, която Боб беше посещавал няколко години. Аз го попитах шо за човек е Боб Джоунс в действителност. Този пастор ми каза, че Боб е благочестив човек с доказано пророческо служение, което принася много добър плод. Той също ми каза, че Боб е пророкувал, че една група млади хора ще дойдат в южната част на Канзас Сити през пролетта на 1983, които ще бъдат използвани от Бог в идващо съживление. Така, пасторът благослови решението на Боб да се присъедини към нашата нова църква.

НЕОЧАКВАНАТА КОМЕТА

Бяха минали няколко седмици от случката със снега на 21 март. Ние продължавахме да се срещаме всяка вечер в 19.00 часа, за да се молим за съживление. На молитвеното събрание в сряда вечер, на 13 април, 1983, аз имах друго необикновено пророческо преживяване с Бог. Това беше вторият път, когато чувах това, което наричам „вътрешния ясен глас“ на Бог, чрез който Святият Дух ми говори с непогрешима яснота. Той ми каза да призова вярващите от Канзас Сити да се молят и да постят 21 дена за съживление (Данаил 10:3). Беше ми подчертана историята, в която ангел Гавраил се яви на Данаил, за да му разкрие Божията цел в Последните времена (Данаил 9:20-27).

Аз имах резерви относно това. Как щях аз, един нов и млад пастор в града, да призова града да се моли и да пости? Кой ще ме послуша? Другите пастори щяха да си помислят, че съм пълен с гордост, за да си позволя такова нещо! На следващата сутрин аз се обадох на Боб Джоунс. Беше минал само месец, откакто приех неговото пророческо служение. Не бях имал нужда от неговата помощ до този ден.

По телефона аз обясних: „Боб, снощи получих едно много необикновено слово от Господ. Нуждая се от пророческо потвърждение за това. Можеш ли да помогнеш?“ Със своето спокойно провлачено говорене Боб отговори: „Да, аз знам всичко за това. Бог вече ми каза какво ти е говорил снощи“.

Това ми изглеждаше малко странно, но странните и необикновени неща бяха започнали да стават често срещани. Как можеше Боб Джоунс вече да знае какво ми беше говорил Бог снощи? Аз веднага отидох у тях с две момчета. По пътя аз им обясних, че Бог ми е говорил за призив за 21 дена на пост и молитва за съживление. Пасажът от писанието, с който Бог ми говори, беше Данаил 9, в който ангел Гавраил говори на Данаил за Божиите цели в Последните времена (Данаил 9:24; 10:3).

Преди да продължим, искам да обясня как използвам двата термина: „последните дни“ и „Последните времена“. Последните дни започнаха на деня на Петдесетница и ще продължат до второто идване на Исус. Аз използвам термина „Последните времена“, за да се обърна към последните десетилетия на последните дни. Също използвам „Последните времена“ като синоним на „поколението, в което Господ се връща“.

Да се върнем на историята. Аз пристигнах в къщата на Боб, горящ от желание да видя дали той беше получил същото послание от Бог, което аз бях получил снощи. Ако някога съм се нуждаел от потвърждаващо пророческо слово, то това беше тогава. Аз поставих Боб на изпит, като исках да ми каже какво ми е открил Бог. С голяма усмивка на лицето си той ни каза, че предната нощ в съня ангел Гавраил му е говорил за Данаил 9. Ние седнахме там в страхопочитание, слушайки, докато той ни обясняваше изводите от това, което Гавраил беше казал. Боб знаеше, че с това Бог ни призовава да се

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

съберем в молитва за съживление според Йоил 2:12-17. Той ни каза, че ще има една непредвидена комета, която ще се появи на небесата и ще потвърди това свято събрание на молитва и пост за 21 дена, което трябваше да започне на 7 май. Аз се чудех къде ще ни заведе това ново пророческо пътуване.

Три седмици по-късно, на 7 май, 1983, денят, в който 21 дневният ни пост започна, вестниците съобщиха:

Учените ще имат редкия шанс следващата седмица да изучават една наскоро открита комета, която се приближава необикновено близо, на три милиона мили. . . Д-р Гери Неугебауър, главен американски изследовател от интернационалния Инфрачервен астрономически сателитен проект (IRAS), каза: „. . . Това е абсолютен късмет да ни се удаде възможност да видим откъде минава кометата“.²

Бог ми беше дал пророческо откровение за призив за 21 дена на молитва и пост за съживление в Канзас Сити и Америка. Той казал на Боб Джоунс, че ще потвърди това с една неочаквана комета като знамение в небесата на 7 май. Вестникът свидетелства за това в същия ден, когато постът започна. Седемстотин души се бяха събрали на първата вечер от поста. Ние бяхме пълни с вяра и вълнение. Нямахме идея, че нещата щяха да се случат много по-различно от това, което очаквахме.

НЯМА ДА ВАЛИ

28 май, 1983, последният ден на 21 дневния пост, най-после беше дошъл. Боб Джоунс ни шокира всички, когато се изправи, за да даде най-разочароващото пророческо слово. Той каза, че Бог задържа съживлението за Канзас Сити и Америка, което е обещал, защото това не е Неговото точно време да го освободи. Той обясни, че понастоящем има духовна суша над Америка и че Бог е определил точен ден, в който Той ще я прекъсне, като излее дъжда на Своя Дух върху нацията.

Той продължи, като пророкува, че Бог ще потвърди това разочаровашо пророческо слово, като изпрати естествена суша за три месеца за Канзас Сити, която ще бъде прекъсната от дъжд в деня, в който Той избере. Боб пророкува, че ние ще видим дъжда да идва точно на 23 август, 1983. Всички се съгласихме, че е много дръзко да се пророкува пред стотици хора точния ден, в който ще вали три месеца напред. Боб обясни, че Бог ще ни говори пророчески чрез времето в Канзас Сити през лятото на 1983. С други думи, както естествената суша в Канзас Сити ще бъде прекъсната чрез естествен дъжд в избрания от Бог ден (23 август), също така духовната суша в Америка ще бъде прекъсната от дъжда на Святия Дух на точно избран от Бог ден някъде в бъдещето. Ние бяхме шокирани, объркани и дори малко ядосани от това пророческо слово. Ние имахме големи очаквания за освобождаването на съживление в Канзас Сити и в Америка веднага, а не на някаква „стратегическа дата“ далеч в бъдещето.

Въпреки че пророкуване, което включва задържане на дъжд, е необикновено, то със сигурност не е без библейски прецедент. Илия пророкува на цар Ахав: „Както Господ Бог на Израел е жив, пред Когото аз стоя, няма да има роса или дъжд през тези години, освен чрез слово от мен“ (3 царе 17:1).

Как трябва да откликнем на такова неочаквано и оскърбително пророческо слово? Ние трябваше да разберем, че Бог ни даде тези свръхестествени потвърждения,

² „Пътят на кометата се вижда отблизо“, *Изследователят* (Independence, MS), 7 май, 1983.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

за да имаме увереност, която ще ни помогне да устояваме вярно в молитва, докато чакаме Неговото правилно време за пълното освобождаване на съживление.

Трите месеца суша в Канзас Сити започнаха близо в края на юни. През юли и първите три седмици на август нямаше почти никакъв дъжд. Правдоподобността на пророческото служение на Боб Джоунс в очите на хилядите хора, които участваха в 21 дневния пост, беше поставена на карта.

23 август най-накрая дойде. По обед на този ден аз говорих с един от моите ходатаи и му казах „Е не изглежда, че ще вали през този ден”. Той отвърна: „По-добре е да се надяваш, че ще вали, иначе ще трябва да напуснеш града“. Определено усещаш, че той ме притиска.

Нашата църква се събра вечерта на 23 август, за да вика за дъжд. Точно когато службата щеше да започне, дойде проливен дъжд. Всички викаха и хвалеха Бог. Бог по свръхестествен начин потвърди валидността на 21 дневното тържествено събрание за молитва и пост (7-28 май). Ние сега знаем, че духовната суша над Америка ще бъде махната и ще дойде съживление в определения от Бога ден. Всички бяхме жизнерадостни.

По един по-личен начин ние няхаме идея, че също така се трудехме в молитва за бъдещото раждане на мисионерската база на ИНОР (Интернационален дом на молитва), която нямаше да започне през следващите 16 години.

Искам да отбележа, че сушата продължи на следващия ден и остана и през другите пет седмици – три месеца като цяло, както беше пророкувано, с изключение на забележителния дъжд на 23 август, който я прекъсна. В един период от сто години това беше едно от най-сухите лета, записани в историята на Канзас Сити.

УБЕДИТЕЛНА СИЛА, НЕОПРОВЕРЖИМА ИСТИНА

Целта на изливането на Духа, разрастването на пророческото служение и накрая знаменията и чудесата в природата са, за да събудят църквата за изпълнено със страст християнство и за да бъдат доведени много хора до спасение. Пророчеството от Йоил 2, цитирано от Петър, посочва това, като казва: „И който призове името на Господа, ще бъде спасен“ (Деяния 2:21).

Призоваването на името на Господ се отнася за невярващите, които призовават Неговото име за спасение, но това също включва сърдечното призоваване на името на Господ от вярващите в тяхната страст към Бог и в настойчиво ходатайство. По този начин потвърждението на пророческите слова чрез действията на Бог в природата е предназначено да ни помогне да останем последователни в нашата вяра и молитва.

Свръхестественото потвърждение чрез действията на Бог в природата укрепва вярата ни, тъй като дава неопровержимо доказателство за специфичната посока, за която Бог ни говори. Това ни носи голямо насърчение и постоянство, така че да не унинваме във времето на чакане или дори страдание.

Знаменията и чудесата в природата не трябва да се вземат лековато. Те не се дават за нещо незначително. Не очаквайте Бог да покаже знамение в небесата, свързано с това, каква кола трябва да си купите. Той не премества звезди или изпраща земетресения, за да ни забавлява или за да раздвижи нашето любопитство. Мярквата на Неговата сила в потвърждаването на пророческо слово е пропорционална на значимостта на предназначението на пророческото послание, което трябва да бъде потвърдено. Бог ще извършва безпрецедентни чудеса и знамения в природата в Последните времена, понеже те ще потвърждават най-великото събиране на души, което ще доведе до второто идване на Исус.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Бог е използвал много различни служения през годините, за да пророкуват и ходатайстват за великото съживление, което идва към Америка и други нации. Никое служение или деноминация не е по-значимо за Бог от другите. Кометата на 7 май и дъждът на 23 август *не* бяха просто за да потвърдят нещо в Канзас Сити. Те имаха много по-голяма цел от това. Те бяха, за да потвърдят Божиите планове за много други, че Той със сигурност ще посети нашата нация с мащабно съживление.

Книгата Откровение ни дава прозрение в знаменията на небесата и на земята, които ще потвърдят и обявят Божиите цели за Последните времена. Сравнете събитията, които се случват, когато Агнето отваря шестия печат със знаменията, пророкувани в Йоил 2:28-32:

И видях, когато отвори шестия печат, че стана голям трясък: слънцето почерня като козиняво вретиче и цялата луна стана като кръв; небесните звезди паднаха на земята, както, *когато* смоковница, разклащана от силен вятър, мята неузрелите си смокини; небето изчезна като свитък, когато се навива; и всички планини и острови се отместиха от местата си.

—Откровение 6:12–14

В Откровение 11 Йоан записва, че е видял двама свидетели и казва за тях:

А на двамата си свидетели ще дам да пророкуват хиляда двеста и шестдесет дни, облечени във вретича. . . . Те имат власт да заключат небето, за да не вали дъжд през времето, за което те пророкуваха; и имат власт над водите, да ги превръщат в кръв и да поразяват земята с всяка язва, колкото пъти биха поискали.

—Откровение 11:3, 6

Докато приближаваме Последните времена, ще има голямо нарастване на пророчествата, потвърждавани от действията на Бог в природата. Най-великото пророчество и най-великото знамение, което някога ще се види в небесата, е последното – действителното появяване на Исус.

А веднага след скръбта на ония дни слънцето ще потъмнее, луната няма да даде светлината си, звездите ще паднат от небето и небесните сили ще се разклатят. Тогава ще се яви на небето знаменията на Човешкия Син; и тогава ще заплачат всички земни племена, като видят Човешкия син, идващ на небесните облаци със сила и голяма слава.

—Матей 24:29–30

ПРОРОЧЕСКО ОТКРОВЕНИЕ И ИЗПИТВАНЕ

Важно е да се отбележи връзката между умножаването на пророческото откровение и високата степен на изпитване, която идва с това. Трънът в плътта на Павел му беше даден, за да го предпази да не се превъзнесе поради многото пророческо откровение, което той получи.

А за да се не превъзнасям прекалено *поради изобилието на откровенията*, даде ми се трън в плътта, пратеник от Сатана, да ме мъчи, та да се не превъзнасям прекалено.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

—2 Коринтяни 12:7, подчертаното е прибавено

Забележете, че този трън беше даден *поради* изобилието на пророческо откровение. Моят добър приятел Франсис Френджипейн казва, „Новите нива носят нови дяволи“. С други думи, новите нива на сила и откровение привличат нови дяволи в духовното воюване, за да ни накарат да се отвърнем от високите цели на Бог.

От друга страна, Бог също дава мощно откровение *поради* трудността, която ще дойде. Например, Павел получи видение, което го инструктира да насочи мисионерските си усилия в Македония (Деяния 16:6-10). Взетото решение доведе до това Павел и Сила да бъдат сурово бити с тояги и хвърлени в затвор. Силата на тяхното първоначално пророческо насочване да отидат в Македония е това, което ги укрепваше със знанието, че Бог беше с тях в тяхната трудност (Деяния 16:22-24).

Този принцип на „откровение преди изпитанието“ се повтаря много пъти в Писанията. Например, вижте чудесата в Изход преди изпитването в пустинята, сънищата на Йосиф, преди да бъде продаден в робство, свръхестествените военни победи на Давид заедно с пророческите слова на Самуил преди изпитанията в пустинята, в които Давид беше преследван от ревнивия цар Саул, и т.н. Мощните пророчески откровения ни стабилизират за бъдещи трудности.

С други думи, пророческото откровение понякога причинява трудности, а друг път ни подготвя да издържаме тези трудности. В Последните времена грандиозните знамения и чудеса в небесата и на Земята, пророкувани в Деяния 2:17-21, ще бъдат много по-велики от всичко друго, което някога преди е виждано в историята.

ДА СЕ УЧИМ ОТ ГРЕШКИТЕ

В нашата църква мнозина стояха удивени от природните потвърждения – кометата, снега и сушата. Обаче, някои отдадоха голямо почитане и внимание на пророците на Господ вместо на Господ на пророците и за жалост малко излязоха от баланс посред удивителната пророческа активност, която се случваше. Без значение колко е велика силата, която Святият Дух освобождава чрез някой пророк, ние трябва да фокусираме сърцата си и вниманието си първо на това да обичаме, да се покланяме и да се покоряваме на Исус.

Нашата гордост и липса на баланс ни причиниха да понесем някои болезнени, но необходими корекции в началото на 90-те. Господ е ревностен за Своите хора. Той няма да ни позволи да се превъзнасяме или да направим слабите пророци фокус на Неговото царство. Господ ни дисциплинира заради нашата гордост и грешки, както и ни позволи да видим големи провали в живота на някои от тези, които бяха много използвани в пророческото служение в Канзас Сити. Това ни причини много болка и разочарование, когато нашите врагове ни се присмиваха, че сме приемали от слаби и паднали пророчески хора. Ние се научихме да не поставяме упованието си в пророчески хора, а по-скоро в пророческото лидерство на Святия Дух.

Някои хора могат да отвърнат на това признаване на нашите грешки, като кажат: „Аха! Това е причината, поради която не трябва да бъдем въввлечени в пророческото. То само ще ни изкара извън баланс и ще сваля очите ни от Исус“. Аз съм спорил с Господ повече от веднъж, казвайки Му за опасностите от прегръщането на пророческото служение. Бил съм изкушаван както много други просто да се отдръпна от пророците. Изглеждаше, че нещата щяха да бъдат по-лесни без трудността, която идва с пророческото служение. Аз напълно съм се покаял за това грешно мислене и повече от всякога съм решен да приема всяко пророческо служение, което Господ би ми изпратил. Аз искам всичко, което Той ще ни даде, без значение от това, колко са слаби

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

пророческите съдове или колко незрял е откликът на хората към тяхното служение. Аз съм решен да прегърна служението на Святия Дух чрез пророческите хора, без значение от това, какво ще ми струва. Аз съм си направил няколко заключения.

Първо, аз съм напомнял на Бог много пъти, че моето въвличане в пророческото служение никога не е било моя идея. Казвал съм Му: „Боже, Ти ме вкара в това; сега Ти трябва да ми дадеш посоката и да защитиш репутацията ми, тъй като аз прегърнах пророческото служение!“ Ние не трябва да очакваме Господ да води църквата по такъв начин, че да не се случва нищо рисковано или неприятно. Служение, което се съпротивява на пророческата динамика на Святия Дух, неизбежно ще завърши в духовна рутина, която може да бъде избягната.

Второ, изливането на Духа, пророческото служение и знаменията и чудесата в природата очевидно са част от Божия план за Последните времена. Бог е наредил църквата да се нуждае от влагането на пророческото служение, за да стои правилно насърчена и фокусирана, както и да сведе до минимум неверието, което заразява толкова много служения днес. Това, което ние сме преживели в Канзас Сити, е само капка в морето в сравнение с размера и честотата на пророческото служение, което идва към църквата по света. Това ще става все по-очевидно с приближаването на завръщането на Господ.

Трето, една причина, поради която трябва да прегърнем пророческото, е просто защото Писанията ни учат да го направим: „Преследвайте любов, но копнейте за духовните дарби, а особено да можете да пророкувате“ (1 Коринтяни 14:1); „Желайте ревностно да пророкувате“ (1 Коринтяни 14:39); и „Пророчества не презирайте“ (1 Солунци 5:20). Лесно е да се презират пророчества, но ни е заповядано да не го правим.

3 ГЛАВА - ПРОРОЧЕСКО УПРАВЛЕНИЕ: ОТКРОВЕНИЕ, ТЪЛКУВАНЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

Мнозина са много развълнувани за изследването на получаването на пророческо откровение от Бог. Колкото и славно да е да се получава информация от Бог, то е само началото на процеса на това, което аз споменавам като управление на пророческото служение. Аз научих, по трудния начин, че неуспехът да се извърши този процес е, което води мнозина, които първоначално са ревностни за пророческото служение, да заключат, че това е просто твърде много работа, с която да се цапат. Обаче, сега разбирам, че ако прилагам това, което Библията учи за снабдяването на пасторско лидерство в процеса на управление на пророческото служение, ползите надвишават трудностите. Това е троен процес, който включва мъдрост, разбиране и знание. Има полза, когато тези три добродетели работят заедно в Божия дом.

С мъдрост се гради къща и с разум се утвърждава, и чрез знание стаите се напълват с всякакви скъпоценни и приятни богатства.

—Притчи 24:3–4

Управляването на пророчество или снабдяването на библейско лидерство за този процес включва три особени неща: откровение (знание), тълкуване (разбиране) и приложение (мъдрост). Първо, трябва да получим откровението или божествената

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

информация. Второ, трябва да го изтълкуваме правилно. Трето, трябва да го приложим с мъдрост. Тълкуването отговаря на въпроса: „Какво означава откровението?“ Приложението отговаря на въпросите ”Кога и как ще се случи това?“ и „Какво трябва аз да направя?“ Приложението е действието, което трябва да се извърши, основано на тълкуването на божествената информация, която е получена.

Дарът на лидерството или „управлението“ в пророческите посланици е като жизненоважен орган в тялото на харизматичните дарби (1 Коринтяни 12:28). Всъщност, главната цел на това, което Павел написа в 1 Коринтяни 12-14, беше да се занимае с необходимостта от лидерство в излизането на напрежението от упражняване и / или възпиране на харизматичната активност в коринтската църква. Ние желаем и да насърчаваме, и да възпитаваме пророческото, както и правилно да го отсъждаме и да го възпираме, така че да има максимално назидание за църквите. Павел каза: „Тъй като сте ревностни за духовните дарби, стремете се да се умножават за назидание на църквата“ (1 Коринтяни 14:12, NAS).

Не бъдете самоуверени, че сте управлявали пророчество, докато всичките три компонента не са правилно свързани. Господ често използва различни хора, за да извърши този процес. Не бъдете сигурни, че сте управлявали пророчество добре, докато всичките тези три компонента не са били разпознати с мъдрост. Също така, Господ често ще използва трима души поотделно, за да свърже тези три части. Предизвикателството, което срещам най-много през годините, не е резултат от това, че пророческите хора получаваха неточна информация. В повечето случаи информацията, която те получаваха, беше от Господ и следователно беше вярна. Проблемите започват, когато ние тълкуваме и прилагаме информацията неправилно.

ПОЛУЧАВАНЕ НА БОЖЕСТВЕНА ИНФОРМАЦИЯ

Ние използваме термина *откровение* за пророческата информация, която някой получава от Бог. Святият Дух може да ни даде пророческата информация по много различни начини, включително чрез пророчески впечатления, сънища, отворени видения, умствени видения, ясният глас на Бог, трансове, преживявания в третото небе и т.н. Пророческата информация за човек или ситуация не идва автоматично с мъдростта или силата да донесем промяна за този човек или ситуация. Освобождаването на Божията сила често е различна операция на Духа. Например, някой може пророчески да разпознае някаква болест чрез слово на знание, но да няма помазанието да освободи изцелението, от което болният човек се нуждае. Вместо това, те могат просто да доставят знанието, че Бог знае и е загрижен за състоянието, и по този начин да вдъхновят вяра в другите, за да приемат.

ТЪЛКУВАНЕ НА БОЖЕСТВЕНА ИНФОРМАЦИЯ

Тълкуването на пророческата информация се отнася за това да я разбираме правилно. Ние трябва да получим Божието виждане за разкритата информация, преди тя да стане много полезна за нас. Често срещано е, дори с правилно откровение, хората да го тълкуват погрешно. Често има символични и мистериозни елементи в пророческите видения и сънища. Бог каза на Аарон и на Мириам, че когато говори пророчески, Той обикновено го прави чрез видение или сън, които имат символично или загадъчно говорене.

Слушайте сега думите Ми. Ако има пророк между вас, аз, Господ, ще му стана познат чрез видение, на сън ще му говоря. Но слугата Ми

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Мойсей не е така. . . . с него Аз ще говоря уста с уста, ясно, а не загадъчно.

—Числа 12:6–8

Често има символични и мистериозни елементи във виденията, сънищата, изговорените слова и т.н. Откровението често идва на парченца и частички и ние също се нуждаем от разбиране от Господ, за да го „проуедем“. Павел заяви в контекста на духовно знание и пророкуване, че ние пророкуваме отчасти (1 Коринтяни 13:9).

Исус често говореше с притчи, за да скрие истината, така че само гладните за Бог да получат разбиране. Той каза: „Затова им говоря с притчи, защото гледат, а не виждат; слушат, а не чуват, нито разбират“ (Матей 13:13).

По същия начин, Святият Дух често ни говори пророчески в сънища и видения, използвайки притчи. Само онези, които са отчаяни да познават Божието сърце, ще разберат това, което Той казва.

Следователно, важно е да бъдем предпазливи и не прекалено уверени и догматични в даването и приемането на пророчество. Често ние не разбираме напълно откровението, пък и не се предполага да е така, докато не се развият обстоятелствата, които носят неговото изпълнение. Бог нарочно дава информацията загадъчно или под формата на притча. Ние трябва да се съпротивим на изкушението да си изфабрикуваме тълкуванието, преди то да е ясно. Ако го направим, ние се излагаме на бедствие.

Много пъти тези, които са най-добри в получаването на откровение, изглеждат най-лоши в тълкуването му. Ние не можем да си скалпим истинско откровение около тълкуванието, което предпочитаме. Откровението често идва на парченца и частички и по този начин ние трябва да имаме достатъчно смирение и търпение, за да знаем, когато е необходимо повече откровение, преди да продължим.

Когато става въпрос за изпълнението на пророчество, ние насърчаваме хората да имат отношение на „отворено очакване“.

В светлината на тези мисли, важно е за нас да бъдем предпазливи относно това да бъдем прекалено уверени и догматични в служенето с пророчество. Често ние не разбираме откровението, пък и не се предполага да го разбираме, докато не се развият обстоятелствата, които действително носят неговото изпълнение. Това ни помага да знаем как да имаме благочестив отклик към обстоятелствата, когато те са налице.

Благодатта да се получава откровение не е същата като благодатта да се разпознава тълкуването. Ние имаме хора, тълкуващи пророческото откровение с много по-голяма яснота от хората, които получават откровението. Друга различна благодат от Бог е способността да се приложи това, което е било изтълкувано. Ние имаме съвет от пророчески хора, които редовно се занимават с такива неща.

Виждал съм опитни пророчески служители, които получават слова от Господ, предсказващи събития с голяма точност. Въпреки това, те рядко знаят кога или как действително ще се случат събитията.

Боб Джоунс има удивителен пророчески дар, но той казва, че му липсва тълкуването и прилагането. Веднъж Боб даде на един човек слово заедно с фразата: „До края на годината“. Е, краят на годината дойде, а пророчеството не се изпълни. Аз отидох при Боб и го попитах за това. Излезе, че „до края на годината“ не е било част от откровението.

„Е“, каза Боб, „защо Господ да дава това слово, ако то няма да се случи до края на годината?“

Пророческата информация или откровението само по себе си не помага много на хората, докато не мине през процеса на тълкуване и прилагане. Тълкуването може да е

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

точно, но ако човек тръгне преди сигнала и изпревари Бог в приложението, тогава може да последва нараняване и объркване.

Следователно, има също толкова голяма нужда от Божията мъдрост в тълкуването и прилагането, колкото и в получаването на самото откровение.

Погрешното тълкуване на откровение може да дойде или от този, който е получил пророческата информация директно от Бог, или може да дойде от хората, които са я приели от пророка. Нека да ви дам един пример. В едно публично събрание един член от нашия пророчески тим говори на човек, когото никога преди не беше виждал, казвайки: „Ти имаш музикално служение. Ти си призван да бъдеш певец. Голямо влияние идва върху теб и твоето служение. Ти ще повлияеш нации“. Това, което действително е видял служителят от нашия пророчески тим във видение, били „музикални ноти около човека“. Така че той заключил, че човекът е призван да пее или да свири на инструмент в хвалебен тим; обаче, човекът въобще нито пее, нито свирел. Той бил собственик на музикален магазин. Той бил бизнесмен с интернационален бизнес, а не музикант, който да има световно служение.

Когато го разпитвахме след събранието, служителят от нашия пророчески тим каза: „Е, как можеш да знаеш, че той притежава музикален магазин?“ Точно това е проблемът – не се е предполагало той да знае. За него било очевидно, че човекът ще бъде в музикалното служение като изпълнител. Обаче, когато той е направил предположение относно пророческото откровение, основано на това, което *изглеждало очевидно*, той е сгрешил. Той е можел да каже: „Виждам музикални ноти около теб; означава ли това нещо за теб?“

Лесно е да се получи откровение или божествена информация и после, без дори да се осъзнае, да се пресече линията на тълкуването на това откровение. Ние трябва постоянно да помним разликата между необработените данни (божествената информация) и тълкуването на значението им.

В допълнение, много хора се разочароват от факта, че не могат да видят пророческото откровение да се изпълнява. Често пророчеството не се изпълнява, както те са *допускали* или тълкували, че ще стане. Проблемът е, че те са позволили откровението и тълкуването да вървят заедно в ума им, докато повече не са могли да правят разлика между това, което Бог действително е казал, и погрешните очаквания, които те са си създали чрез собственото си тълкуване.

Точният начин, по който Бог донася слово в живота ни, обикновено е напълно различен от този, който сме предвиждали, когато сме го приели за първи път. Ние сме изкушени да прибавим нашите заключения към словото на Господ за нас, а с времето започваме да бъркаме двете. Животът в едно семе и едно растение в основата си е същият, но формата на семето трябва да умре, за да може формата на растението да се роди (1 Коринтяни 15:36-38). Така че „формата“ на изпълнението на пророчеството може да бъде много различна от „формата“ на очакването на неговото изпълнение, което първоначално сме проектирали, но въпреки това същността на откровението остава истинска. Ето защо е жизненоважно да не гледаме само на пророчеството за водителство. То може да бъде жизненоважна част от „машинарията“, но не трябва да се разбира като цялата „машина“. Ние също насърчаваме хората да „държат“, „да стоят“ или „да сложат на рафта“ откровенията, които нямат ясно тълкуване.

Ако се споделят, те трябва да бъдат предадени с уговорката, че тълкуването все още не е ясно. Често е мъдро да се напишат и да се споделят с пасторалните лидери или тези, които са разпознати като надарени за тълкуване на неясни откровения, но обикновено не са за публична консумация.

ТЪЛКУВАНЕ НА ПРОРОЧЕСКИ ПИСАНИЯ

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Тълкуването на откровение често е противоположно на очевидното. Книжниците и фарисеите бяха съвършени примери за това в своя подход към пророческите писания. Традицията на стареите беше повече от колекция на техните обичаи; тя беше теологично тълкуване на Тората, първите пет книги на Стария Завет. С течение на вековете тези традиции бяха записвани в това, което стана Талмуда.

За книжниците и фарисеите Исус беше закононарушител, защото Той не спазваше традициите на стареите. Тези религиозни лидери повече не можеха да правят разлика между откровението (Тората) и тълкуването (Талмуда). За тях тълкуванията и приложенията бяха очевидни и безспорни. Тази склонност да се смесва откровението и тълкуването се появява във всяко поколение. Фарисеите тълкуваха погрешно истинските откровения на пророците за Месията и по този начин пропуснаха Божията цел за своето поколение, като отхвърлиха Исус.

Една от характеристиките на пророческото откровение е, че то понякога е иносказателно или символично; по този начин то се разбира напълно единствено, *след като* бъдещите събития се случат. От гледната точка на Стария Завет не беше напълно ясно как щеше да изглежда Месията. Пророците предсказаха идването на царствен Месия и на страдащ слуга, но никой не смяташе, че това ще бъде един и същи човек. Очевидно, царствените месии не са слуги и те не страдат.

Дори на учениците им беше трудно с това нещо. Евангелията показват колко объркани бяха те. Месианската тайна е тема, която върви през Евангелията. На учениците им беше трудно да си представят кой беше Исус и природата на Неговото земно царство.

Евангелието на Йоан, което вероятно е написано няколко десетилетия след другите (около 90 г. сл. Хр.), поглежда обратно към Исус със закъсняла преценка на събитието. В Евангелието на Йоан няма тайна за идентичността на Исус. Ясните потвърждения за Неговата божественост се виждат в първия стих и в цялата книга.

За учениците, и дори за някои от фарисеите и книжниците, тълкуването на събитията, предсказани в пророческото откровение, беше трудно, докато не се случиха, но тяхното значение стана кристално ясно, след като предсказаните събития се случиха. Ние трябва да бъдем внимателни да не гледаме на това прецизно и да изтълкуваме пророческо откровение според нас, преди да се случат събитията, за да не пропуснем това, което Бог ни казва.

УРОЦИ, НАУЧЕНИ ОТ ПРОВАЛЯНЕ В ТОЧНО ТЪЛКУВАНЕ НА ПРОРОЧЕСТВО

Пророческото откровение, което е погрешно изтълкувано, може да причини хаос в живота на някого. С времето ние сме се научили да управляваме пророческата информация. В този процес на обучение, обаче, ние наивно допуснахме да се случат някои злополучни неща. Получи се една ситуация в резултат от погрешно тълкуване, приложено към едно истинско откровение, и това се превърна в пастирски кошмар.

Случи се така, че бях извън града тази сутрин, с което не искам да кажа, че нямаше да се случи, ако бях там. Един от членовете на пророческия тим получил слово от Господ за един човек в нашето събрание. Този човек се ужасил, когато пророческият човек публично заявил, че му липсва честност в неговите финанси.

Когато се върнах, аз отидох при човека, който беше дал пророчеството, и го попитах какво точно е видял. Той ми каза, че е видял един тъмен облак над финансовата област на човека от събранието. Той изтълкувал това, че човекът краде пари, но тълкуванието му беше напълно погрешно!

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Скоро след това пророчество бизнеспартньорът на човека, обвинен в кражба, си присвоил голяма сума пари от него. Пророческото слово било като предупреждение за човека да внимава за някого, който може да открадне пари от него, но то било погрешно изразено като осъждение срещу неговия характер. Братът бил публично унижен от пророческото слово и пропуснал предупреждението, че някой крадял от него.

В това ние пропускаме да следваме духовния протокол, необходим в даването на коригиращи пророчества. Ако човекът наистина е бил виновен за финансов грях, тогава при него е трябвало да се отиде лично, както е казано в Матей 18:15-17.

Ако бяхме изтълкували пророческото слово точно като благосклонно предупреждение от Бог, което да помогне на човека да се предпази от това някой да краде от него, тогава то щеше да бъде изговорено по различен начин. То щеше да звучи по подобен начин: „Господ посочва, че има един тъмен облак над теб във финансовата ти област. Нека да се молим Бог да те предпази от атаката на врага“. Ако правилно бяхме направили разлика между тълкуванието, може би предупреждението щеше да предотврати финансовата загуба.

ТЪЛКУВАНЕ НА ПРОРОЧЕСТВО ЧРЕЗ НАШАТА ГОРДОСТ

Когато някой ни пророкува за нашето повишаване, ние трябва да пазим сърцата си от това да вярваме всичко, което ни е пророкувано, просто защото *искаме да бъде вярно*. Лесно е да приемаме пророчества, които не са основани на истината, поради нашата незабелязана амбиция, която ни помага да вярваме във велики неща за нашите служения, без значение дали Господ ги потвърждава, или не по един истински начин. Пророчески слова, които ни обещават бъдещо издигане, могат да раздвижат нашата гордост, тъй както бензинът разпалва огъня. Понеже копнеем такива слова да бъдат истина в живота ни, ние не винаги прилагаме същите стандарти на истина към тях, както бихме направили, ако помагахме на някой приятел да тълкува пророчества за неговия или нейния живот. С други думи, някои хора ще тичат с позитивни пророчества, без наистина да се заинтересуват дали наистина са от Бог.

Аз съм получавал много ласкателни пророчески слова, които всъщност не са били истина. Просто съм натискал „дилийт“ (изтриване), махал съм ги и съм ги забравял. Ако открием нашата съдба в Исус, тогава не сме толкова склонни да бъдем будали за ласкателни слова, които не са основани на истината. Човек с амбициозно или несигурно сърце е по-често съблазняван от преувеличено или ласкателно пророческо слово.

ОТЛАГАНА НАДЕЖДА ИЗНЕМОЩЯВА СЪРЦЕТО

Един проблем, който идва от вярването на погрешна информация, е, че имаме грешни очаквания за бъдещето. Пророчеството е предназначено да раздвижи нашата надежда или очаквания. Ако това, за което се надяваме, не се случи, тогава ние сме склонни да се разочароваме или да се нараним. Притчи 13:12 казва: „Отлагана надежда изнемощява сърцето“. Отложената надежда ни разочарова толкова много, че ние можем да влезем в отчаяние или дори да се ядосаме на Бог, или на пророческото служение като цяло. Има християни, които не осъзнават факта, че са ядосани на Бог. Те са станали скептични, критични и са гневни в духовете си по отношение на цялото пророческо служение. Проблемът е, че те са паднали духом поради неизпълнени надежди и очаквания. Отговорът не е да изхвърляме бебето с мръсната вода, в пълно

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

отхвърляне на това, което Библията казва за пророчеството. Такива хора трябва да се върнат към пророческите слова, които са получили, за да видят къде не са ги изтълкували правилно или къде просто са повярвали на слово, което е било погрешно. Ако не отделим време и не се погрижим да изтълкуваме правилно пророческото откровение, ние можем да стигнем дотам, че да отпаднем духом. Хората, които са разочаровани и засегнати от Бог, губят духовната си жизненост. Това не се случва за една нощ, но в крайна сметка става. Врагът се опитва да забие клин между Бог и нас, тъй както се опита да направи с Йов.

ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОРОЧЕСКОТО ОТКРОВЕНИЕ

Последната стъпка в нашия процес на управляване на пророчеството е приложението. Приложението се отнася до мъдростта, как да приложим информацията, която скоро сме изтълкували. Дори и да има истинско пророческо откровение с правилно тълкуване, процесът на управляване на пророчеството едва е започнал. Той трябва да бъде приложен правилно и следователно трябва да бъдат зададени много различни въпроси, на които да бъде отговорено. Приложението отговаря на въпросите: Кога? Как? За кого се прилага това откровение? Какво трябва да направя аз? Приложението е практическото действие, което трябва да направим, като отговаряме във вяра на откровението и на неговото тълкуване.

Препоръчвам да се задават следните въпроси: Кой се предполага да го чуе? Кой се предполага да го сподели? На кого да го кажем – на лидерите, само на отделни хора или на ходатаите, или на цялата църква? Колко от това слово трябва да се сподели – 30% или 100%? Кога трябва да се сподели? Защо? Какво е желаното въздействие? Какви начини на мислене искаме да видим променени или какви действия трябва да се предприемат? Най-важният въпрос, който трябва да бъде обмислен във всички тези неща, е: Какво ще донесе максимално назидание, свързано с единството, пречиштането, свидетелството и растежа на Божиите хора?

Повтарям отново, че благодатта да се получи откровение и да се разпознае неговото тълкуване не е същата като благодатта то да се приложи с мъдрост. Най-голямото предизвикателство за пророческия съвет на мисионерската база на ИНОР определено е в тази област на приложение.

Бог рядко работи с разписанието, с което си мислим, че Той трябва да работи. Ако прибързваме с приложението извън правилното време на Бог, тогава ще се озовем в положение, опитвайки се да минем през врата, която все още не е отворена.

Друг аспект на приложението включва на кого трябва да бъде казано откровението и тълкуванието и кога трябва да се кажат. Въпросът, на който трябва да си отговорим, когато получим пророческо откровение, е дали то трябва да бъде казано на цялото събрание, или само на лидерството.

Йосиф научи по трудния начин, че споделяйки с братята си своите пророчески сънища, това може да го вкара в неприятности (Битие 37). Братята му изтълкуваха сънищата буквално и решиха да ги изпълнят по своя си начин – да се освободят от Йосиф! Като Йосиф, на много хора им е трудно да не споделят това, което са чули от Бог. Това е нашата природа, да искаме другите да знаят, че *Бог* е този, който има специален план за нас.

Същото нещо е истина за човека, чрез когото идва пророческо откровение. Пророческият човек често чувства, че трябва да каже всичко на всички веднага. Той иска всички да знаят, че той е този, който е получил специално откровение. Понякога

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

той е притиснат от желанието да иска уважение заради получаването на важно откровение.

Пророчески хора, които несъзнателно се стремят да получат признание заради своите пророчества, често завършват, получавайки корекция вместо уважение. Ако не получим уважението, тогава няма да трябва да получаваме и обвинението. Аз разбирам причините, заради които искаме да бъдем признати, но това все пак е себична амбиция и тя обърква процеса на управляване на пророческото откровение с начин, по който повечето обичат Исус и служат на Неговите хора. Белегът, че пророчески човек има грешен мотив, е, че той или тя се натиска да получи признание. Аз съм се научил да не подкрепям такива пророчески хора. Те се борят да бъдат сигурни, че хората знаят, че те са тези, които са получили важното пророческо слово. Нашата перспектива за прилагането на пророческо откровение е повлияна от нуждата ни другите да знаят, че ние сме тези, които чуват от Бог по един специален начин.

Моето мнение е, че множеството от проблемите, причинени от пророческото служение, са причинени не от неправилни пророчества, а от неточно тълкуване – дори самонадеяни тълкувания и приложения.

Ние трябва да отделим време да работим в процеса на управляване на пророческото служение и пророческото откровение, понеже ползите от пророческото откровение за местната църква са толкова големи, а последствията от това да го изключим са толкова лоши.

НУЖДАТА ОТ ПРОРОЧЕСКО ПОТВЪРЖДЕНИЕ

Когато получим пророческо откровение от някого, ние трябва да го държим на разстояние и да не се стремим да го тълкуваме или да го прилагаме, *докато Сам Бог не го потвърди*. Павел учеше, че всичко трябва да бъде установено от Бог, тъй като Той ни потвърждава Своята истина.

От устата на двама или трима свидетели трябва да бъде установено всяко слово.

—Коринтяни 13:1

Когато хората действат в нова посока, преди да са получили потвърждението, те излизат от релсите. Например, ако получите вярно откровение от някой пророчески човек, че Бог ви призовава да имате ново служение на улицата, не излизайте веднага и не започвайте новото служение. Чакайте Господ да ви потвърди това по ясен начин.

Вие можете да получите пророческото слово като „известие“, което Бог може да ви предаде относно нова посока в служение, но не действайте в нея, докато Господ не ви потвърди това.

В други случаи пророческите слова потвърждават нещо, което вече сте получили от Господ. Принципът, на който наблягам, е, че никой не трябва да действа върху пророческо слово, докато Господ не го потвърди.

Ние изискваме всички директни пророчества за корпоративното служение в мисионерската база на ИНОР да бъдат споделяни първо с нашия лидерски тим, преди да се изговорят публично, така че ние първо да можем да ги изтълкуваме.

4 ГЛАВА - ПРЕГЛЕД НА ПРОРОЧЕСКОТО СЛУЖЕНИЕ

Пророчеството е свидетелство за сърцето на Исус към Неговите хора. Един ангел каза на апостол Йоан, че „свидетелството за Исус е духът на пророчеството“ (Откровение 19:10). Когато Святия Дух ни разкрива аспекти от сърцето и волята на Исус по различни свръхестествени начини, ние често говорим за това като получаване или опериране в духа на пророчеството. Важно е да се направи ясна разлика между авторитета на Писанието и пророческите изразявания, които имат различни степени на точност. В тази глава аз използвам някои от идеите на Уини Грудъм. Той е уважаван теолог, който обича работата на Святия Дух. Той е бивш професор от евангелското богословско училище Тринити и написа книгата *Дарът на пророчеството*. Това е една добра книга, която дава теологична структура за пророчеството от Стария и Новия Завет. Грудъм написа: „Повечето пророчества са човешки слова, съобщаващи нещо, което Бог донася до ума“.³ Духът пренася в умовете ни мисли, които ние предаваме на съвременен език. Те са смесица от Божии думи и човешки думи, които комбинират божествено вдъхновение с човешкия процес. Въпреки че е възможно да се изговорят 100% точни слова от Бог, все пак много често пророчеството е смесица. Във всеки случай ние сме призвани „да претегляме, казаното“, като изпитваме всичко, но въпреки това да държим здраво доброто, без да презираме пророчеството (1 Коринтяни 14:29; 1 Солунци 5:20-21).

СЪВРЕМЕННО СЛУЖЕНИЕ НА ПРОРОЧЕСКИ ДАРОВЕ

Аз обикновено използвам термина *пророчески хора* вместо термина *пророк*. Ние трябва да говорим предпазливо и пестеливо за някого като *пророк*. Има много различни нива на пророческо надаряване като опит, мъдрост и правдоподобност. Едно нещо, на което трябва да си отговорим, когато проучваме валидността на някое пророчество, е неговият авторитет. Дали дарът на пророчеството е някакво „божествено изразяване“. Защо той често звучи толкова слабо? Защо не вземаме всичко, което се пророкува, за непогрешимо вдъхновено изразяване?

Грудъм отговаря на това, като обяснява, че старозаветните пророци са били упълномощени да говорят „самите думи на Бог“, което е носело един абсолютно божествен авторитет. Той доказва, че в Новия Завет само 12-те апостоли са имали същия авторитет да говорят и да запишат „самите думи на Бог“. Всяко друго пророчество е било и е просто „...човешко – а понякога и отчасти погрешно – съобщаване на нещо, което Святия Дух донася в ума на някого“.⁴

Грудъм прави една полезна разлика между божественото и авторитетно „слово на Бог“, което се е превърнало в Стария Завет, и словата на пророците в ранната църква, които е трябвало да бъдат отсъждани и пресявани, а дори понякога да не се изговарят.

³ Уини Грудъм, *Дарът на пророчеството в Новия завет днес* (Eastbourne, England: Kingsway Publications, 1988).

⁴ *Ibid.*, 14.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

От пророците нека да говорят само двама или трима, а другите да преценяват. Но ако дойде откровение на някой друг от седящите, първият нека да замълчи.

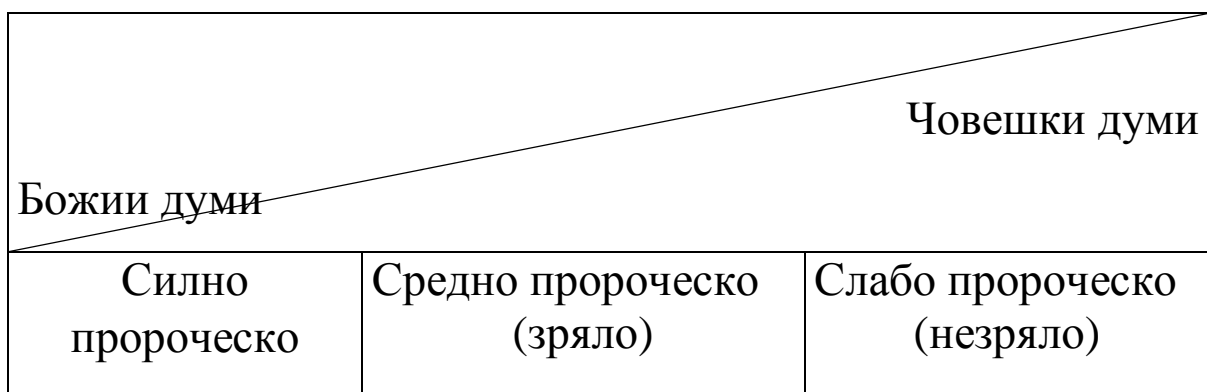
—1 Коринтяни 14:29–30

Той доказва убедително качествената разлика между „самите слова на Бог“, изговорени само от тези с апостолски авторитет (Новозаветното Писание), и вдъхновените послания на пророците в ранната църква.

Обаче, аз бих искал да предложа да прибавя едно измерение към аргумента на Грудъм. Докато Павел и другите писатели на Новия Завет понякога са писали „самите думи на Бог“, трябва да се признае, че те не винаги са говорили „самите думи на Бог“. Докато лично потвърждавам божественото вдъхновение и непогрешимост на Писанието, аз вярвам, че Павел може да е написал и други писма, които да не са били непременно „самите думи на Бог“.

Какво да кажем за другите хора? Могат ли хората днес понякога да говорят „самите думи на Бог“? Може ли пророчество да бъде 100% точно? Дали пророчеството, както Грудъм доказва, е само „човешки слова, съобщаващи нещо, което Бог довежда в ума“, и следователно е смесена комбинация от божествено вдъхновение и човешкия дух?

Докато потвърждава ценността на „смесения дял“, Грудъм прави една полезна разлика между авторитета на Писанието и пророческите изразявания в ранната църква. Абсолютно ясно е, че не трябва да се отнасяме към съвременните пророчески слова по начина, по който се отнасяме към Писанието. Всички пророчески хора, които познавам, от все сърце са съгласни с този аргумент. Както Грудъм заявява, пророчеството е съобщаване „с човешки думи на това, което Бог довежда в ума“. Бог прехвърля в ума ни мисли, които ние предаваме на съвременен език. Те са смесица от Божии думи и човешки думи. Някои „пророчески слова“ могат да бъдат 10% Божии слова и 90% човешки слова, докато други имат по-голямо съдържание на откровение. Понякога Бог говори на Своите слуги с ясен глас. Това са „самите Негови думи“, които могат да бъдат предадени с голяма степен на точност. Ясно е, че някои пророчески изразявания „огласяват повече истина“ от други. Опитал съм се да направя графика на този феномен на смесване на нашите мисли и идеи с Божиите думи:

Това, което се опитвам да изобразя, е, че всяко пророчество днес има някаква степен на смесване в себе си. Понякога това носи „зряло“ слово, което отразява по-идеално това, което Бог иска да предаде, а понякога това се предава по по-ниска степен от идеалния начин, носейки „слабо“ слово с по-малка стойност, но все пак такава, което не трябва да се презира.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Какъвто и да е случаят, а също и който и да е уважаваният пророк, на нас ни е заповядано чрез Писанието да преценяваме това, което се казва (1 Коринтяни 14:29-30). Павел инструктира солунската църква: „Пророчества не презирайте. Изпитвайте всичко; дръжте здраво доброто“ (1 Солунци 5:20-21). Ако пророческото изразяване е от Бог, тогава Светият Дух ще донесе думите у дома, в нашите сърца, и ще ни даде вътрешно свидетелство за факта, че това наистина е нещо, което Бог ни казва. Той също така ще потвърди словото чрез други пророчески хора (2 Коринтяни 13:1) или с други средства, включително Божиите действия в природата. (Вижте глава 2.)

КОЙ МОЖЕ ДА ПРОРОКУВА?

От своето начало на деня на Петдесетница църквата трябваше да има пророческа природа. Ясно е, че духът на пророчеството потенциално е на разположение на всички (Деяния 2:17-18). „Защото всички можете да пророкувате един по един, за да могат да се учат всички . . .“ (1 Коринтяни 14:31).

Павел подтиква коринтяните да търсят дара (1 Коринтяни 14:1, 24, 39), докато потвърждава, че не всички са пророци (1 Коринтяни 12:29). Какво става? Отново намирам Грудъм за полезен, но не достатъчно. Неговата дефиниция за *пророчество* е „говорене на прости човешки думи, за да се съобщи нещо, което Бог довежда до ума“. Тази дефиниция допуска един вид пророческо изразяване, което е възможно за всеки вярващ, и е наистина такава. Той също признава, че в Новия Завет някои хора служеха по-редовно в пророческото и бяха наричани „пророци“ (Агав в Деяния 11, 21; дъщерите на Филип в Деяния 21; Варнава в Деяния 13:1). Грудъм не признава, че е имало „професия“ пророк. Обаче повечето петдесетни църкви и харизматици не са съгласни с него. Павел казва, че апостолите и пророците ще продължават да функционират, *ДОКАТО* църквата стане напълно зряла. Със сигурност, всички признават, че църквата не е достигнала все още тази точка на зрялост. Следователно, *ДОКАТО* това стане, ние се нуждаем от апостоли и пророци, които да екипират светиите за делото на служението.

И Самият Той даде едни да бъдат апостоли, други - пророци, други - евангелизатори, а други - пастори и учители с цел да се екипират светиите за делото на служението . . . докато всички ние дойдем до единството на вярата . . . до пълнолетно мъжество, до мярката на ръста на Христовата пълнота.

—Ефесяни 4:11–13

Йоан ни дава сведения за това, как цялото небе се радва при разрушаването на Вавилон, заедно с пророците и апостолите на последните времена, които са били преследвани от Вавилон:

„Веселете се заради нея, небеса и вие светии, апостоли и пророци, защото Бог изпълни присъдата над нея заради вас!“ Тогава един силен ангел взе камък, голям като воденичен *камък*, хвърли го в морето и каза: „Така стремително ще бъде сринат Вавилон, великият град, и няма да се намери вече. . . . И в нея беше намерена кръвта на пророците и на светиите, и на всичките убити на земята“.

—Откровение 18:20–24

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Грудъм спори, че терминът *пророк* е повече като описание на функция отколкото като пост или титла.

Разликата между функцията и поста ще бъде отразена в по-голяма и по-малка степен на пророческа способност, като всичко това се нарежда в широк спектър във всяко едно отделно събрание. Самите пророци са различни един от друг по своите способности, докато всички те също ще виждат промени в степента на собствените им пророчески способности за период от време. Тези с висока степен на пророческа способност ще пророкуват по-често, с по-голямо времетраене, с по-ясни и мощни откровения, за по-важни предмети и по-широк обхват от теми.⁵

Грудъм посочва, че някои хора, като Агав в книгата Деяния, са служили редовно в пророческото. Докато ние можем да не искаме да му дадем *поста* на пророк, той е имал признато и уважавано служение в пророческото. Аз бих искал да доразвия тази идея за цялост и да предложа, че има нива на пророческо служение, които се различават според различните нива или мерки на пророчески надарени хора.

1. Просто пророчество

Простото пророчество се дава, когато някой вярващ изразява впечатления, които Бог е вложил в неговия или нейния ум. Всички ние трябва ревностно да се стремим да пророкуваме (1 Коринтяни 14:1, 39). Всички мъже и жени, стари и млади, трябва да изговарят думи от Бог (Деяния 2:17). Въпреки това, не всички са пророци (1 Коринтяни 12:29). Простото пророчество обикновено е в сферата на насърчението, утехата и увещанието, което се обяснява в 1 Коринтяни 14:3 и не включва корекция, нова насока или предвещаващи елементи на пророчески слова.

А този, който пророкува, говори за изграждане, увещание и утеха за хората. . . . Защото всички можете да пророкувате един по един, така че всички да могат да се учат и . . . да бъдат насърчени.

—1 Коринтяни 14:3, 31

Това са често прости впечатления, които Бог влага в ума. Те включват слова на знание (т.е., специфична информация за физическото, духовното или емоционалното положение на някого). Понякога това включва получаването на „видения“ (умствени картини) или сънища. Човекът, даващ пророчеството, изговаря (в повечето случаи, използвайки неговите или нейните собствени думи) идея, която Бог е вложил в ума. Тези слова се изговарят в малки групи или пред групата за служение (не публично по микрофона). Малките групи могат да дадат възможност на повече хора да упражняват и да участват в този вид пророкуване. Вдъхновителните пророчески слова са назидателни, когато се дават от пророчески певци. Добро нещо е да се ограничи броят на пророчествата, използвани на публична служба, така че прекомерната употреба да не разруши тяхната ефективност.

2. Пророческо надаряване

⁵ Ibid., 198-209.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Вярващи, които редовно получават впечатления, сънища, видения или други видове откровения, имат пророческо надаряване. Тези откровения често могат да бъдат символични, под формата на притчи и гатанки. Тази група получава по-често пророческа информация от първата, но въпреки това има липса на яснота в разбирането, което те получават. Аз съм срещал много хора на 1-во и 2-ро ниво; тези групи описват голямото множество от такива, които пророкуват в харизматичните църкви.

3. Пророческо служение

Вярващи, чието надаряване е било разпознато, отгледано и упълномощено за редовно служение в местната църква, са в пророческо служение. Все още има символичен елемент в това, което те получават, но чрез процеса на тимово служение е възможно да разпознават голяма част от тълкуването и приложението на своето откровение. Тези, които са в пророческо служение, ще получават слова и сънища редовно и ще имат „отворени видения“ понякога (т.е., ангелски посещения, ясен глас). Те понякога ще получават детайлна информация като имена, лица, дати и бъдещи събития. Понякога оперират и в другите зрелищни дарби (изцеление, чудеса, освобождение). Те могат, поверително, да изобличават за неизповядан грях (2 Царе 12:1-7). Те дават също и прости пророчества, които дават посока и корекция. Тези хора са „надарени“ в това, че получават необикновено количество откровение, но те въпреки това трябва да се обучават (да имат зрялост на характера и мъдрост в Божиите общи цели). Те могат да получават слова на корекция и посока, които трябва да записват и да предават на лидерството.

Жизненоважно е да се прави разлика между простото пророчество и пророчеството, което има „власт“. Всеки вярващ може да пророкува на просто ниво. Обаче, да се пророкува с власт, е с много „по-голяма тежест“ и не трябва да се прави публично без одобрението на лидерите на църквата, които са отговорни пред Бог да надзирават църковния живот.

4. Пророческа власт

Вярващи, чието служение до известна степен като това на пророците от Стария Завет, заемат поста на пророка. Те дават корекция, посока и носят нова яснота в църковното тяло. Те дават посока и корекция на тези, които са в управлението на църквата, проучването на пазара или политическите сцени. Те често служат в знамения и чудеса и са известни с това, че редовно говорят много точни слова от Бог като Самуил.

Самуил растеше и Господ беше с него, и не оставяше нито една от думите му да падне на земята. И целият Израел от Дан до Вирсавее разбра, че Самуил беше определен за пророк на Господа.

—1 Царе 3:19–20

Това не означава, че пророците са 100% безпогрешни, но техните думи трябва да се вземат насериозно. За разлика от установените правила на старозаветните пророци, където се изискваше стопроцентова точност за смъртно наказание, Новият Завет не изисква същия стандарт от своите пророци. Тяхната правдоподобност е ясно установена от тяхното доказано записване на пророчествата им заедно с благочестивия начин на живот и тяхната любов и почит към Писанието. Те предсказват бъдещи събития с точност. Те имат редовен поток на божествено откровение, включително

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

отворени видения и предсказване на естествени събития (т.е., модели на времето, политически развития). Техните слова могат да бъдат потвърждавани от знамения в природата (т.е., земетресения, бури, суши). Техните слова носят повече власт, когато те говорят с по-голяма точност. Те служат често в зрелищните дарби. Те трябва да имат доказано служение (което може да отнеме години). Всеки, който упражнява пророческа власт, трябва да бъде под власт. Някои имат преживявания, които посочват, че те са били суверенно избрани от Бог (чудотворно раждане, ангелско посещение и други подобни). Ръстът, изискван за поста на пророка, включва *дарби* (точно откровение), *плод* (зрял характер) и *мъдрост* (разбиране на Божиите общи цели и пътища).

Оперирането на високо ниво на свръхестествена активност също излага тези, които са надарени по този начин, на по-интензивни сатанински атаки, а нравственият компромис може да ги направи незащитени мишени в една много опасна област. Пророците се нуждаят от по-голяма святост, мъдрост, вяра и близост до Исус, за да противостоят на допълнителната атака на врага, която идва поради тяхното надаряване.

Това, което описах като различни нива на пророческо служение, е просто един опит да дам етикети на това, което повечето автори, които са писали за пророческото служение, вярват.

Действително няма ясно очертани стандарти за определянето дали един човек е на Ниво I, II, III или IV, или пък какви точно са разликите. Това не са библиейски различия; те са просто категории, които ни помагат да комуникираме един с друг по-ефективно. Може да стане ясно, че са необходими повече нива, но аз вярвам, че първоначалните групирания ще дадат някаква рамка за по-нататъшно изследване.

Познавам стотици хора, в семейството на мисионерската база на ИНОР и други извън него, които служат в Ниво I, просто пророчество, и много други, които могат да бъдат описани чрез Ниво II – бивайки използвани периодически да дават силно пророческо слово.

През годините съм познавал няколко пророчески служители от Ниво III. Това са мъже и жени, които редовно получават сънища, видения и свръхестествени срещи като част от начина им на живот. Те функционират по този начин като дар за тялото на Христос. Някои от тези хора могат един ден да бъдат разпознати, че са на поста на новозаветния пророк.

Това, което съм нарекъл „Нивото IV на пророческа власт“, представлява зрялост и сила в пророческото служение, чийто паралел е в старозаветните служения на хора като Самуил и Илия. Според мен, разпознаването на човек като новозаветен пророк от Ниво IV включва три неща:

1. Пророкът има ниво на свръхестествено надаряване, което е доказано чрез редовно получаване на божествена информация от Святия Дух. Валидността на този дар се доказва с времето.
2. Пророкът има благочестив характер, което е основен белег за истински пророк. Исус каза, че ще познаете истинските и фалшивите пророци по техния плод (Матей 7:15-20). Плодът, за който Исус говори, включва влиянието на тяхното служение, а също и плода от освещаващата работа на Святия Дух, действаща в характера им. Пророците логично се стремят да ходят в святост с дълбока страст за Исус.
3. Пророкът има зрялата мъдрост на Бог, която е дошла чрез опитност и взаимоотношение със Святия Дух. Тази мъдрост позволява на човека да бъде инструмент на пророческото знание и силата на Бог по начин,

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

който изгражда Божиите хора и целите на Бог. Тази мъдрост е основана за използване на пророческото по начин, който ще изгради местната църква.

Виждал съм Светият Дух да работи в тези три области с пророческите служители, които познавам. Някои са пораснали повече от други. Обаче, с неохота говоря за хора публично, че са на поста на новозаветния пророк, докато ги отмервам чрез нивото на зрялост на тяхното надаряване, характер и мъдрост. По-скоро бих сгрешил на страната на предпазливостта. Пророчески надарените хора трябва да бъдат добре доказани в контекста на дългосрочни взаимоотношения в местната църква, без значение от тяхното ниво.

Аз мисля, че църквата си вреди сама, когато позволява хора бързо да се идентифицират като „апостоли“ или „пророци“ просто защото те се смятат за такива или понеже изглеждат добре на брошурата. Правейки това, ние ставаме тривиални с дарбите и призванията на Бог и спъваме възникването на истинските Божии дарби на служение за църквата. Чувствам, че в идващото поколение ще има много пророчески служения от Ниво III и повече от няколко пророци от Ниво IV. Пасторите ще трябва да се научат как да отгледат ефективно тези пророчески служения и да ги обединят в живота на служение на църквата.

Ние вярваме, че пророческото във всичките четири нива се възстановява прогресивно в църквата в наши дни. Били сме свидетели как Господ драматично е потвърждавал важни откровения по този начин. Граници, поставени от Светия Дух, не угасят Светия Дух – те са харизматично определени граници за харизматична активност. Една река без насипи може да бъде много разрушителна!

Аз силно вярвам, че църквата предстои да стане пророческото общество, което Петър описа в Деяния 2. Господи, помогни ни.

ПОЛЗИТЕ ОТ ПРОРОЧЕСКОТО

За да се убедят пасторите и лидерите, че си струва да изразходят време, енергия и търпение да управляват ефективно пророческото, те трябва да видят неговата ценност и ползите от него. Бог редовно дава прозрение в Своите планове за проучване на пазара, местната църква или за отделните членове чрез предсказване на местоположението и точното време на действия, сгради или финансови въпроси.

Когато получим насоката на Светия Дух за местоположението на сгради и точното време на важни финансови разходи, ние сме много по-уверени да продължим напред.

При критично стечение на обстоятелства и времена на вземане на решение Господ дава насока и водителство в много случаи чрез пророческо откровение или случки от два, три или повече спонтанни или взаимно независими източници. Точни сгради, пресечки, количество пари, слова, които ще ни бъдат казани, хора, които ще срещнем, и точното време на различни събития са били „виждани“ пророчески, потвърждавани и после по-късно изпълнявали нашия истински опит.

Една значителна полза от пророческото служение в моето служение през годините е била в получаването на божествена информация относно това, че нови лидери ще бъдат изпратени от Бог, за да помагат на нашия тим. Когато новите лидери бяха изпратени и установени чрез пророчески слова, тогава другите имаха по-голяма увереност, че Бог работи в това да направлява църквата или бизнеса. Например, четирима от нашите лидери бяха споменати по име чрез пророческо откровение без човешко знание за тяхното съществуване. Първите и вторите имена бяха дадени на

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

двама от тях. Други лидерски семейства, дарове, обстоятелства и други подобни бяха виждани предварително чрез откровение. Този „пророчески просpekt“ даде високо ниво на увереност в божественото подреждане на нашето свързване във взаимоотношение и функциониране. (Разбира се, много други неща освен пророческото допринасят за прибавянето на всеки лидер.)

Той ни дава предупреждения за идващи атаки, като ни предсказва думи и действия на хора, обстоятелства или естеството и областта на атаката. „Да бъдете предупредени, означава да бъдете въоръжени предварително“.

Святият Дух ни предупреждава за сатанинската атака. В няколко случая Господ ни е давал пророчески предупреждения за директни и сатанински атаки върху нашата работа. Това прозрение ни е помагало да се заякчим и да запазим спокойствие и перспектива в битката. Фалшивите корекции и емоционалното изтощаване, което те създават, са били избягвани. Хора, които врагът е изпращал, за да разрушават нашето служение, са били неутрализирани. Малко „таен разум“ помага във всяка война.

Пророческите слова ни помагат да поддържаме вярата. Колосяни 1:9 посочва, че ние сме укрепявани от познаването на Божията воля:

Ние . . . не преставаме да се молим за вас и да искаме да бъдете изпълнени с познаването на Неговата воля във всяка мъдрост и духовно разбиране.

Пророческото служение поддържа надежда в нас, която ни укрепява да познаваме Божията воля с много по-голяма увереност. Понеже Божията воля е била пророчески разкрита и потвърдена през нашата история, ние сме били укрепявани във времена на слабост, безплодие, небесна тишина, преследване и липса на помазание. Има увеличаване и усилване на общото съзнаване, че Бог е с нас въпреки пречките, трудностите, грешките и спънките, които срещаме. То е симулирало нашето покаяние, мотивация, жертва, чувство на страхопочитание и други подобни неща на сърцето, които толкова често са неосезаеми.

Достигайки всички богатства на пълната увереност от разбирането . . .
—Колосяни 2:2

ВСИЧКИ МОГАТ ДА ПРОРОКУВАТ

В Числа 11:16-29 виждаме две абсолютно различни настройки на ума спрямо духа на пророчеството. Исус Навин имаше настройка на ума, която беше много различна от тази на Мойсей (Числа 11:16-17, 24- 29). Мисленето на Мойсей предвещаваше Божиите намерения да помаже много хора в издигането на пророческа църква в последните дни. Мисленето на Исус Навин беше погрешно и това се вижда, когато той се оплака на Мойсей, че други хора освен Мойсей пророкуваха, като Елдад и Молад, които също пропуснаха „службата на помазване и упълномощаване“. Исус Навин имаше едно особено отношение, като искаше Святият Дух да почива само върху Мойсей, а не и върху някои други хора. Това отношение донесе едно прекалено възвеличаване, че дори избраха една група от много помазани хора.

Мисленето на Мойсей разбираше Божията щедрост, която в края на краищата иска всички Негови хора да оперират в Духа. Проницателността на Мойсей предвиди откровението, че Бог ще помаже всички Свои хора с пророкуване, както се вижда в Йоил 2:28-29. Вместо настройка на ума за „човек на часа“, ние виждаме, че Бог желае да издигне семейство от деца, които всички да могат да оперират в силата на Духа.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Павел наблегна на това, когато заяви, че желае всички да пророкуват (1 Коринтяни 14:5, 31). Възниква един нов мех, който призовава приятели, които живеят като пророческо общество, където всички могат да пророкуват. Това е образецът, в който пророческото помазание ще достигне своята най-висока мярка. Един обикновен живот на молитва и пост с дълбочина в Словото и даване ще достави контекста за това.

Бог иска да промени нашата идентичност от това просто да бъдем „надарени слуги“ в това да бъдем интимни приятели с Него, както беше Мойсей. В Новия Завет, Бог дава Святия Дух на всички, така че всички да можем да получаваме откровение за това, което е в Неговото сърце. Той обича да споделя с нас Своите мисли и действия.

Ние трябва да имаме силно преследване на пророческото. Всички сме определени да чуваме, да виждаме и да действваме в Духа. Нашето наследство е да пророкуваме. Една причина, поради която хората са слаби в пророческото, е липсата на увереност, че могат да получават от Бог. Ние можем да получим едно малко прошепване от Неговото сърце. Въпросът, който винаги се надига, е: „Това Бог ли беше, или не?“ Рискът от провал парализира някои със страх, че те ще бъдат отхвърлени, ако направят грешки. Врагът знае това и така той удря сърцата ни с обвинения, за да раздвижи нашите страхове.

Бог иска да преследваме нещата на Духа. Той иска да искаме повече. Първата стъпка в правенето на това се намира във вярването, че Бог наистина иска да ви даде повече. Ние даваме израз на това желание чрез молитва. Молим Господ да отвори очите ни, за да „виждаме“. За тези от нас, които все още не са преживели това, трябва да се молим за духовно виждане (Ефесяни 1:17). Какво точно означава това? Това е областта на виждане в сънища, получаване на видение, външни и вътрешни, и също включва виждане на ангели и/или демоничната област. Трябва да молим Господ да отвори ушите ни, за да чуваме гласа Му. Това включва външния ясен глас на Господ или ангелската област, както и шепота или малкия слаб глас на Святия Дух. Трябва да молим Господ да усещаме Неговото присъствие. Можем да усещаме различни неща като външни усещания на напрежение върху телата ни (като енергия), а също и студени или горещи усещания, тежест (което кара някои да коленичат), или буквално вятър или бриз около нас. Вътрешно, емоциите могат да варират от плачене до смях или дълбоко вътрешно усещане на мир и уединение. Най-лесният и най-основният начин да стоим „духовно будни“ е редовно да задаваме въпроса: „Господи, какво казваш или правиш? Покажи ми“. Слабите впечатления са най-основното проявление, което преживяваме. Обаче, ако не питаме какво казва или прави Бог, тогава ние ще пропуснем много възможности, които ни помагат да растем в нашата способност да бъдем чувствителни към Святия Дух.

ОТГЛЕЖДАНЕ НА ПРОРОЧЕСКОТО СЛУЖЕНИЕ

Хората, които искат да растат в пророческото, трябва да победят своя страх от осъждане и отхвърляне. Лидерският тим може да помогне за това чрез отглеждане и уверяване, че ние осъждаме плода, а не методите. Ние съдим за пророческото според плода, който то принася, а не според методите, в които действа (Матей 7:15-20). Плодът, който искаме в пророческите хора и в тези, които получават от тях, е по-голяма страст за Исус и свят живот, като почитаме писаното Слово.

Ние трябва да създадем една сигурна атмосфера на насърчение с много милост и търпение за грешки, така че хората да могат да растат в увереност и височина в своето пророческо надаряване, без да се страхуват от смъмряне и отхвърляне. Едно от най-добрите места за растеж в пророческото е в среда на много лични малки групи. Групите дават милост за тези с поучаеми духове. Обаче, ние трябва да избягваме „неосветената

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

милост“ към тези, които отказват да съдействат с упорит дух. Нека хората да знаят, че трябва да поемат риска да растат, дори и понякога да правят грешки. Соломон ни учи, че волът носи голяма сила и израстване на фермата; обаче, той прави мръсотия в обора. Израстването на силата си заслужава мръсотията, която идва с това.

Където няма волове, яслите са чисти; но голямо изобилие идва чрез силата на вола.

—Притчи 14:4

Позволете риска и приемете неизбежното да бъдете смирени като събрание, докато преследвате по-голям растеж в пророческото. Запомнете, че същият вол, който носи сила за фермата, също така носи и мръсотия за яслата. Някои предпочитат да имат служение, което е като чисти ясли, дори и това да значи загубване на силата и изобилието, които пророческото служение носят.

5 ГЛАВА - РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ДАРБАТА ПРОРОЧЕСТВО И ТОВА ДА БЪДЕШ ПРОРОК

Моята история с пророческото действително започна, когато основах една нова църква в Канзас Сити през декември 1982. Няколко месеца след като църквата започна да функционира, аз се срещнах с хора, които твърдяха, че са имали божествени срещи с Бог. Те също твърдяха, че тези срещи имат големи намеси за посоката на моя живот и служение. Те посочиха необикновени твърдения. Това бяха ясни гласове, ангелски посещения, множество „цветни“ видения, буквални знамения в небесата и състояния на транс, споменавайки само някои. Те бяха драматично потвърдени. Малко по малко моите съмнения и страхове бавно дадох път на вярата, че Исус, главата на църквата, беше наистина въвличен в тези пророчески събития. Това беше началото на моето лично пътуване в научаването на принципите за управлението на пророческото откровение. Пророческото може да произведе вяра и яснота, но разбира се то също може да причини много объркване, носейки осъждение, и да бъде вредно, ако не се управлява правилно. През следващите 16 години, в които пастирувах тази църква, преди мисионерската база на ИНОР да бъде създадена, ние имаме много победи, а заедно с тях и някои провали, и дори болезнени разочарования. Някои от най-видните пророчески съдове от онези ранни дни причиниха малко болка и объркване за кратко. Един от главните въпроси, които трябваше да установя, беше какво казва Писанието за разликата между старозаветните и новозаветните пророци, а после да съгласувам как духът на пророчество беше на разположение на всички, без да гледаме на тях като пророци.

Когато хората в началото чуят за някого, че е наречен пророк, те могат да си мислят за човек с разрошена коса и огнени очи, викащ срещу греха и призоваващ огън от небето. Други могат да си мислят за някой, обявяващ осъждение и присъда или предсказващ края на света. Въпреки че този образ може да бъде малко изкривен, това е картината, която много хора имат в умовете си за пророците, каквито са изглеждали в Стария Завет. Характерът на новозаветните пророци и пророчеството, обаче, е малко

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

различен от старозаветните. Някои хора имат проблем с идеята за съвременните пророци и пророчеството, понеже те гледат на тях през образа на Стария Завет.

Ние живеем в нова ера в нашето взаимоотношение с Бог под нов завет. Има няколко ключови разлики между старозаветните пророци и пророческото служение в Новия Завет. Всеки вярващ е призван ревностно да желае да пророкува (1 Коринтяни 14:1). Лука описва младата църква в Антиохия като такава, в която е имало пророци (Деяния 13:1).

НОВОЗАВЕТНОТО ПРОРОЧЕСТВО

В старозаветните времена обикновено е имало само няколко пророци по цялата земя по едно и също време. Да, имало е групи пророци, които се споменават понякога. Ние нямаме много детайли за тях. Обаче, ясно е, че известните пророчески служители обикновено са действали сами или почти сами. Понякога пророците са си били съвременници, както Агей и Захария, или Езекиил и Данаил, но обикновено са функционирали като един от самотните говорители на Бог в своето поколение. Никой пророк не илюстрира това повече от Илия, който стоеше сам срещу цар Ахав, пророците на Ваал и греховете на разбунтувалия се Израел. Йоан Кръстител също приляга на този модел – Божият човек идващ от пустинята, за да прокламира покаяние в подготвяне на пътя на Господ.

В Новия Завет може да има няколко пророци във всеки град, където църквата е установена, вместо просто няколко истински пророци (Ниво IV) за целия свят, както е било в старозаветните времена. С изливането на Духа дарбата пророчество беше широко разпръсната в световното общество на Божиите хора. В Стария Завет имаше няколко пророци в зависимост от броя на Божиите хора. Съдбата на една цяла нация буквално можеше да зависи от точността на откровението на един пророк.

В Стария Завет имаше „пророческо съсредоточаване“, а в Новия Завет имаше „пророческо разпределение“. Съдбата на църквата никога не зависеше от точността на един пророк. С потенциалните няколко или дори голям брой пророци на всяко географско място същата точност на откровение не е необходима поради мандата на гарантиране от другите пророци да отсъждат словото на всички други и дори способността на помазаните вярващи да изпитват, преценяват, потвърждават или отхвърлят всяко твърдение за откровение (1 Коринтяни 14:29; 1 Йоан 2:27).

Дарбата пророчество, пророческото служение и словото от Господ са *разпръснати* и *разпределени* из цялото тяло на Христос. Днес вероятно има хора с пророчески надарвания, намиращи се в повечето нации на земята. Те може да са незрели, но вероятно присъстват.

Под Новия Завет ние обикновено не виждаме пророци, които живеят сами в пустинята. Пророческото служение е жизнена част от тялото на Христос в даден град. Пророческите хора са задължени според Писанието да бъдат въввлечени в местната църква, а не отделени от нея. Пророческите хора служат в църквата като едни от „ставите, които снабдяват“ другите части на църквата, давайки й възможност да бъде пророческият глас на земята (Ефесяни 4:16).

В Новия Завет пророческото служение е насочено по-малко към националните лидери и повече към църквата. В Стария Завет пророците често – въпреки че не винаги – предупреждаваха за идващо осъждение върху царя или върху нацията и после за възстановяване след покаяние. Старозаветните пророци се фокусираха към говорене на националните лидери. В Новия Завет някои пророчески служители имат достъп до национални лидери, докато от друга страна повечето са призвани да се фокусират върху тялото на Христос в своята област.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Има друга главна разлика между старозаветните и новозаветните пророци. Понеже старозаветните пророци получаваха директно и безпогрешно откровение, те бяха 100% точни. Те нямаха нужда другите да „преценяват“ пророческото слово, което те даваха. Единственият начин да го пропуснат беше безочливо да променят това, което Бог беше казал, или преднамерено си измислят фалшиво пророчество. Затова старозаветното осъждане върху фалшивите пророци беше да ги убиват с камъни.

Но пророкът, който дръзне да говори в Моето Име слово, което Аз не съм му заповядал да говори . . . този пророк да умре! И ако кажеш в сърцето си: „Как ще познаем словото, което ГОСПОД не е говорил?“ — когато *някой* пророк говори в Името на ГОСПОДА и словото не стане или не се изпълни, това е слово, което ГОСПОД не е говорил.

—Второзаконие 18:20–22

Старозаветното изискване за пророците беше да бъдат 100% точни. Това се изискваше заради смъртното наказание. Тези пророци говореха с ясното и непогрешимо „Така казва Господ!“ Те заявяваха многократно, че самите им думи бяха словата, които Бог им е дал да освободят.

Аз ще бъда с устата ти и ще те уча какво трябва да кажеш.

—Изход 4:12

Ето, аз поставих думите Си в устата ти.

—Еремия 1:9

Новият Завет не изисква същия стандарт от своите пророци, които пророкуват чрез вяра и често от слабите впечатления на Святия Дух. Гаранцията на Новозаветното пророчество е дадена в мандата да се осъждат словата едни на други. В Новия Завет Павел ни учи специфично „нека двама или трима пророци да говорят, а *останалите да осъждат*“ (1 Коринтяни 14:29, курсивът е добавен). Ревизираната стандартна версия превежда пасажа по следния начин: „ . . . нека останалите да претеглят това, което се казва“.

Ние не замеряме с камъни хората, които сбъркат веднъж, нито пък вярваме на всичко, което те казват, дори и да са 99% точни понякога. Ние все пак осъждаме техните пророчества. Павел дава подобни инструкции на църквата в Солун, казвайки им да не презират пророчествата, но да ги изпитват:

Пророчества не презирайте. Изпитвайте всичко; дръжте здраво доброто.

—1 Солунци 5:20–21

Този пасаж загатва, че някои пророчески изразявания ще съдържат известно количество грешки – „Изпитвайте всичко; дръжте здраво доброто“ е написано по отношение на пророчески изразявания. Никъде в Новия Завет го няма предложението, че християнин трябва да бъде екзекутиран, отличен или дори заклеен като „фалшив пророк“, тъй като просто е предал неточно пророчество, понеже такова слово трябва да бъде отстранено в процеса на правилния отклик на църквата към пророчеството. Не откриваме в Стария Завет нито един случай, в който пророчество на истински пророк да бъде „преценявано“ от други пророци, така че доброто да бъде отделено от лошото, точното от неточното. Защо? Понеже Бог се считаше да е говорителят на всичко, което

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

казва пророкът в Негово име, немислимо беше, че един истински пророк ще освободи пророчество, което да е смесица от точна и неточна информация. Нямаше златна среда. Те бяха истински пророци, които говореха самото слово на Бог, и трябваше да им се покоряват като на такива; или бяха фалшиви пророци, и трябваше да бъдат предадени на смърт.⁶

Днес ни е заповядано да „отсъждаме пророчеството“, защото в Новия Завет пророкуваме чрез вяра, често имайки само слабо внушение от Святия Дух, и по този начин ни липсва пълна яснота. Първо Коринтяни 13:9 казва: „Защото отчасти знаем и отчасти пророкуваме“.

В Стария Завет пророците бяха представителите на Господ за царя – който имаше властта да ги накаже, ако те пророкуваха фалшиво. Никога нямаше съмнение относно точното преценяване на истинско слово от Бог. За пророка беше само въпрос на това, дали ще има смелостта да го освободи.

Същността на Старозаветното пророческо служение беше ограничена до тези, които получаваха *директно откровение от Бог*. В Новия Завет ние пророкуваме чрез вяра, което включва изговаряне на слабите внушения, които Святия Дух ни дава. Ние се учим да пророкуваме според мярката на нашата вяра, като по този начин можем да смесим Божиите идеи с нашите думи и мисли. Защото, както казва Римляни 12:6: „Нека да пророкуваме съразмерно с вярата ни“.

Старозаветните пророци не се бореха в своя опит да различат слабите внушения на Духа от собствените си мисли. Посланието беше ясно и непогрешимо. Те нямаше нужда да бъдат отсъждани или преценявани, понеже говореха само когато получаваха отворено видение, а не слабо внушение.

Можете ли да си представите Ной да каже: „Чувствам, че Господ внушава в сърцето ми, че Той ще унищожи света чрез потоп и че аз трябва да помисля за построяването на един ковчег.“. Стъпването във вяра за тях не беше въпрос на прокламиране с увереност на това, което те само слабо чувстваха. Това беше повтаряне на това, което Бог ясно е казал без значение от последствията.

Трудно е за някои да приемат идеята за пророкуване чрез вяра според слабите внушения на Святия Дух с шанса да се пропусне и да се даде погрешно пророческо слово. Причината, разбира се, е понеже те не са успели да разберат промяната в пророческото служение. Докато те ясно виждат други аспекти на Стария Завет, променени под новия завет, тяхното разбиране за пророческото служение все още е основано на един Старозаветен модел.

Много пророчески хора, които познавам, изразяват своите пророчески внушения, като задават въпроси на човека, на когото служат. Например, когато те почувстват внушение от Духа, че човекът, с когото говорят, може да има някаква специфична болест, добре е да го попитат дали има болест. Дарбите на Духа могат да оперират в хода на естествен диалог. Аз наричам това „да бъдеш свръхестествено естествен“. Ние не трябва да си обръщаме очите, да говорим с езика, с който са написани старите преводи на Библията, да издигаме гласа си като някой петдесетен проповедник и да завършваме с „казва Господ“. Ако го понижим и дори го забавим, много хора ще ни приемат по-лесно. С други думи, това все пак ще работи! Хората не са по-впечатлени или приемащи от някакъв „специален“ стил на освобождаване.

Святия Дух ни дава пророчески внушения не за да бъдем познати като пророци, а за да помогнем на другите хора. Често, ако пророческият човек попита някого за неговата болест поради пророческо внушение от Святия Дух, а човекът признае болестта, все още съществува изкушението за пророка да добави коментара: „Е, Господ

⁶ Грудъм, Дарбата пророчество, 20-22.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

ми каза това . . .“ Понякога ние сме толкова отчаяни да се уверим, че хората знаят, че сме специални, понеже получаваме внушения от Святия Дух. По-добре е да не бъдем толкова фокусирани на получаване на вниманието за това, че получаваме от Духа, а да бъдем доволни просто да виждаме хората да са благословени и да бъдат благодарни на Господ. Няма толкова лична слава, свързана с този много специален и ключов стил на служене, но тогава ние също така и не замеряме с камъни пророческите хора, които правят грешки. Пророческите хора трябва да разберат, че не става въпрос за лично признание и слава. Дарът е разпръснат из цялото тяло на Христос, за да бъде Исус издигнат и на хората да им се помогне.

„Духовният климат“, обграждащ петдесетнохаризматичните движения, често съзнателно или несъзнателно насърчава един нездравословен натиск върху хората, които искат да бъдат толкова близки и полезни за Бог, да действат и да говорят директно от името на Бог с голяма точност. Когато една така смела дейност се окаже неточна, за хората е трудно да признаят: „Това не беше Бог“. Много по-удобно е да се „смете“ боклука под техните психологични и социални „черги“; обаче, в дългото бягане целостта на тяхната вяра и взаимоотношения е подкопана и тяхната интимност с Исус страда ужасно.

Докато християните тръгват на път и се учат да пророкуват според мярката на тяхната вяра, те са ограничени да получават своите „напречни сигнали“ повече от веднъж, като „отидат отвъд своята мярка“ и говорят от собствения си ум или дух. Това се дължи на неизбежната незрялост, чрез която ние всички трябва да се учим. Съзнаването на това отнема някаква степен от натиска върху пророкуването и помага на хората да растат в своето надаряване в една любяща атмосфера, като получават корекция и нагаждане, без напълно да „ги изтриваме“. Тези, които редовно дават неточни „пророчества“, не трябва да говорят толкова често или толкова специфично. Те трябва да стоят в границите на простото пророчество.

Понеже църквата като цяло не е била добра или мъдра в нашето управляване на пророческото, много хора с пророчески помазания са пострадали в своето развитие на личността и на дара.

В атмосферата на това да бъдем благородни един към друг, ние не трябва да пренебрегваме това да преценяваме и отсъждаме фалшивите пророчества (Матей 7:15-16). Да, има зли измамници – фалшиви пророци – които се промъкват в християнските събрания и злонамерено примамват и измамват неподозиращи и неразумни вярващи чрез фалшиво пророчество. Тези трябва да се прочистят от църквата, ако не се покаят.

СВЕЩЕНИЦИ И ПРОРОЦИ ПОД НОВИЯ ЗАВЕТ

Бог е призвал Своята църква да функционира като царство от свещеници, като всички имат директен достъп до Бог (Евреи 4:16; 1 Петрово 2:5, 9; Откровение 1:5). В Новия Завет всеки вярващ има способността да чува директно от Бог чрез обитаващия Свят Дух:

Аз ще направя нов завет с Израилевия дом. . . . Ще поставя закона Си в умовете им и ще го напиша в сърцата им . . . защото те всички ще ме познават, от най-малкия до най-големия от тях, казва Господ.

—Еремия 31:31–34

В Стария Завет свещеническото и пророческото служения бяха запазени за едно избрано малцинство. Те бяха предавани на смърт, ако не успеяха да функционират по

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

правилен начин. И пророците, и свещениците бяха предавани на смърт за това, че действаха самонадеяно (Второзаконие 18:18-22; Левит 10:1-3).

Новият Завет е различен. Петър наблегна, че *всички* наши синове и дъщери, стари и млади, ще пророкуват поради изливането на Духа (Деяния 2:17-18). Вместо едно ограничено малцинство, всеки е свещеник и духът на пророчество е разпръснат из цялото тяло на Христос. Вместо само откровения с ясни глас на Бог и отворени видения, голяма част от пророческото служение се предава чрез внушения на Святия Дух в нашите сърца. Вместо да замеряме пророците с камъни, ние сме инструктирани да отсъждаме и преценяваме това, което те говорят, за да разберем дали то е от Бог.

През хиляда и петстотинте години, които последваха след деня на Петдесетница, мнозина се върнаха обратно към старозаветното разбиране на свещеничеството, като го издигнаха да включва само едно духовенство на пълновременно служение. Мартин Лутер, един августински монах и свещеник, бил обезпокоен от това Старозаветно разбиране на свещенството. Свещениците били малцина и изключителни. Лутер поучавал доктрината, която знаем днес като *свещеничеството на вярващите*. Това Новозаветно разбиране на свещеничеството е една приемлива основа за евангелската теология, но днес тя е достатъчно радикална, за да го осъдим на смърт.

Лутер също поучавал доктрината за *личното отсъждане*, която е принципът, че всеки човек може да чува Бог и да тълкува Писанията за себе си. Това била друга радикална идея за 16-ти век. Има паралели в набляганията на Лутер за свещенството на всички вярващи с новозаветното разбиране за пророческото служение. Всеки християнин може да чува от Бог, да упражнява преценяване и да бъде воден от Святия Дух. Служението, което беше изключително в Стария Завет (пророк и свещеник), сега е разпръснато и общо в Новия.

Новозаветните доктрини за свещеничеството на всички вярващи и за личното отсъждане (чуване на Бог лично от човека) отваря вратата за много по-голяма активност на Святия Дух в църквата. Божият план винаги е бил да има царство от свещеници, съставено от самите Му синове и дъщери, които всички да могат да пророкуват. Представете си стотици милиони новородени вярващи по света, които да могат да пророкуват чрез силата на обитаващия Дух. С толкова много пророкуващи вярващи идва по-голяма плодородност, заедно с повече възможности за заблуди и грешки. Въпреки че понякога може да бъде обърквана, неуравновесена и трудна за контролиране, славната доктрина за свещеничеството на всички вярващи е тук, за да остане. Никой евангелист няма да отрече това. Всички от нас са съгласни, че това е истина, която си заслужава да се брани.

Новозаветното пророческо служение е разширяване на тази идея, че всички ние сме свещеници, и следователно всички ние можем да чуваме от Бог. Фокусът на голяма част от пророкуването е върху назидаване, увещаване и утеха (1 Коринтяни 14:3). Всъщност, всеки, който е новороден може да пророкува на това ниво (това, което споменах като Ниво I на пророчеството). Това често е споменавано като *вдъхновено пророчество* или *просто пророчество*.

Обаче, пророческото служение в църквата е трудно за някои фундаменталисти и консервативни евангелисти, понеже те прегръщат едно старозаветно разбиране за пророческото, в което само малцина получават директно откровение, което 100% е точно – в противен случай те са предадени на смърт.

Въпреки че Новозаветното пророчество понякога идва под формата на сънища, видения и ясни глас на Бог, голяма част от пророческото откровение може да бъде много слабо. По-общите форми на откровение са внушения от Святия Дух – *тихия малък глас*, така да кажем – като противоположност на винаги непогрешимия, ясен глас на Бог.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

ОПАКОВАНЕ НА ПРОРОЧЕСКОТО СЛУЖЕНИЕ

Духът на пророчество оперира в различни личности понеже има толкова много различни индивидуалности в тялото на Христос. Обикновено хората нямат проблем с жена в молитвената група, която усеща, че Святият Дух внушава в сърцето ѝ да се моли за определен товар. Това е в обвивка, която много хора разбират и им е удобно с нея. Обаче, ако тя говори по време на неделната сутрешна служба, разнообразявайки с „Така казва Господ“, тя може да получи значително различен отклик. Ако същото послание с абсолютно същите думи са използвани по различен начин, тя може да получи напълно различно нещо. Понякога ние сме толкова концентрирани върху външността, но не сме достатъчно концентрирани на посланието.

Дразни ме, когато пророчески хора започват всичко с „Така казва Господ“. Те може да казват това, защото са чували други да го казват. Или може би е опит да бъдат по-драматични или да увеличат шанса да бъдат чути. Понякога това може да идва от едно старозаветно разбиране за пророческото. Какъвто и да е случаят, много по-лесно е да се приемат хора, които се справят с драмата и мистицизма, когато прокламират това, което Бог им дава.

Има много различни нива, в които някой може да получи откровение в тялото на Христос, от слаби внушения и ясни гласове до ангелски посещения. Затова, по-добре е, ако този, който говори, да е наясно за това, какво е получил. Слабите внушения нямат нужда да бъдат толкова подсилвани колкото отвореното видение. Човек накрая може да излезе, че звучи като момчето, което викало: „Вълк!“, когато казва: „Но аз наистина чух нещо този път. Така казва Господ – *наистина!*“ И всички хора се прозяват с досада.

ИЗКУШЕНИЕТО ИДВА СЪС СИЛАТА

Ако можете да изцелявате слепи очи в просто един от десет опита, вие ще съберете тълпи от стотици хиляди хора навсякъде по света за 24 часа. Ако можете да изцелите десет от десет, както направи Исус, вие ще бъдете най-мощният човек в нацията. Спомнете си, че те искаха да направят Исус цар, понеже Той изцели болните и умножи рибата и хляба. Освобождаването на свръхестествено служение с прекомерната демонстрация на сила поставя голямо внимание върху хората, които Бог използва.

Понеже истинските чудеса са толкова уникални, когато те са извършвани открито, народите ще идват да ги получават. Богатите, известните и силните хора на Земята ще правят почти всичко, за да бъдат част от истинските чудеса на Бог. Има много милионери по света, но колко хора могат да възкресят мъртви, както пророк Илия можеше? Пророци с ранг, подобен на тези в Стария Завет, ще срещат невероятни изкушения, понеже толкова много богати и силни хора ще търсят тяхната помощ.

Ето защо е толкова важно за тези с дарбата пророчество да остават отговорни към тяло от вярващи, които са зрели и чувствителни към този дар и уникалните изкушения и атаки, които идват с него. Смирението и поучаемостта са ключови атрибути, които пророческите хора трябва да имат, за да бъдат постоянно в място, където цялата слава и почит е насочвана към Бог. Защото Бог е, Който протяга към тях благодатта да действат в Неговата сила.

6 ГЛАВА - ЖЕНИ, ДЕЙСТВАЩИ В ПРОРОЧЕСКО СЛУЖЕНИЕ

Служението на жените в църквата е горещо оспорвана тема в много кръгове днес. За жалост, ефективността на църквата през историята е била намалена поради това, че служението на жените е било толкова ограничено. Непреклонната и понякога шовинистична позиция на някои в църквата е резултат на дълго държани стереотипи относно жените, нарушени взаимоотношения между мъже и жени, а също и окастрено виждане на историята на ранната църква.

Целта ми тук не е нито да сложа изчерпателна теологична рамка за жените в служение, нито да се опитам да тълкувам новозаветните текстове, които са свързани с ролята на жените в църквата. Целта ми е да цитирам някои примери от историята на църквата и как жените са действали в пророческо служение в мисионерските бази на ИНОР.

Църквата в последните времена ще процъфтява, когато и мъжете, и жените ще получават мощни сънища и видения, които ще водят другите до по-дълбоки взаимоотношения с Исус. В Деяния 2:17-18 можем ясно да видим, че Бог възнамерява да излее Духа Си върху Своите синове и дъщери и те ще пророкуват. Ние никога няма да бъдем напълно ефективни, ако едната половина от Божията армия е държана вън от битката срещу яростната атака на Сатана. Ние се нуждаем от мъжете и жените заедно да заемат местата си смело пред Божия трон и да функционират заедно с увереност и сигурност в тялото на Христос. Заедно ние можем да преживеем страстната любов на Бог към нас и после да използваме нашата власт в Исус, за да ограбим царството на тъмнината в нашето поколение.

ЖЕНИТЕ ПРЕЗ ИСТОРИЯТА НА ЦЪРКВАТА

Значителното въвличане на жени в служението на Исус е добре документирано. Жените бяха свидетелки на Неговото разпъване и възкресение, когато мъжете очевидно отсъстваха. Лука заявява, че жените, които следваха Исус от Галилея, все още Го следваха, когато Христос беше занесен в гроба (Лука 23:27-31). Матей разказва как те продължиха да наблюдават гробницата, след като хората си отидоха (Матей 27:61). Йоан пише, че групата хора под кръста се състоеше от три жени и един мъж (Йоан 19:25-27). Въпреки че това разбива всички социални и религиозни традиции, Исус направи така, за да включи жените в Своето служение.

Малко е чудно, че известността на жените продължава с развиването на ранната църква. Голям брой жени са служили като лидерки в домашните църкви, които са били част от по-голямата църква в град Рим. Някои от тях са споменати като Прискила, Хлоя, Лидия, Апфия, Нимфана, майката на Йоан Марк, а вероятно и „избраната госпожа“ от второто послание на Йоан. Павел споменава Фива и я нарича „служителка [буквално, ‘дяконеса’] на църквата в Кенхрея“ (Римляни 16:1).

Павел също говори за Юния, казвайки за нея, че е „бележита между апостолите“ (ст. 7 нас). Някои оспорват точното значение на този стих. До Средновековието

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

идентичността на Юния като жена апостол е била безспорна. По-късно преводачите се опитали да променят пола, като ѝ сменили името на Юниос⁷.

Жените са действали като пророчески служителки. Филип, който беше един от седемте мъже, определени да служат за храната за бедните (Деяния 6), беше също и водачът на църквата в Кесария. Той имаше четири дъщери девиси, които бяха разпознати като пророчици в църквата (Деяния 21:8-9). Някои вярват, че тези пророчици са станали стандарта и модела за пророческите служители в ранната църква.

Когато папа Милтиад заявил, че две жени последователки на Монтанус били еретички, той ги противопоставил на дъщерите на Филип. Милтиад обяснил, че техният проблем не бил това, че те били жени пророци (защото това е, което са били дъщерите на Филип), а по-скоро, че те са били фалшиви пророци. Езебиус споменава Квадратус, човек известен във втори век, който „споделил с дъщерите на Филип различието на пророческия дар“⁸.

Църквата бързо се разпространила от своето рождено място в Ерусалим в области, където преобладаващата култура била езическа, гръко-римска или и двете. В тези среди жените обикновено държели високи позиции и влияние в социалните, политическите и религиозните кръгове. Идеята за това жените да имат водещо влияние в църквата следователно не е мислена за нещо негативно.

Около 112 сл. Хр. римският губернатор Плиний младши пише за своите усилия да се справи с християните във Витиния. Той намира за необходимо да разпита лидерите на църквата, две поробени жени, наречени *служителки* или дяконеси.⁹

Има безбройни примери за жени, които са служили на църквата с пълно и неуморно посвещение или които, без да потрепнат, са издържали ужасни мъчения и мъченичество. Значителна стъпка в процеса на това християнството да спечели политическо и социално влияние в Рим била големият брой обърнати жени сред висшата класа.

За мъжете било по-малко вероятно да станат християни, понеже това би им причинило да си загубят своя статус в обществото. Прекомерният брой жени от висшата класа вероятно е причината, поради която Селестас, епископ на Рим през 220 г. сл. Хр., се опитал да даде на жените от сенаторската класа църковно разрешение да се женят за роби заради свободата.

Тези жени със знатен произход прегърнали възможността да станат ученици на Словото. Една от тях била жена от четвърти век на име Марсела. Великият учен Джероме, който превел Библията на латински (позната като Вулгата), не се поколебал да отпрати църковните лидери към Марсела, за да им помогне да разрешат своите тълкувателни проблеми.¹⁰

Жените се радвали на голяма свобода на изразяване в ранните дни на църквата. Но тъй като се появили различни проблеми, първоначалната свобода, която им позволявала да участват в служението на църквата, била изместена от много прецизно определена система от правила за поведение, които били реакционни по природа. С всяко ново и по-детайлно обясняване на какво било и какво не било прието, ролята на жените била ограничавана и намалявана.¹¹

Въпреки това, дори през Средновековието е имало жени, които са били изключителни примери за духовност и посвещение. Валденсианците, една група

⁷ Кетрин Кроегър, „Пренебрегваната история на жените в ранната църква“, *Християнска история*, зимата на 1980, 7.

⁸ Ibid., 14.

⁹ Ibid., 8.

¹⁰ Ibid., 6.

¹¹ Ibid., 20-24.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

започнала през 12-ти век, която може да бъде описана като протестанти 400 години преди реформацията, били обвинявани наред с другите неща за това, че позволявали на жените да проповядват. Кетрин от Сиена (1347-1380) била непоколебим слуга на бедните, доктор на църквата и влюбена в Бог, чиято теология и благочестие се отразили дори на реформаторите.

Едно лято, когато Жана д'Арк била на около 13, изведнъж видяла ярка светлина и чула гласове, докато работела на полетата. Гласовете, които Жана мислела, че били ангели или светии, продължили след този ден, докато тя яздила повече от триста мили през вражеска територия, за да каже на дофин Чарлз за техните планове.

Когато Жана влязла в голямата зала, дофинът се бил преоблякъл като един от тълпата. Джоан отишла направо при него и се обърнала към него.

„Аз не съм дофинът“ - отговорил Чарлз.

Жана отговорила - „В името на Бога, благородни господине, вие сте“.

Тогава тя продължила, разкривайки му техните мисли. Деветнадесетгодишното момиче повело френската армия и спасило Франция, а Чарлз бил възстановен на трона. Марк Твен изучавал живота на Жана д'Арк в продължение на 12 години и заключил, че нейният живот бил „най-благородният живот, който някога е имало на този свят, освен Един“.¹²

Въпреки че е невъзможно да се направи разлика между легенда, факти и духовно помазание, пророческите преживявания на Жана изглеждат някак си подобни на другите, които знам, че са били призвани в пророческото служение.

Жените също са играли значителна роля в разпространяването и развитието на протестантството, особено в областта на забранените мисии. През 20-ти век жените започват да се появяват в служение и в лидерски роли, първо в църквите на святостта, а после при петдесетните. Примерите са многобройни, двете най-забележими жени са Ейми Семпъл Макферсън, основателка на интернационалната църква на стабилното Евангелие, и Кетрин Кулман.

Дейвид Йонги Чо е освободил жените в служение и лидерски позиции в църквата на пълното Евангелие Йодо в Сеул, Южна Корея, и с тяхна помощ е изградил най-голямата църква в света, с повече от три четвърти от един милион членове.

СЛУЖЕНИЕТО НА ЖЕНИТЕ В МИСИОНЕРСКАТА БАЗА НА ИНОР

Ние сме имали голям брой жени посред нас, които са дали дълбоки, прецизни и поучителни приноси за нашето пророческо служение. Докато повечето от тях служат зад сцената на нашия пророчески тим, ние сме ентузиазирани от това жените да се движат в пророческата област. Ограниченията и обсегът на действие на жените в пророческия тим са същите като тези за мъжете. Ние не даваме на пророческите хора отворена публична платформа – нито на мъжете, нито на жените.

Ние имаме растящ брой жени, които са помазани да говорят Словото публично. Те говорят на нашите конференции, църковни служби и в нашето пълновременно библиейско училище, а също и в нашата музикална академия.

Нашата пророческа мрежа се състои от 250 души, които редовно получават видения, сънища и пророчески слова от Господ. Надзорът на тази мрежа се прави от нашия *Пророчески съвет*. Този съвет се състои от мъже и жени, които помагат за отглеждането на хората в мрежата в тяхното пророческо надаряване, както и слушат тяхното пророческо откровение, за да ни помогнат да различим тълкуванието и

¹² Марк Твен, „Лични спомени за Жана д'Арк, представени в Университета Фордам”, <http://www.fordham.edu/halsall/basis/conte-joanofarc.html> (достъпни от 27 юни, 2008).

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

приложението. Тази пророческа мрежа е замислена да снабдява насърчение, обучение и полезна корекция за тези, които редовно получават пророческа информация от Бог.

СТЕРЕОТИПНИ ЖЕНИ

Стереотипите, предразсъдъците и несправедливите пристрастия обикновено са насочени срещу жените. Този начин на мислене силно пречи на Божията работа. Някои от тези дълбоко запечатани стереотипи в културите, в които мъжете са доминиращите, съществуват и в църквата. Ние трябва ясно и смело да установим тези стереотипи, за да можем да ги оставим.

Обаче, все повече и повече мъже лидери в църквата могат да видят голямото влияние, което жените имат в Божието царство. Ние оценяваме високо служението на майката в дома. Обаче, ние също вярваме, че жените са призовани да действат и в публично служение извън дома си.

Има също така и стереотипи за жените и за техния психологически строеж. Един общ стереотип е, че те са много интуитивни, но нямат подходящото въздържане, за да контролират емоционалната страна на своята природа. Не мисля, че това е справедлив стереотип. Вярвам, че някои жени могат да бъдат описани по този начин, но и някои мъже са същите. Аз мисля, че това е толкова обобщен стереотип и не трябва да бъде използван, за да се спират жените от служение.

И мъжете, и жените са интуитивни и емоционални точно както и едните и другите са интелигентни и обективни. И едните, и другите могат да бъдат контролиращи и манипулативни както и смирени и страстни в своята любов към Исус.

Нарушените умения за взаимоотношение сред мъжете и жените причиняват проблеми в обществото и в църквата. Някои мъже имат неоснователни страхове относно жените в служение; например, че жените ще изгубят своята женственост, ако водят, и че жените са по-склонни към измама (и двете, от които са неверни). Така че те се страхуват да позволяват на жените да пророкуват или да проповядват. Проблемът се влошава от някои от радикалните феминистки движения. Затова някои мъже се съпротивяват на добре обоснованите библейски изразявания на жените в служение.

Вярвам, че ако мъжете бяха почитали жените в църквата през историята, някои от радикалните феминистки движения, които виждаме в нашето общество днес, можеше да бъдат разпръснати. Ако църквата водеше по пътя да се почитат жените в църквата, това можеше да има въздействие върху цялото общество сега. Ако имаше повече знаменити жени поради силата на уверението от мъжете в църквата, негативните ефекти от радикалните феминистки движения можеха да бъдат сведени до минимум.

Това е един практичен начин, по който църквата функционира като един носител на пророчески стандарт за обществото, подходящ на Божията благодат – като почита жените и децата (Малахия 4:6; 1 Петрово 3:7).

ДУХЪТ НА ЕЗАВЕЛ

Един от най-неразбраните въпроси относно пророческите жени в църквата е идеята за „духа на Езавел“, особено когато терминът е определен като контролираща жена, която доминира над мъжете. Обаче, безспорно има мощен негативен дух или отношение към Езавел, в което някои несъмнено са потопени.

За някои хора, когато една жена се изправи, за да заеме мястото на лидер, тя се посочва, че има „духа на Езавел“. Някои жени определено имат доминиращ дух; обаче, някои мъже също го имат. Понякога тези жени са наранени и дори им липсват уменията

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

да общуват. Мъжете също са наранявани и също се нуждаят от подобрене в своите социални умения. Обаче, малко мъже са сочени като „Езавел“.

Има много жени днес в църквата с легитимни лидерски дарби, на които фалшиво им се лепва етикет „Езавел“ просто защото те се сблъскват с несигурните мъже лидери, които имат контролираща личност. Жените не трябва да позволяват на мъжете да ги доминират и да ги спират да застанат на своето място на служене в Божието царство. Толкова много жени са спирани от несправедни осъждения срещу тях, понеже те просто са говорили и предизвикали мъж, който има погрешен дух. Този вид действие не прави жената Езавел.

Душата ми се разкъсва, когато чуя за жена, която бързо се описва като Езавел. Това може да бъде смазващ емоционален удар върху жената. Това обикновено е несправедливо осъждение, което може несправедливо да я накара да се възпре или да пренебрегне служението си с години.

Аз вярвам, че и доминиращите жени, и доминиращите мъже се нуждаят да бъдат конфронтирани и да преминават през процес на изцеление. Няма нужда да лепваме етикета „Езавел“ на никого от тях. Някои жени лидерки виждат доминиращ мъж и намигват на проблема, казвайки: „Е, знаеш, че той има такава силна личност, и просто си е такъв“. Но когато една жена действа по същия начин, обикновено ѝ се нанася несправедлив критицизъм. Предубеждението спрямо жените често се дължи на нарушените умения за взаимоотношение, които съществуват и при мъжете, и при жените. В тези негативни ситуации пасторите понякога са наричани контролиращи от жените, а жените понякога са наричани Езавелки от пасторите. Това е абсолютно нелепо. И мъжете, и жените се нуждаят от изцеление.

ЕЗАВЕЛ – ПРЕЛЪСТЯВАНЕ КЪМ НЕМОРАЛНОСТ

Аз вярвам, че идеята за духа на Езавел включва елемент на доминиране и контрол. Между царица Езавел и цар Ахав Езавел несъмнено изглеждаше да е по-доминираща (3 Царе 18). Обаче, Исус определи духа на Езавел много специфично с различни термини на доминиране:

Вие позволявате на тази жена Езавел, която нарича себе си пророчица, да учи и да прелъстява Моите слуги към сексуална неморалност.

—Откровение 2:20

Духът на Езавел, тогава, може да бъде описан като такъв, който води Божиите хора към това да позволяват и да прегръщат неморалност. Това на първо място сочи към някого с прелъстителен дух. Когато говорим за това да бъдем прелъстени в тези дни, ние сме склонни да си мислим за нещо, което жените правят на мъжете. Но има мъже лидери в тялото на Христос днес, които редовно прелъстяват жени. Те могат да имат силно сетивно или емоционално влияние върху жените. Следователно, много мъже могат да бъдат оприличени на Езавел.

Аз мисля, че най-прелъстяващият дух на Езавел в света днес се намира в известен смисъл в индустрията на медиите, която е много ефективна в това да направи народите малко чувствителни и да ги измами да се предадат на действия на неморалност. Те поощряват лекия живот на проституция и снимките – и още по-лошо – филмовата индустрия.

Определени членове на развлекателната индустрия са тези, които увековечават стереотипа на жената като прелъстителка, но действително тяхната любов към парите е,

която налива масло в огъня на прелъстяването в нашето общество. Те, повече от всеки друг, имат характеристиките на Езавел.

Ние трябва да оценим и да направим място за жени с лидерски дарби в църквата. Някои пастори трябва да бъдат по-малко отбранителни и несигурни в своя лидерски стил.

7 ГЛАВА - СЕДЕМ ИЗМЕРЕНИЯ НА ПРОРОЧЕСКАТА ЦЪРКВА

Да бъдеш пророчески настроен не е нещо, което харизматиците просто правят. Това е съществено за самата природа и мисия на цялото тяло на Христос на Земята. Тези, които са въввлечени в пророческо служение, трябва да гледат на това, което те правят в контекста като цяло на всички други измерения на призива на църквата като пророческо служителско общество. Най-общата идея за пророческото служение се отнася за тези, които функционират в дарбата пророчество. Всеки вярващ е призован ревностно да желае да пророкува (1 Коринтяни 14:1). Новозаветната църква трябва да функционира като пророческо служителско общество. Не само да прокламира изпълнението на събитията от последните дни или да говори за послания на откровения, а да прави това по един много по-широк и пространствен начин.

Хората, които получават сънища и видения, не обхващат изцяло пророческото служение, но в действителност изразяват само едно общество, което е пророческо в поне седем измерения. Някои от тези седем пророчески изразявания се препокриват по същия начин както някои от дарбите на Духа. Списъкът на деветте дарби на Духа (1 Коринтяни 12:7-11) е просто описание за това, как личността на Святия Дух се движи през личностите в църквата. Понякога е трудно да се категоризират и определят определени проявления. Дали е било слово на мъдрост, пророчество или разпознаване на духове? По същия начин тези седем измерения на църквата като пророческо служителско общество могат да се припокриват в някои аспекти. Смисълът е, че пророческото служение не е просто нещо, което църквата прави, а нещо, което тя *е* според самата си природа.

1. Откровението за свидетелството на Божието сърце

Един ангел каза на апостол Йоан, че свидетелството за Исус е духът на пророчеството (Откровение 19:10). Духът или целта на пророчеството е да разкрие свидетелството за Исус за това, което Той е направил, и това, което сега е в сърцето Му. Откровението за това, как Той се чувства, и за това, какво гори в сърцето Му, е основен аспект на Неговото свидетелство. С други думи, пророческото служение изтича от преживяване на сърцето на Исус. Това е служение, което *чувства* и *разкрива* Божието сърце. То е свързано с преживяване на мярка на различни аспекти на Неговото сърце, ехтяща от Неговото състрадание, ревност, скръб, обич или дори радостта, която е в сърцето Му. Ние пророкуваме всеки път, когато разберем Неговото страстно сърце. Пророците в Стария Завет често въвеждаха своето послание, заявявайки: „*Товарът*, който пророк Авакум видя“ (Авакум 1:1, курсивът е добавен). Думата *товар* загатва за емоционалните неща, които тежат на Божието сърце. Така че, тогава, едно пророческо измерение на служението на църквата е да прокламира и да призовава към

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

възпоменание на нещата, които тежат на сърцето на Исус. Това включва Неговите горещи чувства към Неговите хора. Разбира се, нашата привързаност към Исус е резултат от едно постоянно увеличаващо се откровение за Неговата страст към нас (1 Йоан 4:19). Йоан Кръстител изяви свидетелството за сърцето на Исус по един много специален начин. Исус заяви, че Йоан Кръстител е най-великият човек, раждан от жена (Матей 11:11). Йоан описва себе си в своето служение на предшественик като „приятел на младоженеца“ (Йоан 3:29).

Йоан вървеше преди първото идване на Исус, за да подготви хора, които да Го приемат като небесния Младоженец. Като пророчески предшественици ние като Йоан също призоваваме хората да ходят според първата заповед като хора, влюбени от цялото си сърце в Бог. Святият Дух издига пророчески предшественици с този фокус, за да подготви църквата преди второто идване на Исус. Исус също описа апостолите като „приятели на младоженеца“ (Матей 9:15). „Приятелите на Младоженеца“ действително са белязани от Святия Дух в това поколение. Това описва служители, които екипират църквата да живее в своята сватбена идентичност с чистосърдечна любов към Исус. Като приятели на Младоженеца, ние се фокусираме на това да подготвим отделните хора да живеят в интимната прегръдка на нашия небесен Младоженец, вместо да привличаме вниманието на невестата към нейното пророческо служение.

2. Прокламирането на пророчеството за последното време

Църквата е пророчески свидетел за второто идване на Исус. Един аспект на това да бъдем пророчески е ясно да разбираме и безстрашно да прокламираме Божия план за последното време и събитията така, както са заявени в библейското пророчество. Всичко, което църквата прави, за да се подготви – прокламирайки пророческите писания, покланяйки се, празнувайки Общението, свидетелствайки, проповядвайки евангелието, изгонвайки демони, изцелявайки болните, бивайки миротворци и функционирайки като предшественици, които приготвят църквата за Неговото идване (Ефесяни 5:27; Откровение 19:7-8) – е пророчески тропет за света, за взаимоотношението на Христос с Неговата църква и за факта, че Христос идва отново.

На апостол Йоан му беше заповядано да изяде свитъка на пророчеството за последното време (Откровение 10:8-10; Езекиил 2:10-3:3), за да се подготви да разбере и усети Божието сърце относно последните времена. Йоан беше прототип на пророческите посланици на последното време, които Святият Дух сега издига. Тези пророчески посланици ще донесат голяма сила във време на съживление, съд и беда (Откровение 12-13).

3. Запазването и прокламирането на Божието Слово като Неговия пророчески стандарт на земята

Една от най-динамичните пророчески реалности, която съществува, е самото Писание. То разгръбвява Божието сърце, намерение и воля. То е записът на Божието свято и любящо сърце. Колко скъпоценно е Божието сърце. Църквата запазва и прокламира Божиите непроменими и неизменни истини. Църквата прокламира, че Писанието е стълб и основа на истината в един паднал свят (1 Тимотей 3:15). Ние сме повече пророчески настроени, когато вярно и редовно прокламираме Божието Слово. Ние признаваме, че самото присъствие на църквата е постоянно свидетелство за това, че библейските пророчества ще се изпълнят. Главната ни задача е да запазваме и прокламираме добрите новини за Неговата смърт, възкресение и повторно идване, за да съди света. Църквата е живо свидетелство за изпълнено пророчество и пророчески глас за това, което ще дойде в бъдещето. Следващия път, когато седите на църковна служба, спомнете си, че въпреки че сме две хиляди години след църквата от първи век, самият

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

факт, че се събирате с други в Неговото име, е както пророческо изпълнение, така и пророческо заявяване за света за това, което идва.

4. Получаване на пророческа насока

Четвъртият начин, по който църквата е пророческа, е в разпознаването на настоящото движение на Духа. Точно както децата на Израел следваха облака през пустинята, църквата трябва да се движи, когато Святият Дух казва да се движи (Второзаконие 1:33). Духът постоянно прави нещо свежо във всяко събрание. Израел се движеше винаги когато Бог се движеше, докато следваха облака на Божието присъствие в пустинята. Църкви, служения или семейства „се движат“ в различни направления, дадени от Святия Дух в различни сезони от техния живот заедно, но въпреки това винаги в границите на Божието непроменимо Слово.

Лидерите на новите движения на Святия Дух не са непременно тези, които се фокусират на дарбата пророчество, както е споменато в 1 Коринтяни 12, а напротив, това са лидерите, които ясно усещат пророческата посока накъде се движи облакът на Божието присъствие. Те са като синовете на Исахар, които „имаха разбиране за времената, за да знаят какво трябва да прави Израел“ (1 Летописи 12:32).

Пророческата църква следва пророческото лидерство на Исус, докато „следваме облака“, като прегръщаме това, което Святия Дух понастоящем подчертава. Разбира се, Той винаги подчертава прокламирането на евангелието и покорството на Бог. Има много примери в историята на църквата, когато тялото на Христос прегръща специфична насока на Святия Дух във връзка със структурата, стратегията или дори отделни истини. Например, през 1517 Мартин Лутер прави това, когато Святия Дух носи реформация за църквата в Европа, като подчертава оправданието чрез вяра.

Една цел на пророческото служение е да събуди църквата за „сегашния момент“ на Святия Дух. То ни събужда за намерението на Бог в *настоящето* – това, което Той специфично иска да извърши в нас и чрез нас *сега*. С други думи, това е „сегашното слово“ на Господ. Разбира се, то винаги трябва да върви заедно с писаното Слово на Господ. Бог иска да донесе Словото и Духа в църквата заедно. Някой е казал: „Ако имаме Словото без Духа, ние изсъхваме. Ако имаме Духа без Словото, ние експлодираме. Но ако имаме Словото и Духа, ние израстваме“. По този начин можем да ходим заедно в свежото движение на Святия Дух.

5. Пророчески сънища и видения и Божията сила

Демонстрацията на Божията свръхестествена сила и откровение чрез църквата е измерение на пророческото служение. Духът ни екипира със свръхестествени дарби, включително пророчески сънища и видения и способността да вършим чудеса (1 Коринтяни 12:10-11). Чудесата свидетелстват за истинността на Божието Слово. Чудесата правят хората да съзнават, че Бог наистина присъства в тях. Те възстановяват нашето съзнаване на Неговото присъствие. Те разтърсват нашата чувствителност и ни правят радостни (със страхопочитание) и чувствителни за факта, че Той е посред нас. Стотици проповеди за това, че Бог е с нас, могат да не събудят сърцата ни толкова, колкото една лична среща с проявлението на Неговата сила чрез чудотворното. Това по никакъв начин не намалява авторитета на писаното Слово. Просто означава, че в чудотворното живият Бог на писаното Слово се появява по един мощен, личен, интимен и осезаем начин. Чрез чудотворното църквата пророкува, че Той е жив!

6. Пророческото се противопоставя на социалната несправедливост

Църквата трябва да функционира като „общ пророк за народите“ относно несправедливостта, угнетяването и неправдата. Такива неща предизвикват Божия съд

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

върху дадена нация. Два главни примера за това се виждат в пророческия протест от Уилям Уилбърфорс (1759-1833), работещ в църквата, и преди него лорд Шафтсбъри (1621-1683), призоваващ в Камарата на британските лордове. Тези двама мъже са порицавали несправедливостта на два различни фронта в продължение на два века. Те са уважавани от британския парламент като хора, които са се обявили за незаконно продаването на роби в Англия.

Много пъти не всички пророци от нацията, които говорят от светска платформа, непременно представляват църквата. Йосиф и Данаил бяха два библейски примера за хора, които представяха Бог от позиция на светска сила. Ейбрахам Линкълн и Мартин Лутер Кинг младши пророчески застанаха за справедливостта и за правдата в нашия социален ред. Днес, хора като Лоу Енгъл и Джеймс Добсън изговарят в църквата пророчески предсказания, като постоянно викат срещу несправедливостта и аборта. Бог издига Своите пророчески слуги в църквата, които заемат пророческа позиция срещу несправедливостта в обществото, като са активно въввлечени в гражданското управление на много нива.

7. Пророческият призив за святост

Бог е издигал лидери в църквата през вековете, които са функционирали като пророци на Бог, викайки срещу греховете на хората. Джон Уесли, например, върнал Англия обратно към Бог, когато личната неправедност и апатия на хората ги довели до рѳба на социален хаос.

Този протест е подобен на пророческия вик срещу социалната несправедливост, но е различен в това, че е специфично насочен към хората в църквата. Това е по-малко, както Йона пророкува срещу Ниневия, и повече, както Исая и Еремия пророкуваха срещу Израел и Юда. Хора като Чарлз Колсън, Джон Пайпър, Дейвид Уилкерсън и А.У. Тоузър изпъкват в ума ми като пророчески гласове, които са викали срещу неправдата в църквата. Техните думи са били помазани от Духа, за да събудят много сърца за святост и страст за Исус. Бог използва такива пророчески гласове по същия начин, както Той използва Йоан Кръстител, за да изостри съвестта на вярващите в покаяние.

СЛУЖЕНЕ В ПРОРОЧЕСКО ОБЩЕСТВО

Това е природата на църквата да бъде пророческо изразяване на Божието царство на Земята, да представлява, да запазва и да прокламира Божията истина на този свят. Всички членове, които служат на църквата или функционират като служение за църквата, са въввлечени в развиващия се пророчески план и намерение на Бог на земята.

Тези, които са специално надарени със сънища, видения, пророчества и откровение, трябва да бъдат внимателни и да не мислят че са твърде високо, като че ли са пророческата група. Те служат само на едно измерение от по-големия призив на църквата като пророческо общество.

Моята молитва и горещо очакване е, че Бог ще работи мощно в нашето поколение, за да помогне на църквата повече и повече да живее горе и да изразява своята пророческа природа и призвание сред нациите по земята. Прокламирането и демонстрирането на Божието Слово чрез една изпълнена с Духа църква е истинската надежда на човечеството. Нека Светият Дух да дойде върху нас в безпрецедентна мярка за славата на Бог и Исус Христос.

ИЗРАЗЯВАНИЯ НА ДУХА НА ПРОРОЧЕСТВО

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

- Пророчески предсказания (Исаия 1:1-9; 15:1-9; 45:17-19; 48:17-19; 49:5-7; 50:1-3; Еремия 2:1-3; Езекиил 34:1-31; Деяния 13:1-3)
- Пророчески увещания (Исаия 12:1-6; 19:25; 29:22-24; 30:18; 35:1-10; 40:1-31; 41:1-4; 42:1-9; 54:1-3; 55:1-13; 56:1-8)
- Пророчески молитви (Ездра 9:6-15; Неемия 9:6-37; Исаия 25:1-12; 38:9-20; 64:1-12; Еремия 12:1-6; 20:7-18; Лука 1:67-69)
- Пророчески песни (Второзаконие 32:1-43; Исаия 5:1-30; 26:1-21; 27:1-11; 42:10-13; Езекиил 19:1-14; 27:1-36)
- Лични пророчества (4 Царе 12:1-7; Исаия 37:21-35; 38:1-8; 45:1-7; Еремия 20:1-6; 21:1-14; 34:1-5; 45:1-5; Деяния 21:10)
- Пророчески видения (Еремия 1:11-19; 24:1-10; Езекиил 1:1-28; 8:1-18; 9:1-11; 10:1-22; 11:1-13; 37:1-11; 40:1-49; 41:1-48:35; Данаил 2:19; 4:1-18; 7:1-28; 8:1-27; Деяния 16:9-13; 10:1-33)
- Пророчески действия (Исаия 20:1-6; Еремия 13:1-11; 19:1-15; 27:1-22; Езекиил 14:1-17; 5:1-17; 12:1-16; 12:17-25; 24:1-27; 37:15-23; Осия 1:1-11; 3:1-5; Деяния 21:9-14)

ДРУГИ ПИСАНИЯ ЗА ПРОРОЧЕСКОТО СЛУЖЕНИЕ

- Битие 5:29; 22:7-8; 27:28-29; 27:39-40; 48:13-20; 49:1-27
- Изход 15:14-18; 16:6-7
- Левит 9:6
- Числа 11:24-30; 13:30; 14:6-9; 23:7-10; 23:18-24; 24:1-9; 24:15-24
- Второзаконие 32:1-47; 33:1-29
- Исус Навин 10:25; 24:1-14
- Съдии 6:8-10
- 1 Царе 2:1-10; 24:1-14
- 2 Царе 3:18-19; 7:8-17; 23:1-7
- 3 Царе 3:15-18
- 1 Летописи 17:4-15; 22:8-13; 22:17-19
- 2 Летописи 15:2-7; 20:15-17
- Ездра 9:6-15
- Неемия 2:20; 9:6-37
- Псалм 89:19-37
- Исаия 1:18-20; 12:1-6; 25:6-12; 26:1-21; 29:17-24; 35:1-10; 44:1-5; 44:6-8; 55:1-13; 56:1-8; 60:1-9; 60:10-14; 60:15-22
- Езекиил 11:16; 11:17-20; 28:25-26; 34:11-16; 34:24-31
- Осия 2:14-20; 6:1-3; 11:8-9; 14:1-7
- Йоил 2:12-14; 3:18-21
- Амос 9:13-15
- Авдий 17
- Михей 2:12-13; 4:1-5; 4:6-8; 7:18-20
- Наум 2:2
- Авакум 2:14
- Софония 2:7; 3:14-20
- Агей 2:5-9; 2:23
- Захария 8:7-13; 8:14-17; 10:1; 10:6-12
- Малахия 1:11; 3:16-18; 4:1-6

- Марк 10:30; 14:8-9
- Лука 1:41-55, 67-80; 2:25-35; 22:31-32
- Йоан 6:31-35
- Деяния 1:4-8; 2:14-37; 11:28; 13:1-3; 15:30-35; 20:28-31; 21:10-11
- Откровение 2:1-29; 3:1-22

8 ГЛАВА - ИДВАЩОТО ВЕЛИКО СЪЖИВЛЕНИЕ

Тялото на Христос ще участва в най-великото съживление в цялата история на поколението, в което Господ ще се върне. Най-великото изливане на Духа в историята ще бъде освободено точно преди второто идване на Исус. В това велико съживление Святият Дух ще освободи чудесата, които са се виждали в книгата *Деяния* и книгата *Изход*, комбинирани и умножени в глобални размери, което ще доведе до следващи позитивни развития.

1. Ще се появи една победоносна, обединена, помазана църква, пълна с Божията слава (Матей 16:18; Йоан 17:21-26; Ефесяни 4:13; 5:26-27; Откровение 7:9; 12:11; 15:2; 19:7-8).
2. Църквата ще живее в чистота или без петно (компромат), когато хората си тръгнат от Проповедта на Планината на живота (Матей 5-7). „...за да я представи на Себе Си църква славна, без петно или бръчка, или друго такова нещо, а да бъде свята и без недостатък“ (Ефесяни 5:27).
3. Голямото събиране на души от всички народи със сигурност ще се види като повече от един милиард души (Псалм 66:4; Амос 9:11-12; Захария 2:11; 3:8-10; Матей 24:14; Римляни 11:12-15, 26; Откровение 5:9; 7:9; 14:6; 15:4). „...голямо множество . . . никой не може да го изброи, от всички народи . . . от голямата скръб“ (Откровение 7:9, 14).
4. Духът на пророчество ще действа в църквата и ще почива върху всеки вярващ (Малахия 4:6; Матей 17:11; Деяния 2:17; Откровение 11:3-6; 18:20). „Ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен“ (Малахия 4:5).
5. Двамата свидетели ще пророкуват с голяма сила три години и половина по време на скръбта: „Ще дам сила на двамата Ми свидетели и те ще пророкуват 1600 дни . . . Те имат силата да заключват небето, така че да не вали в дните на тяхното пророкуване; и имат силата над водите да ги превръщат в кръв, и да поразяват земята с всякакви напасти, когато пожелаят“ (Откровение 11:3, 6).
6. Ще има голяма демонстрация на сила с безпрецедентно пророческо откровение и преживявания.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Във всичко това ние трябва постоянно да стоим фокусирани върху нашата главна цел да спечелим изгубените и да съградим Неговата църква като общество, което ходи в двете велики заповеди, фокусирано на това да обича Бог и хората (Матей 22:37-40). Пророчеството е много значимо средство, използвано в съграждането на Божия дом, но то не е домът. Когато строите сграда, вие не наричате чука *движение*. Чукът е просто един от многото значителни инструменти. Една причина Бог да издига пророческото служение е, за да вдъхнови постоянство в ходатайството, което освобождава ресурсите за изграждането на Божия дом в любов чрез силата на Святия Дух. Святия Дух ни дава пророчески слова, които са за много области от нашия личен живот и живота на църквата. Обаче, пророческите слова са покани, а не гаранции. Те ни кимват с ръка да викаме към Бог във вяра. Бог говори пророчески, за да ни покани към по-пълно съдействие с Неговия Дух във вяра и покорство, докато се молим да се освободят проявленията на пророкуваните неща. С други думи, пророческото служение снабдява гориво за молитвените събрания, а молитвените събрания освобождават нещата, обещани чрез пророческите слова. Те са неразделими. Не е достатъчно просто да копнеем за по-голяма пророческа активност, без да възнамеряваме да я използваме да вдъхнови повече молитва. С други думи, на пророчеството не трябва да се гледа като на цел сама по себе си или като това, което просто прави църковните събрания по-възбуждащи. То е горивото, което пълни резервоара на ходатайството, чистотата и по-ефективното достигане на другите.

ПРОМЯНА НА ЛИЦЕТО НА ХРИСТИЯНСТВОТО ЗА ЕДНО ПОКОЛЕНИЕ

Години наред аз четях Джонатан Едуардс, Дейвид Брайнърд, Др. Мартин Луид-Джоунс и някои от пуританските автори, и бях възприел тяхната теология за безпрецедентно събиране на души в края на века.¹³

Но беше преди години през септември 1982, в една мръсна малка хотелска стая в Кайро, Египет, когато вярата в изливането на Святия Дух в последните времена стана нещо лично за мен. Стаята с размери осем на осем стъпки беше оборудвана с малко легло, скърцащ вентилатор на тавана, водопроводна инсталация от каменния век и асортимент от пълзящи неща, които периодично притичваха по бетонния под. Беше примитивно за западните стандарти. Аз бях сам, така че отделих вечерта, за да я прекарам с Господ в молитва. Бях коленичил на циментовия под до разнебитеното легло за около 30 минути, когато имах една от най-невероятните срещи, които някога съм имал.

Не видях видение и не бях взет в небето. Просто чух Бог да ми говори. Не беше с това, което някои хора наричат доловимия глас. Аз го наричам вътрешния ясен глас. Аз го чух толкова ясно, колкото бих го чул с физическите си уши, и, честно казано, беше плашещо.

Той дойде с такова усещане на чистота, сила и власт. По някакъв начин аз чувствах, че съм смачкан от това. Искях да се махне, но не исках да се маха. Искях да свърши, но не исках да свършва.

Чух само няколко изречения, и това отне само няколко мига, но всяка дума имаше голямо значение. Страхопочитанието от Бог заля душата ми, тъй като аз преживях малко от страха от Господ. Аз буквално треперех и плачех, когато Самият Бог

¹³ Силно препоръчвам книгата на Iain H. Murray, наречена *Пуританската надежда* (Carlisle, PA: Banner of Truth, 1979).

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

говореше с мен по начин, който никога не бях познавал преди или след това. Господ просто каза: „*Аз ще променя разбирането за християнството и изразяването му по земята в едно поколение*“. Това беше едно просто и откровено изявление, но аз усетих Божията сила с всяка дума, тъй като получих тълкуването на Духа. Самият Бог ще направи драстични промени в християнството по целия свят. Това реформиращо съживление ще бъде чрез Неговата суверенна инициатива.

Аз знаех чрез Святия Дух, че фразата „разбирането за християнството“ означава начин, по който християнството се възприема от невярващите. В ранната църква хората се страхуваха да се свързват небрежно с вярващите, поради проявяването на свръхестествена сила (Деяния 5:13). Обаче, днес повечето невярващи считат църквата неподходяща за тях. Бог ще промени начина, по който невярващите гледат на църквата. Те още веднъж ще станат свидетели на Божията чудесна, но и ужасяваща сила в църквата. Те ще имат едно много различно разбиране за християнството, преди Бог да свърши с това поколение.

Също знаех чрез Святия Дух, че фразата „изразяването на християнството“ означава начин, по който тялото на Христос изразява своя живот заедно. Бог мощно ще промени църквата, така че тя ще функционира като обединени святи хора в силата и любовта на Бог. Това, което се случва, когато се събираме заедно, ще се промени драматично. Ние ще видим безподобна сила, чистота и единство в църквата на последното време.

Взаимоотношенията на християните с Бог и един с друг, начинът, по който ще бъдем възприемани от невярващите, и дори структурата и функционирането на църквата ще бъдат радикално променени от Самия Бог по цялата земя. Тази промяна ще стане – не за един месец, една година или за няколко години – а за едно поколение. Тази нощ в Кайро аз разбрах това за първи път чрез свръхестествена пророческа среща със Святия Дух.

Разбирането и изразяването на християнството ще се промени чрез велико изливане на Святия Дух, което ще мине през всички национални, социални, етнически и културни бариери. Това няма да бъде просто едно съживление на западния свят или само съживление на третия свят. Пророчеството от Йоил 2/Деяния 2 казва, че в последните дни Бог ще излее Духа Си на „всяка плът“ (Деяния 2:17).

Много неща ще се променят в резултат на това прогресивно изливане на Духа. То ще има голям брой изразявания в много измерения, така че няма просто да се гледа като евангелизаторско движение, изцелително движение, молитвено движение, движение на единство или пророческо движение. То ще бъде всички тези неща и повече. Над всичко то ще придаде дълбока страст за Исус чрез Святия Дух.

Святият Дух копнее над всичко да прослави Исус в човешкото сърце (Йоан 16:14). Той иска да предаде святи чувства към Исус в църквата, като разбираме нашата идентичност като невястата на Христос (Откровение 22:17). Говоренето за това изливане само в термините на пророческо движение е твърде ограничено схващане.

Увеличаването на пророческото служение в местната църква включва повече от изговорено, вдъхновено пророчество. Това ще включва ангелски посещения, сънища, видения, чудеса и знамения в небето, както и нарастване на пророческото откровение, дори това, давано чрез леките внушения на Святия Дух.

Моето преживяване в хотелската стая в Кайро продължи по-малко от час, въпреки че изглеждаше като няколко часа. Аз излязох от стаята и се разхождах по улиците на центъра на Кайро сам до полунощ, предавайки се на Господ за Неговото намерение за последното време. Страхопочитанието към Бог беше в душата ми в продължение на часове. Събудих се на следващия ден, все още усещайки влиянието му. Това преживяване свърза сърцето ми по един дълбоко личен начин с изпълнението в

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

последното време на пророчеството от Йоил 2/Деяния 2 на едно глобално ниво в това поколение. Моят подход към пастируването в местната църква се промени радикално през тази една вечер през септември 1982. Малкото, което знаех е, че ще бъде въведен в едно ново измерение на пророческото – потвърждаване на пророчески слова чрез Божиите действия в природата.

МОДЕЛЪТ НА ДЕЯНИЯ 2: ВЯТЪР, ОГЪН И ВИНО

Аз вярвам, че Деяния 2 е божествен модел за това, как Бог посещава Своята църква в сила. В този пасаж ние виждаме как Бог започна Своята църква на Земята на историческия ден на Петдесетница. Аз ще изтъкна три важни проявления на силата и присъствието на Святия Дух. Първо, Бог изпрати „вятъра“ на Духа, после „огъня“ на Духа и после „виното“ на Духа. Вятърът на Духа говори за освобождаването на чудотворното, което включва ангелска активност. Евреи 1:7 свързва служението на ангелите с вятъра. В деня на Петдесетница тези, които присъстваха, чува звука на един силен фучащ вятър. В Деяния 4 сградата, в която те се молеха, се разтресе, вероятно чрез директна активност на ангели.

Когато Бог изпраща вятъра на Духа, можем да очакваме да видим големи чудеса и знамения, като звука на фучащ вятър и разтърсването на сгради, както и необикновени изцеления – дори възкресяване на мъртви. Голяма жътва на души ще дойде в резултат на това.

Познавам няколко пророци, които са имали повтарящи се видения за голямото съживление на последното време, с големи стадиони по земята, изпълнени с хора, които са били свидетели на велики чудеса и знамения, водещи до спасяването на неизброими множества.

Огънят на Бог дойде след това в Деяния 2. Това кръщение в огън ще разшири сърцата ни в Божията любов. В това ние ще получим едно дълбоко разбиране за Божията любов, което ще доведе до огнена и свята любов, виждана като свръхестествено предаване на страст за Исус и състрадание за хората. Тази нова страст за Бог ще направи тялото на Христос да функционира по драматично различен начин. Фокусът ще бъде на това, как да обичаме Исус с цялото си сърце и сила. В този специфичен аспект на служението на Духа ще бъде включено помазано ходатайство за изгубените с голяма жътва на нови души, идващи в царството.

Виното на Бог е свързано в книгата Йоил с изливането на Святия Дух. Това е Божието служение чрез Духа на носене на радост, неизказана и освежаваща за изтощените и обременени души.

През април 1984 едно удивително нещо се случи на мен и Боб Джоунс. Господ ни говори доловимо по едно и също време, въпреки че бяхме на различни места. Беше събота сутрин, когато чух гърмящия доловим глас на Бог да ми говори. Същата тази сутрин Боб Джоунс също чул Господ гласно. Ще изтъкна само част от това, което стана. Господ каза, „След десет години Аз ще започна да освобождавам виното на Моя Дух“. Веднага имах два въпроса. Първо, какво е виното на Духа? Второ, как ще мога да чакам десет години? Бях 28 годишен по това време и десет години ми се струаха като милениум.

Сега изглежда по-ясно какво е виното на Духа. Една причина Бог да излива Своето вино е, за да освежи и обнови сърцата на Своите хора посред изтощението и отчаянието. Беше точно след десет години, през 1994, когато Бог започна да освобождава вълна от „Своето вино“, която докосна Неговата църква, от една малка църква в Торонто под лидерството на Джон и Карол Арнот в много нации. Това беше само начало на новото вино, което предстои да бъде излято в своята пълнота.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

В Деяния 2 Бог първо изпрати вятъра, после огъня, после виното. Когато Бог възстановява църквата преди второто идване на Исус, аз вярвам, че редът ще бъде променен. Първо, Той изпраща виното на Духа, за да освежи и изцели изтощената църква. После ще изпрати огъня на Духа, за да разшири сърцата ни в Божията любов и помазана молитва. И накрая, ще изпрати вятъра на Духа, което включва проявление на служението на ангелите. Тази демонстрация на силата на Святия Дух ще доведе неизброими нови хора до спасителна вяра в Исус Христос. На църквата наистина ѝ предстоят велики неща. Обаче, Сатана ще се стреми да ни предизвиква както никога преди.

ИЗЛИВАНЕТО НА СВЯТИЯ ДУХ В ЙОИЛ 2

Ние трябва да се научим да отглеждаме и управляваме пророческото служение в местната църква в очакването ни на изливането на Святия Дух в последното време, както е предсказано в Йоил 2 и цитирано в първата проповед на Петър в деня на Петдесетница.

И в последните дни, казва Бог, ще изляе от Духа Си на всяка плът.

—Деяния 2:17

Много Старозаветни пророчества за Божието царство ще се изпълнят по два главни начина. Първо, имаше едно частично местно изпълнение, което започна в църквата в книгата *Деяния*. Второ, пълното изпълнение ще бъде освободено в световен мащаб в поколението, в което Исус се връща.

Исус говори за царството не само като че царството е дошло напълно, но също и като че ли това предстои да дойде. Както казва Джордж Е. Лад, царството беше и предстоеше.¹⁴ Царството дойде на Земята частично с идването на Христос, но пълното проявление на библейските пророчества относно Божието царство ще се случи в края на този век, когато Исус Христос се връща отново.

Например, в текста на последния стих от Стария Завет Малахия пророкува: „Ето, аз ще ви изпратя пророк Илия преди идването на великия и страховит ден на Господа“ (Малахия 4:5).

Исус идентифицира Йоан като Илия (Матей 11:14) и по-късно каза за него: „Наистина Илия иде и ще възстанови всичко. Но казвам ви, че Илия вече е дошъл и не го познаха, но постъпиха с него, както си искаха“ (Матей 17:11-12).

Ние виждаме незабавно местно изпълнение на идването на „Илия“ в служението на Йоан Кръстител в Юдея. Обаче, също виждаме и бъдещо изпълнение, когато „Илия“ ще дойде да възстанови всичко в края на века.

По същия начин пророчеството на Йоил 2 относно изливането на Святия Дух беше частично изпълнено в Ерусалим в деня на Петдесетница. Петър цитира пророчествата и каза: „Тези не са пияни, както вие предполагате, понеже е едва третият час на деня. Но това е казаното от пророк Йоил“ (Деяния 2:151-16).

Но само защото изливането на Петдесетница беше „казаното от пророк Йоил“, не означава, че това беше *всичко*, което беше казано от Йоил. Духът падна върху 120 души в една малка стая в Ерусалим, които докоснаха други три хиляди души (Деяния 2). Но Йоил говори за повече от това. Той каза: „аз ще изляе Духа Си на *всяка плът*“

¹⁴ Джордж Е. Лад, *Настоящето на бъдещето* (Grand Rapids, MI: William B. Eerdmans, 1974). Лад в продължение на много години е бил професор по Новия Завет в семинарията по теология Fuller в Пасадена, Калифорния.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

(Йоил 2:28, курсивът е добавен). Едно от уникалните неща относно последното голямо съживление ще бъде чудесата и знаменията, описани в Деяния 2:19, които ще се извършват в природата - и на земята, и в небето.

Защото всички можете да пророкувате един по един, за да могат всички да се учат и да се насърчават.

—1 Коринтяни 14:31

Във времето, в което Йоил изговори това пророчество, неговата идея беше нова и странна за Старозаветния Израел. Помазанието на Духа беше давано само на няколко души в Старозаветната ера, обикновено стари юдеи, които бяха царе, съдии или пророци. Обаче, Йоил пророкува, че Духът ще бъде излят върху всяка плът, юдеи и езичници, мъже и жени, млади и стари. С други думи, всеки вярващ на планетата ще преживее помазанието на Духа. Павел цитира Йоил 2:32 и после го прилага универсално за всички вярващи:

Няма разлика между юдеин и грък, защото същият Господ . . . е богат за всички, които Го призовават. Защото, „който призове името на Господа, ще се спаси“.

—Римляни 10:12–13

Единствената класификация, която Йоил прави за това, включващо всички обещания за „всяка плът“, е фразата „моите слуги“ (Йоил 2:29, *niv*). Така „всяка плът“ са тези, които са слуги на Бог. „Мои слуги“ не говори за тези, които случайно заявяват вярата си, а за тези, които истински служат на Бог.

ДУХЪТ НА ПРОРОЧЕСТВО

Ние не трябва да отделяме пророчеството на Йоил за изливането на Духа на пророчество от неговия първоначален контекст за последното време, когато голямото събиране на души се случва и измамата на антихриста изобилства. Някои не оценяват пророческото служение. Те го виждат като незадължително; по този начин, те го зачеркват, като че ли не е за тях. Как може един истински вярващ да не бъде в пророческото? Ако ние сме в жътвата на последното време, ако обичаме хората и искаме да донесем смелост за страхливите, тогава се нуждаем от пророческо влагане от Духа. Не е възможно да бъдем готови за добрите и лошите събития в последните времена, без да оперираме в пророческото помазание. Това е неизменно за нас.

Пророчеството в Йоил 2:28-32 ни дава голяма увереност за глобално изливане на Духа. Това изливане ще бъде въпрос на живот и смърт в трудностите на голямата скръб. Ние ще се нуждаем да действаме с пророчески дух по прецизни начини. Това е наследството на цялата църква на последните времена. Ние трябва да се борим и сериозно да го търсим в постоянна молитва с пост. Павел ни увещава да търсим поголемите дарби, особено да пророкуваме (1 Коринтяни 12:31; 14:1). Ние търсим да пророкуваме, защото пророческият дух е ключът, който ни отваря за другите дарби на Духа. Когато получим пророчески впечатления от Духа, другите дарби потичат. Обещанието, че ще пророкуваме, съдържа всичко, което е включено в действието на силата и откровението на Духа. Пророчеството разкрива свидетелството за това, което е в сърцето и ума на Исус (Откровение 19:10). Това включва получаването на сънища,

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

видения и ангелски посещения, които предават уменията за разбиране на пророчеството за последните времена. Данаил получи това помазание.

О, Данаиле, аз [Гавраил] дойдох сега, за да ти дам умение да разбереш.
. . . дойдох да ти кажа . . . затова обмисли и разбери видението.

—Данаил 9:22–23

Ние ще действаме в духа на Илия, както Йоан Кръстител, който говореше Божието Слово със сила и власт, за да обърне сърцата на хората към Бог. Михей свидетелства за преживяването на пророческа сила за проповядване на Божието Слово.

Той [Йоан Кръстител] ще обърне много от децата на Израел към Господа техния Бог. Той също ще върви пред Него в духа и силата на Илия, за да обърне сърцата на бащите към децата и непокорните - към мъдростта на праведните, за да приготви за хората благоразположен народ.

—Лука 1:16–17

Но аз наистина съм пълен със сила, правосъдие и мощ чрез Духа Господен, за да изявя на Яков престъплението му и на Израел – греха му.

—Михей 3:8

Изпълнението на това пророчество от Йоил 2 все още предстои да се види. То ще има световен обхват, където всяка плът – което е всички вярващи, а не само пророците – ще имат сънища и ще виждат видения. Най-великото и най-пълно проявление на Божието царство – денят на Господ, възстановяването на всичко и изливането на Святия Дух – е запазено за завършването на всичко започнато в поколението, в което Господ се връща.

Пророческото помазание ще бъде съществено за оцеляване. Някои от тези сънища и видения ще бъдат източник на насока, когато ще трябва да бъдат вземани решения на живот и смърт по време на голямата скръб. Еремия говори за Бог, даващ пророческо направление, като това, че Неговите хора ще намерят вода за оцеляване и ще ходят в прав път, вместо да ходят в бедствие или в измамите на антихриста.

С плач ще дойдат и с молитви ще ги вода. Ще ги направя да ходят при водни реки през прав път, в който няма да се спънат.

—Еремия 31:9

КОСМИЧЕСКИ ЗНАМЕНА В ПОСЛЕДНИТЕ ВРЕМЕНА

И ще покаже чудеса на небето и на земята - кръв, огън и стълбове от дим. Слънцето ще се обърне в тъмнина и луната в кръв, преди да дойде великият и страшен ден Господен.

—Йоил 2:30–31

Описвайки изливането на Духа през последните времена, Йоил дава три пророчества на Израел, че слънцето, луната и звездите ще бъдат драматично променени като свръхестествено доказателство, че Месията е посред тях (Йоил 2:10, 30-31; 3:15). Йоил също пророкува за знамената на земята. Бог ще покаже „чудеса на земята“, което

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

ще включва кръв, огън и стълбове дим, а също и велики изцеления, както правеше Исус. Кръвта е описана като едно от главните знамения, понеже кръвта ще тече в безпрецедентни размери. Кръвта се вижда в първите три тръби и във втората и третата чаши на осъждане (Откровение 8:7-10; 16:3-4). Дватама свидетели ще имат власт да превръщат вода в кръв. Цели реки ще бъдат превръщани в кръв както в дните на Мойсей. Кръвта на народите ще тече, понеже те проливат кръвта на мъчениците.

Ти Си праведен, О, Господи . . . загдето си отсъдил така. Понеже те проляха кръв на светии и на пророци, то и Ти си им дал да пият кръв.

—Откровение 16:5–6

Бог е планирал най-драматичното проявление на пророчески знамения в Своя ангажимент да помогне на църквата от последните времена. Тези знамения ще бъдат дадени в драматични времена, за да обозначат значителни послания за тези, които ги тълкуват правилно. Пророческите знамения ще накарат хората да разберат, че те живеят в последните времена. Тези чудеса ще предупредят невярващите повече да не отхвърлят Божието Слово. Йоил свързва тези знамения с пророчески сънища и видения и изливането на Духа. Колко поразително ще бъде, когато целият свят наблюдава как Божиите хора прокламират сън или видение напред във времето, давайки точните детайли за това, кога или къде ще се появи комета или ще има земетресение. Знаменията в небесата и на Земята няма просто да се появят във вакуум, но на точното време, определено от Бог, което Неговите хора са декларирали напред във времето.

Слънцето и луната ще бъдат повлияни от Божията сила в отговор на ходатайството на църквата и чрез пророчески декрети както в дните на Илия. Чудесата, които Мойсей направи, имаха голямо въздействие върху Египет и Израел. Реката се превърна на кръв в момента, в който той ѝ заповяда това. Такива знамения потвърждаваха пророческите послания на Мойсей. Знаменията и чудесата в небесата и на Земята също ще бъдат използвани, за да донесат голямо събиране на души. Някои тълкуват обещанието за знаменията в Йоил 2:30-31 като напълно символично. Правейки това, те виждат пророчеството на Йоил като символично изпълнено в минали исторически събития. За фразата „небесата се разтърсиха“ някои казват, че небесата не се разтърсват наистина, защото това само означава, че трябва да се разбира като пророческа поезия. Тези идващи знамения не трябва да се отмахват като пророческа поезия. Библейският подход към тези знамения е да се вземат буквално.

ИЗБАВЛЕНИЕТО В ПОСЛЕДНОТО ВРЕМЕ И ЖЪТВАТА

И всеки, който призове името Господно, ще се избави; защото в хълма Сион и в Ерусалим ще има избавени, както рече Господ, и между оцелелите ония, които Господ ще повика.

—Йоил 2:32

Йоил пророкува, че който призове името на Исус в последните времена, ще бъде спасен. За това да бъдеш спасен има няколко отделни измерения в Писанието. Първо, ние сме спасени в първоначалния смисъл на това да получим прошка и да бъдем новородени. Второ, ние сме спасени, освободени или защитени от физическа смърт във връзка с бедствията на последното време. *Псалм 91* ни обещава физическа защита в последните времена. Трето, ние сме спасени в смисъла, че Бог ще снабди нещата, необходими за живота като храна и вода. Израел преживя снабдяване и защита в Гесен

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

(Изход 8:22-23; 9:4, 6, 26). Четвърто, ние сме спасени, като ходим в Божията спасителна сила, чрез която можем да влезем в нашата пълна съдба. С други думи, ние сме избавени от духовно неплодие и безсилие. Пето, ние сме спасени или защитени от измама и от отпадане от нашата вяра (1 Тимотей 4:1-2).

Пригответе се. Едно безпрецедентно съживление идва, в което всички вярващи ще преживяват сънища, видения и всичко, пророкувано от Йоил.

9 ГЛАВА - БОРЕНЕ ЗА ПЪЛНОТАТА НА ПРОРОЧЕСКОТО ПОМАЗАНИЕ

Писанието обещава глобално изливане на Святия Дух в последните времена. Това включва безпрецедентно освобождаване на духа на пророчество за църквата в поколението, в което Господ се връща.

И в последните дни, казва Бог, ще изляе от Духа Си на всяка плът; и синовете ви, и дъщерите ви ще пророкуват; юношите ви ще виждат видения; старците ви ще сънуват сънища; още и на слугите Си, и на слугините Си ще изливам от Духа Си. В ония дни те ще пророкуват. И ще покажа чудеса на небето горе и знамения на земята долу - кръв и огън, и пара от дим; слънцето ще се превърне в тъмнина и луната в кръв, преди да дойде великият и бележит ден Господен. И всеки, който призове името Господно, ще се спаси.

—Деяния 2:17–21

Святият Дух ще освободи благодат за получаване на пророчески сънища и видения в поколението, в което Господ се връща. Това ще бъде общото действие на всички Божии хора. Той буквално ще излее духа на пророчество върху цялата църква, или върху всяка плът, която вярва в Исус, а не просто върху пророците. Това включва всички вярващи жени, а не само мъжете, и всички вярващи деца, не само възрастните или зрелите вярващи. Думата *всички* не се отнася за всички човешки същества без изключение, а за всички прослойки човешки същества без разлика. Това обещание е изговорено два пъти, наблягайки, че това е абсолютна реалност, която ще се случи. Бог желае, и винаги е желал, лично да среща Своите хора. От началото на творението Неговото желание е било да взаимодейства и да общува с нас по един много реален начин. Това въобще не се е променило по никакъв начин, обаче се е променил методът или начинът, по който Той е избрал да прояви това желание.

Той ще освободи знамения в природата, както горе в небесата (може и за метеорологично време), така долу на земята, включващи земетресения. Това ще се случи преди деня на Господ или второто идване на Исус. Това, което Святият Дух направи не деня на Петдесетница, беше предварителна илюстрация на по-голямото изливане в последното време.

Йоил пророкува, че когато се обърнем към Бог с цялото си сърце, в молитва с пост, Господ ще бъде ревностен и състрадателен и ще излее Духа Си върху нас (Йоил 2:12, 18, 28).

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Исус обеща, че ако Неговите ученици чакат в молитва, Духът ще ги облече със сила. „Ето, Аз изпращам обещанието на Моя Баща върху вас; но чакайте в град Ерусалим, докато се облечете със сила отгоре“ (Лука 24:49).

В Деяния 1-2 учениците следваха модела, описан от Йоил, докато търсеха даденото от Исус обещание. По този начин те се събраха, за да се молят в горницата. След 10 дни, на празника на Петдесетница, Духът дойде върху тях със сила (Деяния 1:14-2:4). Възможно е някои от тях да са очаквали пробива на Духа от Йоил 2:28 по това време, тъй като Исус скоро им го беше обещал (Лука 24:49). Петър обяснява това посещение на Духа като това, което е пророкувано от Йоил. Тези 10 дни на молитва се оказаха едно стратегическо и пророческо точно време. Те бяха предшествани първо от смъртта и възкресението на Исус, а след това и от една динамична история на молитва, която включваше най-великите ходатаи на Израел. Исус и Йоан Кръстител се молиха пламенно Божието благословение да бъде освободено, както направи Анна, която се молеше в продължение на 60 години (Лука 2:37). С други думи, апостолите стъпиха в една динамична история на молитва, която се беше случила, преди да дойде празникът на Петдесетница.

Те се качиха в горната стая, където живееха. . . . Всички тия продължаваха с един акорд в молитва и молба. . . . И когато настана денят на Петдесетницата, те всички бяха с един акорд на едно място. И внезапно стана шум от небето като фученето на силен вятър, и изпълни цялата къща, където седяха. И явиха им се езици като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях. И те всички се изпълниха със Святия Дух, и почнаха да говорят други езици.

—Деяния 1:13–14; 2:1–4

Петър каза, че това, което се случило в Ерусалим, е било изговорено от Йоил. За какво говори Йоил? Да, той подчертава факта, че Бог ще излее Духа, но също така подчертава и условията, в които това ще се случи. И двете са част от модела, намиращ се в Йоил 2. Петър насочи вниманието си към целия контекст на Йоил 2, а не просто към резултата от него. Моделът от Йоил 2:12-15 на обща молитва с пост е бил следван през цялата църковна история, водейки до много велики съживления. В наши дни ние също трябва да следваме модела от Йоил 2:12-15. Най-великото съживление предстои да дойде, надвишавайки това, което църквата преживя в книгата Деяния. Църквата днес трябва да види важността от събиране в общо ходатайствено поклонение, докато Бог не освободи пълнотата на Своето благословение. Ние имаме богата история на молитва зад нас – която продължава от Мойсей, Давид, Данаил, а после и Исус, Анна и Павел, без да прекъсва през цялата история на църквата. Чашите на ходатайство в небето със сигурност са пълни (Откровение 5:8).

Божие обещание, да излее Духа Си, е най-известният пасаж от книгата Йоил. Точно преди този момент в своето пророчество Йоил подчертава земеделските благословения, които Бог ще освободи върху Израел поради Своята ревност и милост, или състрадание (Йоил 2:18-27). Сега Йоил говори за идващото духовно благословение, което ще обнови хората (Йоил 2:28-32). Обещанието за изливането на Духа, което Йоил пророкува, не беше напълно изпълнено в поколението на Петър. Това е очевидно от значителните различия между Йоил 2 и Деяния 2. Изпълнението на това, което Йоил пророкува, все още не е станало. Само част от него беше изпълнено в дните на Петър. Йоил каза, че слънцето и луната ще потъмнеят, а също и знамения като кръв и дим ще се видят. Ранната църква не видя тези знамения. Йоил пророкува за голямо изливане на

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Духа върху всяка плът по целия свят. Духът в Деяния 2 почиваше върху 120 юдейски вярващи, намиращи се в Ерусалим, после върху 3 000, които бяха спасени през този ден. Изпълнението на пророчеството на Йоил изисква глобално измерение. Петър знаеше, че преживява само първите плодове на пророчеството на Йоил. Пълното изразяване на това няма да стане, докато Исус не се върне в Сион или в Ерусалим, когато Той ще царува (Йоил 3:16-21).

ТОЧНОТО ВРЕМЕ НА ПРОРОКУВАНОТО ОТ ЙОИЛ ИЗЛИВАНЕ НА ДУХА

Петър каза, че изливането на Духа ще стане в последните дни (Деяния 2:17). Новозаветните писатели използват фразата „в последните дни“ в пет случая и по два различни начина. В Деяния 2:17 и в Евреи 1:2 те говорят за последните дни, че са започнали в поколението на книгата Деяния. Обаче, във 2 Тимотей 3:1 и 2 Петрово 3:3 те говорят за последните дни като за поколението, в което Господ се връща. Яков 5:3 може да се използва и в двата случая. Ние знаем, че последните дни започнаха на деня на Петдесетница преди 2 000 години и ще завършат при идването на Исус. Това стеснява рамката на времето на пророчеството на Йоил. Поне знаем, че това не се е изпълнило в поколението на Йоил, но ще е в едно по-късно време, наречено последните дни.

Йоил пророкува за голямо изливане на Духа върху всички народи. Кога ще се случи изпълнението на това? Йоил ни казва, че то ще стане „след това“ (Йоил 2:28). Разбира се, въпросът е: След кое? Това е след нещо специфично. Някои разбират „след това“ от стих 28, че се отнася за второто идване. Това не е възможно, понеже Йоил заявява ясно в стих 31, че пророческият дух и знамения се случват преди деня на Господ или второто идване на Исус.

И ще покажа чудеса на небето. . . . Слънцето ще се обърне в тъмнина и
луната в кръв, преди да дойде великият и страшен ден Господен.

—Йоил 2:30–31

Изучавайки възможностите за какво се отнася изразът *след това*, добре е той да се разбере в контекста на призива на Йоил за пост и молитва (ст. 12-17). С други думи, след времената на обща искреност Бог ще излее Духа Си. Това е, сякаш Йоил казва: „Когато викате към Господ с пост и молитва, след това Той ще ви благослови като освободи Духа Си“. Някои коментатори свързват думата *след това* с предния пасаж (ст. 21-27), когато Йоил пророкува за земеделските благословения и поразяването на северния враг (ст. 20), което Бог обеща на Израел в милениума. Това ще бъде време, когато Израел никога повече няма да се посрами (ст. 26-27). Това ще се случи само след като Исус се върне. Обаче, Йоил каза в стих 31, че пророческият дух и знаменията в небето ще се случат, преди Исус да се върне и да започне милениума.

Даден е друг показател за точното време, когато Йоил повторно използва фразата „в онези дни“ (Йоил 2:29; 3:1). Тази фраза свързва заедно събитията, пророкувани в Йоил 2:28-32, с рамката от време на събитията, пророкувани в Йоил 3:1-21. Повторната употреба на тази фраза прави ясно, че темите в Йоил 2 и в Йоил 3 вървят заедно и не трябва да се разделят. С други думи, не трябва да има разделяне на глави. Йоил говори за изливането като времето, когато Израел е обграден от армиите на антихриста и после е избавен от тях.

Тъй като Йоил 2 и Йоил 3, в крайното изпълнение на пророчеството, са в една и съща рамка от време, ние знаем, че изливането на Духа ще стане в *същия период от*

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

време, когато Господ събере пленниците на Израел от всички народи, за да ги върне обратно в Ерусалим. Това също ще бъде в същата рамка от време, в която Господ събира всички нации, за да излязат срещу Ерусалим, за да може Той да ги унищожи. С други думи, тези събития се случват в поколението, в което Господ се връща.

В голяма част от християнството днес виждането за спора за изпълнението на пророческото помазание да почива върху църквата остава малко неясно в най-добрия случай, или несъществуващо – в най-лошия. Обаче, навсякъде в Писанията има обещание, че преди Господ да се върне, Той ще излее Своя Дух и ще издигне църква, която ще пророкува и ще ходи в сила, на каквато земята все още не е била свидетел. Дори Исус, когато ходеше по земята, обеща, че „който вярва в Мен, делата, които Аз върша, и той ще ги върши; и по-големи дела от тези ще върши“ (Йоан 14:12). Докато има няколко момента в историята на църквата, които подтикват и сочат към тази реалност, на нас все още ни предстои да видим продължително помазание на сила да почива върху църквата, което е по-велико от служението на сила, в което ходеше Исус при първото Си идване. Църквата не трябва да се задоволява с нещо по-малко от обещанието, че ние ще ходим, както ходеше Исус.

Обаче, мнозина в църквата днес се задоволяват да четат и да слушат тези пророчески обещания и да ги отмахват като хипербола или като изпълнени от апостолите в книгата Деяния. Поради липсата ни на сила ние се опитваме да се безпокоим за нашето безплодие, като запълваме времето си с повече религиозни активности, програми и дреболийки, които дават усещането, че живеем в пълнотата на това, което Бог е възнамерил за нас, докато отпадаме от реалността на силата. Думите на апостола в Юда 3 остават точно толкова уместни за нас, както бяха и в неговите дни, когато той предизвика своите ученици да се „борят ревностно за вярата, която веднъж завинаги е освободена за светиите“. Ако това увещание е било необходимо за ранната църква през първи век, тогава колко по-необходимо е за нас сега да се надигнем и да се борим да разберем и да преживеем „вярата“, която ранните апостоли живееха? Точно както Юда говори на ранната църква за тяхното намаляващо видение да се борят за пълнотата на всичко, което Бог е определил за тях, на днешната църква ни е възложено да възстановим „вярата“, за която Юда насърчава ранната църква да се бори.

БОРБА ЗА АПОСТОЛСКАТА ВЯРА

Съвсем типично християните днес ограничават значението на това „да се борим за вярата“ до борба за здрава доктрина и понякога включват и праведно живеене. Докато борбата за здравата доктрина и святото живеене пред Господ са добри стремежи, има нещо повече, свързано с борбата за апостолската вяра, която Юда описва, отколкото само усилие да имаме добра теология и свят начин на живот. Мога само да си представя отговора на Юда на някой вярващ от 21 век, казващ на Юда, че иска само здрава доктрина и свят начин на живот, но не иска или не се нуждае от това да изцелява болните, да гони демоните и редовно да пророкува. Сигурен съм, че Юда ще го коригира и ще каже: „Ако ти имаш само правилна догма и живееш праведно, но не демонстрираш силата на доктрината и външния облик на праведността, тогава ти не се бориш напълно за вярата“. Не е достатъчно да имаме добра доктрина с чист живот. Това е само част от уравнението. Ние трябва да имаме силата да освобождаваме угнетените и нуждаещите се с пророческо слово. В същото време не е достатъчно да преживяваме сила в служение, докато живеем в таен грях или прегръщаме фалшива доктрина. Трябва да се борим за всичките три елемента на истинската апостолска вяра: библейски идеи, библейски начин на живот и библейско преживяване.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Това е апостолската вяра, която беше веднъж завинаги освободена от Исус и апостолите. Това е вярата, за която се борим днес.

Преди да се придвижа към това да обясня петте начина, по които можем да се борим за пълнотата на пророческото помазание, искам първо да спомена две тънки обвинения, които често идват срещу хората, които желаят да се борят за пълнотата на Божията сила.

Фалшивата доктрина за Божия суверенитет и благодатта

Първото обвинение, пред което хората, които се борят за пълнотата на Божието пророческо помазание, се изправят, е неподходящото виждане на Божия суверенитет и благодат. В църквата на Запад има една фалшива доктрина за благодатта и суверенитета, която е станала широко разпространена. Тази фалшива доктрина учи мнозина „да уповават“ на Божия суверенитет по един небиблейски начин, като „се доверяват“ на Бог да направи това, което Той е определил ние да направим. Това е груба небрежност и арогантност от наша страна. Въпреки че Бог може да ни помогне да извършим нашата част, Той няма да извърши нашата част, а ние не можем да извършим Неговата.

Обаче, ясно е, че ние трябва да се борим за повече, понеже християнският живот се живее в сътрудничество с Божията благодат. Бог ни е дал динамична роля в определянето на част от мярката на нашето качество на живот, което преживяваме в естественото и в Духа, включително и дарбата на пророческото помазание. Яков ни казва в Яков 4:2: „Нямате, защото не искате“. Има дълбоки благословения, които Бог е избрал да ни даде, но само ако се надигнем да ги искаме (Исая 30:18-19; Езекиил 22:30).

Често хората са склонни да се доверяват на Божия суверенитет по начин, който Той не е възнамерявал за нас, понеже една такава фалшива доктрина ни кара да се чувстваме по-удобно в нашия мързел и пасивност. Това ни позволява да живеем в един притъпен компромис, себичност и мързел, вярвайки, че ще дойде пробив на суверенното Божие време без значение от това дали се борим за силата на пробива, или не. Това е небиблейска и опасна идея.

Понеже Бог ни е дал динамична роля в определянето на част от мярката на нашето качество на живот, ако Го търсим повече, Той ще ни дава повече. Ако Го търсим по-малко, Той ще ни дава по-малко. Това може да ви направи да се чувствате неудобно, и така трябва да бъде, понеже твърде много от нас се задоволяват да спят в нашия компромис, докато в същото време подкрепяме този компромис с фалшивата доктрина за благодатта и суверенитета, което позволява една такава свръхдухотворена плътщина.

Търсене на Божието лице и на Неговата ръка

Второто обвинение, пред което хората, които се борят за пълнотата на Божието пророческо помазание, се изправят, се характеризира от известната поговорка, която изглежда, че става все по-популярна днес: „Ние трябва да търсим само Божието лице, но не и ръката Му“. Търсенето на Божието лице обикновено говори за търсене на интимност с Бог, докато търсенето на Неговата ръка говори за благословенията, които Той има за нас, включително освобождаването на Неговата сила в служение. Тази поговорка звучи страхотно, но не е библийска. Писанията никога не ни инструктират да поставяме интимността с Бог в някаква съперническа връзка с Божията сила в служение. Вместо това, те са активни партньори, а не противници. Ние търсим Божията сила, включително дарбата пророчество, за да правим хората свободни, така че те също да могат да преживеят интимност с Исус.

Единствената истина в тази фраза е, че търсенето на Божието лице трябва да бъде приоритетът, а търсенето на сила в служение трябва да бъде на второ място, но ние

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

трябва да се съпротивим на всяка идея, която казва, че търсенето на Божията сила е грешно. Докато определено е грешно да се търси сила като по-голям приоритет от интимността (Деяния 8:18-22), също е грешно въобще да се пренебрегва търсенето на сила. Апостол Павел ясно ни увещава „ревностно да желаем по-добрите дарби“ (1 Коринтяни 12:31).

ПЕТ НАЧИНА НА БОРБА ЗА ПЪЛНОТАТА НА ПРОРОЧЕСКОТО ПОМАЗАНИЕ

Докато мощното измерение на вярата, което описва Юда, включва много повече от това просто да пророкуваме, нека да се фокусираме на петте начина, чрез които можем да се борим да ходим в пълнотата на пророческото помазание.

1. Имайте ясно виждане за пълнотата на Святия Дух.

Ние се борим за пълнотата на пророческото помазание, като поддържаме ясно виждане за него. Открил съм много в тялото на Христос, които нямат виждане за това. Те имат виждане за „малко повече“, но не искат да се борят за качеството на пророческото помазание, в което първите апостоли ходеха. Ние трябва да се борим, за да имаме виждане да ходим във всичко, което Бог ще даде на човешкия дух в това поколение, с една свята болка относно нашето безсилие и духовно неплодие (Матей 5:4).

Исус ни казва в Марк 4:24: „Внимавайте какво слушате. Със същата мярка, която използвате, ще се отмерва и на вас; а на вас, които слушате, ще ви бъде дадено повече“. С други думи, ние трябва да бъдем внимателни в това, какво слушаме, или в това, което вярваме, че е Божията мярка на пълнота за нашия живот. Ние трябва да бъдем внимателни в това да решим за какво ще се борим в нашата опитност с Бог, тъй като повечето от нас твърде лесно се задоволяват с по-големи църкви или по-добра хвалебствена музика, или няколко лични пророчества, пръснати из нашите служби, когато Господ желае да освободи толкова много повече.

Аз вярвам, че Господ има толкова радикално различно виждане за пълнотата на пророческото помазание от това, което ние наричаме пророческо помазание в църквата днес. Ние трябва да изравним нашето виждане с Неговото виждане за пророческото помазание, вместо да се опитваме да Го манипулираме в нашите събрания и ценности. Спомням си, когато един пастор беше наистина разстроен и объркан от това. По-късно той ми каза: „Не можах да го схвана. Просто не мога да разбера какво се опитваш да кажеш. Изглежда сякаш очакваш нещо драматично да се случи“. Аз отговорих: „Не. Ти си го схванал. Ти слушаш. Аз наистина очаквам нещо драматично да се случи“. Той си мислеше, че отговорът ми беше странен, но аз вярвам, че това беше библейски отговор.

Приближаването, което Бог търси, е да изгорим нашите лодки, да изгорим мостовете и да имаме манталитета, който отказва да се отдръпва под натиска на обстоятелствата. Ние трябва да решим в сърцата си да натискаме, докато не умрем и не срещнем Господ, или докато Господ не ни посети със сила и пророческо помазание.

2. Развивайте дух на благодарност и вяност в малкото.

Ние се борим за пълнотата на пророческото помазание, като развиваме дух на благодарност и вяност за всичко, което Господ вече е освободил към нас, без значение колко малко може да изглежда то. Докато трябва да имаме ясно виждане за пълнотата, ние не трябва да презираме деня на малките начала. (Вижте Захария 4:10.) Ние трябва да се борим за повече, понеже виждаме липсата, но въпреки това трябва да благодарим за това, което имаме, без значение колко малко или незначително може да усещаме, че е.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Тъй като, когато сме верни в малкото, Бог ще освобождава повече и повече от пророческото помазание в нашия живот (Лука 19:17).

3. Живейте живот на пост и молитва.

Ние се борим за пълнотата на пророческото помазание, като наблюдаваме на живот с пост и молитва. Ние трябва да решим да се предадем в молитва и пост по такъв начин, че да отказваме да отстъпваме по някакъв начин. Ние трябва да се стремим към Бог чрез молитва и пост и да уточним въпроса: „Защо не аз?“ Ако вие не искате да го направите, кой ще го направи? Ако не се случи по време на нашия живот, тогава кога?

Точно сега Господ организира едно световно движение на молитва и пост, смесени с поклонение. Сега молитвата и постът не ни спечелват повече благословения, но молитвата и постът позиционират нашите сърца по такъв начин, че да сътрудничат повече с Него в освобождаването на Неговите благословения към нас и нашите градове. Аз вярвам, че Господ ни призовава точно сега да се изместим от общия начин на християнско служение в духовен начин на живот на пост и молитва (Матей 11:12). За мнозина в църквата днес животът на молитва и пост изглежда, че пречи да се види Божието царство да се намесва в нашите градове. Обаче Писанието е ясно, че ние влизаме в по-големите области на пророческо помазание чрез простата слабост на молитва, пост, служене и издържане на преследване (2 Коринтяни 11-12).¹⁵

Посланието за съзнателна слабост чрез молитва и пост е едно противно послание за църквата. Проблемът е, че когато започнем да вървим по пътя на слабост, силата не избухва веднага. Господ изпитва вярата ни с време на божествено отлагане. След известно време на молитва и пост, но без да виждаме моменталните плодове от нашата молитва и пост, ние често искаме да се оттеглим. На това място ние често се предаваме на лъжата, че пътят към Бог не е наистина молитва и пост и че ние можем да прескочим тази стъпка и да го направим по нашия начин.

Повечето служители завършват, вярвайки на лъжата, че има повече сила в това да заобиколим слабостта на молитва и пост и да се вълечем в безумна активност, вместо да поемем по пътя, по който се върви по-малко, и излеем времето си в молитва и пост в Божието присъствие. Твърде често те отмерват и преценяват сега, но в голямата картина на църковната история е ясно, че когато хората упорито са избирали да се молят и да постят, Бог винаги се е доказвал верен, като е освобождавал по-голяма мярка от Своята сила. Това може да отнеме години, понякога дори цял живот, но се случва без изключение.

4. Стремете се напълно да се покорите на Бог без компромис.

Ние се борим за пълнотата на пророческото помазание, като се стремим напълно да се покорим на Бог без компромис. Ние трябва да изберем да живеем живот, който отразява *Проповедта на планината* (Матей 5-7), живеейки свободни от всякакъв компромис, като обявим война на всеки известен грях в живота ни.

Много пъти хора, които желаят да бъдат свободни от всеки компромис, се обезсърчават, понеже има едно, две или няколко неща в живота им, от които чувстват, че не могат да се освободят. Никога не съм срещал човек, който да е напълно свободен от всичките грехове или неща в неговия или нейния живот, но аз вярвам, че ако се стремим да бъдем свободни от компромис, ние ще намерим свобода на точното време.

¹⁵ Какво имам предвид със „слабостта“ на молитвата и поста? Мислете за това по този начин. Когато инвестирате времето си и енергията си в молитва, вие „губите“ ценни часове и енергия, които можете да използвате, за да изградите служението си, бизнеса си или живота си по някакъв начин. Когато постите, вие изразходвате физическата си сила.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Познавам много хора, които скачат в движението на молитва и поклонение и носят това като значка на почит, мислейки си, че са се присъединили към някаква елитна група, която не се бори с грях и компромис. Те ходят на молитвени събрания, мислейки си, че са свободни от компромиса, понеже посещават молитвените събрания, но личният им живот не отговаря на това, което те казват в молитвените събрания. Молитвата и постът никога не могат да служат като заместител на живота на покорство във всичките други области на живота. За да получим пълнотата на пророческото помазание, наложително е да се борим срещу греха, за да живеем живот, свободен от компромис и изпълнен с честност.

5. Понесете порицанието и позора от помазанието.

Последно, но не на последно място, ние се борим за пълнотата на пророческото помазание, като понасяме порицанието, което идва с Божията сила. Това не е малко нещо. През годините Господ ми е позволил да бъда малка част от наредено от Бог опозоряване и порицаване, които съпровождат пророческото помазание. Ние имаме тази фалшива идея, че когато Бог освобождава пророческото помазание и сила, ние ще имаме достойнство и чест и ще изглеждаме „чудесно“ в очите на всички. Обаче, това, което съм забелязал през годините, е, че когато Бог освобождава Своето пророческо помазание върху Своите съдове, те също така стават мишени както за демоните, така и за хората, а понякога това идва и от добри и благочестиви хора. Това не е непременно съд от Бог срещу тях, а Неговата милост, за да ги запази смирени, докато Той освобождава по-големи мерки от Своето необикновено свръхестествено проявяване на сила.

Дори апостол Павел понесе опозоряването на пророческото помазание. Той прави това ясно във 2 Коринтяни 12:7, като пише: „А за да се не превъзнасям поради премногото откровения, даде ми се трън в плътта, пратеник от сатана, да ме мъчи, та да се не превъзнасям“. Това опозоряване може да послужи, за да ни предпази от гордост и арогантност, като Бог ни защитава, обграждайки ни с такова порицаване.

Ние трябва да се научим да стоим и да понасяме порицанието, преди и след като Бог освободи Своето пророческо помазание. Бог ще допусне да изглеждаме глупаво заради нас самите, така че ние не трябва да чакаме, докато стане популярно да се търси Бог с духовна жар. Присъединете се към тези, които стоят, или бъдете първият, който ще стои сега.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Има много обещания на Бог в писанието за освобождаването на Неговото пророческо помазание за поколението, в което Господ ще се върне. Аз вярвам, че ние живеем в това поколение. Ние не се борим за пълнотата на пророческото помазание, понеже то просто прибавя някакво вълнение към нашите събрания, а защото Господ обещава, че Той ще освободи Своя Дух, и ние желаем да съдействаме и партнираме с Него в Неговите цели за това поколение.

10 ГЛАВА - ФАЛШИВИ ПРИРАВНЯВАНИЯ ОТНОСНО ПРОРОЧЕСКИТЕ ДАРБИ

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Това е толкова лошо, Ричард“ - отговорих аз. „Съжалявам, че се чувстваш така“. Приятелят ми Ричард е посветен и благочестив назарянски пастор със заслужена степен от семинарията. Той беше шокиран и засегнат от идеята, че хората с истински пророчески служения могат да бъдат неточни в някои от своите доктрини и имат неуредени неща в характера си. Някои от тях наистина завършват, извършвайки скандални грехове. Ричард използваше едно общо, но неточно сравнение, за да преценява духовните дарби. Той си мислеше, че човек с опит в истинските пророчества също трябва да бъде уникално благочестив и библийски безпогрешен във всичките си доктрини. Аз проявих силно несъгласие с него. Той нямаше опит с пророчески хора, но въпреки това си имаше своите ясно изработени теории. Когато в началото започнах да се свързвам с пророческите служения, аз бих се съгласил напълно с Ричард. Обаче, след години на опит с пророческото служение, аз трябваше да преосмисля много от моите първоначални теории. Да, пророческите хора трябва да бъдат ясни относно главни доктрини, като личността и делото на Христос и непогрешимостта на Писанията. Но на по-ниски нива на познаване на доктрината те могат да бъдат неинформирани или объркани. Би било по-лесно просто да ги отмахнем като фалшиви пророци, но това съвсем не е толкова просто.

Едно от нещата, които изненадват някои пастори, когато в началото започнат да прегръщат пророческото служение, е, че дарбите на Духа наистина действат в хора, които имат някои значителни неразрешени неща в живота си. Някои си мислят, че само благочестиви и зрели хора са използвани от Бог в демонстрации на сила. Това просто не е истина, нито пък е библийско. Разбира се, първото име, което идва в ума, е Самсон. Някои допускат, че даден недостатък в доктрината или характера на някой човек е достатъчно доказателство, че дарбите, които функционират в неговото служение, не трябва да са от Бог. Първото писмо на Павел до коринтяните ни дава голямо разбиране за една плътска църква, която действа в дарбите на Святия Дух. Те използваха дарбите неправилно (1 Коринтяни 14), имаха неправилни доктрини (1 Коринтяни 8-9) и им липсваше благочестив характер (1 Коринтяни 3-5). Няма никакво подсказване в 1 Коринтяни, че неправилната употреба на дарбите ги прави невалидни.

ДАРБИ НА БЛАГОДАТ

Думата, използвана в Новия Завет за духовни дарби, е *харизма*, или буквално, „дарби на благодат“. С други думи тези дарби са давани безплатно и не трябва да се заслужават.

Магьосникът Симон не разбираше дарбите на Святия Дух, мислейки си, че те могат да бъдат закупени (Деяния 8:18-24). Петър сурово го смъмри, че искаше да купи Божиата сила. Няма много голяма разлика между това да се заслужат дарбите и това да се купят. Парите са само функция на усилие и труд. Противно на някои общо поддържани уеднаквявания Божиите дарби са разпределяни според волята на Святия Дух, а не като ги заслужим дори и с благочестив характер.

А всичко това се върши от един и същи Дух, който разделя на всеки поотделно, както му е угодно.

—1 Коринтяни 12:11

Те не се дават като знак или значка за Божието одобрение за нивото на духовната зрялост на човека. Нито пък се заслужават чрез нашето осветяване. Те са дарби на благодат.

Павел писа на галатяните, на които им беше трудно да разберат благодатта и продължаваха да поставят закон и дела зад своите духовни сравнения: „О, несмислени

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

галатяни, кой ви омая . . . ? Това само желая да науча от вас: Чрез *изисквани* от закона дела ли получихте Духа, или чрез вяра в *евангелското* послание? Толкова ли сте несмислени, че като почнахте в Духа, сега се усъвършенствате в плът?“ (Галатяни 3:1-3).

След като галатяните преживяха проявленията на духовните дарби, някои от тях искаха да заслужат дарбите и да ги усъвършенстват чрез духовни изпълнения на закона или чрез делата на плътта. Павел им напомня, че да бъдеш духовно надарен, е чрез благодат, точно както оправданието е чрез вяра (Ефесяни 2:8-9). Да, точно както сме спасени по благодат, а не чрез дела по заслуги, по същия начин получаваме и дарбите на Духа чрез благодат, а не чрез дела. Павел поучава за получаването на дарбите на Духа чрез вяра, а не чрез дела като аналог на получаването на оправдание чрез вяра, а не чрез дела.

На сакатия човек, който просеше милостиня, му беше заповядано от Петър и Йоан да ходи в името на Исус. Когато Петър видя колко удивени бяха хората от изцерението, той каза: „Израилтяни, защо се чудите на това? Или защо ни гледате толкова внимателно, като че ли чрез наша собствена сила или благочестие направихме този човек да ходи?“ (Деяния 3:12).

Петър искаше да заяви ясно и бързо, преди те да имаха някакви фалшиви предположения. Проявлението на Божията сила не беше белег за неговата лична святост. Той продължи, казвайки: „И въз основа на вяра в Неговото име, това е името на Исус, което укрепи този човек, когото виждате и познавате; и вратата, която идва чрез Него, му даде това съвършено здраве пред всички вас“ (ст.16, NAS).

Този пасаж съдържа много изводи. Но ако казва нещо, то е, че изцелението не беше чрез духовността на Петър. То беше свързано с Бог и Неговите цели и състрадание да изцели човека в нужда.

ДА СТАНЕМ ДАРЪТ

Аз не предлагам един противоречив (беззаконен) подход към използването на духовните дарби повече, отколкото онези, които проповядват оправдание чрез вяра, предлагат да се живее беззаконен живот. Аз желая да укрепя нашето убеждение да изпитваме всичко внимателно, дори когато идва от известен пророчески съд, който е мощно помазан, както и да бъдем отворени да приемаме от съд, който очевидно е повреден. Също така, когато имате лош месец, не спирайте да молите Святият Дух да ви използва, за да благослови някого, като бъдете съд, използван в пророчество за изцеление.

Павел пише: „Но на всеки от нас се даде благодат според мярката на Христовия дар“ (Ефесяни 4:7, NAS). Това, което Павел казва в следващите стихове, прави ясно, че *дарът*, за който той говори, е *дар на служение*. „И Той Самият даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други евангелизатори, а други пастори и учители“ (ст.11).

Има едно общо погрешно схващане относно помазаните хора, свързано с този пасаж. Някои допускат, че на различните служители им се дава дар да бъдат пророци, пастори, евангелизатори и т.н. Павел вижда това по различен начин. Исус даде едни хора да бъдат апостоли, пророци, евангелизатори, пастори и учители като Негов дар за църквата. Не става въпрос за способността за служение да бъде дадена като дар в полза на служителя, а по-скоро в полза на църквата. Божиите надарявания не са, за да бъдем повишени и оценени. Те са разпределяни на хората, които стават съдове и канали на Неговата милост в полза на другите. И така, Бог ни помазва за доброто на другите, а не за да се възползваме от това. Ние не можем да заслужим Божието помазание.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Дарбите на Духа в живота на човека не са медали за заслуги, показващи неговото благочестие. Въпреки това, мнозина виждат дарбите, работещи чрез човека, като символ на Божието одобрение за живота на този човек. Те виждат, че колкото по-значителни са дарбите и силата, толкова по-голямо одобрение трябва да има това служение от Бог. Обаче, ако разберем, че проявленията на Духа са за общото благо на църквата, а не за благо на отделния човек, когото Бог използва, ние вероятно много по-малко ще се препъваме в идеята, че Бог редовно използва несъвършени, а често и незрели хора, за да благославя църквата по мощен начин.

Има голяма разлика между незрели, неразумни и дори плътски служители и тези, които живеят в преднамерен бунт срещу Бог. Ние не трябва да приемаме от хора, които живеят, не зачитайки Бог, без значение от това, колко мощни изглеждат техните пророчества или изцеление.

Цялата тази идея за благодатта е противна на нашето плътско мислене. Ние по природа се борим с идеята, че дарбите на Святия Дух са давани въз основа на благодат чрез вяра без връзка с нашите заслужаващи похвала усилия. Павел учеше за получаването на дарбите на Духа чрез вяра като аналог на получаването на оправдание чрез вяра, а не чрез дела (Галатяни 3:1-5). Оправданието чрез вяра се разбира единствено, когато осъзнаем, че никакви човешки усилия не могат да запълнят огромната празнина между Бог и нашия грях. Божието решение на кръста се разбира, когато осъзнаем, че елементът на човешкото усилие е безнадеждно недостатъчен.

Никакво осветяване не може да ни спечели правото за дарбите на Духа повече, отколкото може да ни спечели прощение. Когато се сравнят с чистотата и святостта на Бог, разликите между най-доброто от нас и най-лошото от нас не са толкова големи, колкото някои може да си представят.

В Писанието Бог прощава и протяга велика милост към хора, които според нашите стандарти са извършили някои доста презрени неща. Без да намалява сериозността на сериозните грехове, Исус показваше на всички, че Божието мнение за неща като гордост, лицемерие, лоши обноси към бедните, непростителност и себеправедност бяха по-сериозни за Него, отколкото ние някога можем да си представим. Това смуцава някои от нашите предварителни представи при нашето класифициране на „наистина лошите грехове“. „Човек гледа на външното, а Господ гледа на сърцето“, казва Библията (1 Царе 16:7). Той е много търпелив и милостив към нас.

Ние не трябва автоматично да отсъждаме духовните дарби в служението на някого като невалидни просто поради техните духовни недостатъци. Бог понякога е по-заинтересован от това, какво е започнал да извършва в живота на пророческия съд, отколкото да донесе пълно осъждение върху него в този сезон.

ФАЛШИВО СРАВНЕНИЕ №1: ХАРАКТЕРЪТ Е РАВЕН НА ПОМАЗАНИЕТО

Сравненията работят в две посоки - както назад, така и напред, дори и неправилно разбраните сравнения. Така че тези, които погрешно приемат, че духовните дарби потвърждават характера, също ще заключат, че характерът е, който произвежда духовните дарби. Това насърчава хора в някои кръгове да „го фалшифицират“ така, че да не изглежда „ненадарен“. Това внушава, че най-духовните, зрелите и праведните хора са тези, които имат най-изобилстващите мощни дарби.

Този начин на мислене излага хората на укор, особено когато всички други изглежда, че пророкуват, имат пророчески сънища и виждат видения. Това поставя голям ненужен натиск върху хората, ако те чувстват, че са по-малко духовни от онези с пророческите преживявания.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Аз се чувствах по този начин за определено време и резултатът беше, че погрешно предадох моето лидерство на тези, които имаха по-мощни пророчески преживявания от мен. Църквата беше ударена и наранена от това погрешно решение, което дойде от моята несигурност и фалшиво смирение.

Запомнете, повечето пророчески хора нямат дара на лидерство, който е основен, за да бъде църквата здрава, балансирана и невредима. Църква, водена само от пророчески хора, няма да бъде невредима среда за Божиите хора.

Едно от най-важните неща, които трябва да се направят в църква, която иска да възпитава и управлява пророческо служение, е да се справи с мистицизма и с желанието за свръхдуховност.

Това не е духовно красив спор, но може да се превърне в такъв много бързо, ако хората виждат дарбите като медали за заслуги вместо нещо, което е за благословение на църквата. Не става въпрос за съда. Става въпрос да се обича Господ и да се изгражда Неговата църква в любов.

Фактът, че Божията сила и откровение текат през хората, не е непременно знак, че Бог е удовлетворен от тях в други области на живота им. Понякога пророческите дарби ще продължават да действат дори когато има вътрешно разпадане в личния им живот. Хората с високо профилни пророчески дарби трябва постоянно да се пазят от високомерие. Високомерието е просто да считате, че сте толкова важни, че можете да отсъждате много снизходително. Високомерните хора са тези, които мислят, че понеже вършат такава важна работа за Бог и понеже Неговата сила се проявява чрез тях, те не са отговорни за неща като честност, почтеност и любезност – особено в малките и невидимите неща на живота.

Това изкушение на самозаблуда е, което заразява някои хора в позиции на влияние. Това е голяма заблуда, защото в действителност точно обратното е истина. На когото много е дадено, много ще се изисква от него (Лука 12:48).

Всеки човек, чиито духовни дарби действат, е мъдър да остане силно съзнаващ, че денят на разплатата със сигурност ще дойде. Всички ние ще застанем пред съдийския престол на Христос един ден за едно крайно оценяване на нашия живот и служение (1 Коринтяни 3:11-15).

Някои от Божиите слуги, които падат в грях, са пример за истината, че Господ е търпелив към техния грях и че Неговите дарби са без покаяние (Римляни 11:29). Други са примери, че Бог открито ще дисциплинира тези, които обича (Откровение 2:21-23). Това води много други да треперят в страх от Бог (1 Тимотей 5:20-24).

Саул беше пример за двата начина, по които Бог избира да се разправя със Своите слуги. Саул остана цар на Израел в своя грях. Бог в голямо търпение го помаза да спечели велики битки. Бог частично благослови Израел под царуването на Саул дори посред неговите греховни провали. Обаче, Саул накрая пресече линията с Бог и беше отмахнат.

Божии дарби се дават безплатно като знак на Неговата милост и желание да благославя Своите хора, а не като Неговото одобрение. Не обявявайте за невалидни всички духовни дарби, които работят в духовно незрели хора. Но също не се мамете от Божията благодат и търпение към пророчески съдове, които остават помазани за определено време, докато продължават в своя грях. Накрая Той ще ни призове всички да даваме отчет като настойници за дарбите, които ни е поверил.

1. Точността на откровение не е равна на благочестивия характер или на живота. Това е една реалност, която е противна на нашето естествено мислене. Защо Бог позволява такова разклоняване? В края на краищата, това вероятно е „незаконен“ въпрос, но ние трябва сериозно да се изправим пред неговата действителност.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

2. Историята на Валаам е Старозаветна илюстрация за човек с истинско пророческо помазание, който въведе Израел в голям грях. Цар Саул пророкува чрез Духа на Господ, но завърши живота си, измъчван от зъл дух.
3. В Новия Завет ние поглеждаме към църквата в Коринт за по-дълбоки изучавания - и за плътта, и за духовните дарби. Историята разкрива, че онези, които продължават в очевиден грях, докато в същото време упражняват свръхестествени дарби, създават една постоянно разширяваща се пропаст в своята личност, което води до духовни, емоционални, умствени, физически, родствени и морални повреди.

ФАЛШИВО СРАВНЕНИЕ №2: ПОМАЗАНИЕТО Е РАВНО НА БОЖЕСТВЕНО ОДОБРЕНИЕ НА СТИЛА НА СЛУЖЕНИЕ

Ползите, които дойдоха за нашата църква като резултат от пророческото служение, естествено бяха придружени от някои главоболия. По-големите трудности бяха свързани със стила и методите на служение.

В глава 11 аз ще говоря за някои от нещата, които Бог прави, които изглеждат странни и необикновени. Той понякога засяга ума, за да разкрие сърцето. Въпросът тук, обаче, е, че показаният стил, който някои пророчески хора възприемат, е свързан с тяхната гордост и слабост.

Провеждал съм дълги и болезнени разговори за това с някои пророчески хора в нашата църква. В повечето проблематични случаи някой, който е помазан от Святия Дух, има стил на служение, който привлича повече внимание върху него.

Това, което често започва като малко необикновено в стила на служение, се превръща в преувеличаване и манипулация. В някои случаи просто е трябвало да каже: „Моля те, спри да правиш това“.

Някои пророчески хора са изкушени да мислят, че техният особен стил е съществен за помазанието, работещо чрез живота им. Те понякога ще кажат: „Не, трябва да го правя по този начин, иначе Бог ще спре да изявява силата Си чрез мен“.

Методологията или стилът на служение не произвеждат сила или помазание. Това е фалшиво сравнение, на което някои стават жертва. Понеже стоите на определено място или правите определено нещо, когато Бог се движи, това не означава, че обстоятелствата имат нещо общо с това.

Някои ще се опитат да пресъздадат обстановката, за да могат да видят Божиата сила отново.

Господ често използва Боб Джоунс, като слага ръцете си върху ръцете на хората. Понякога той слага пръстите си срещу техните пръсти. В този случай Бог разкрива неща чрез Святия Дух, които той да каже на този човек. Боб е бил много точен в използването на този метод, когато Бог уникално му показва. Неотдавна и други започнаха да имитират това. Обаче, то не работи. Защо? Разпознаването идва от Святия дух, а не от методологията на Боб Джоунс.

Виждал съм много различни хора да имитират методите, понеже си мислят, че методът е ключът. Но личността на Святия Дух е ключът за оперирането в силата на Бог. Методологията не освобождава Божиата сила.

Ние не трябва да използваме силата на предположението, за да накараме хората да отговорят по начина, по който искаме. Лидер, поддаден на манипулиране, може да

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

говори на хората по този начин: „Елате, ако искате да бъдете докоснати от Бог. Ако сте чувствителни към Духа, вие ще паднете под силата на Бог“.

Ако ние лекичко „подскажем“ на хората да паднат или да говорят на езици, това е манипулация. Виждал съм известен служител да смърря хората, понеже не падат, когато той се моли за тях. Той каза на една жена: „Слушай, просто приемай“. Жената отговори: „Аз приемам“.

Но служителят каза: „Не ми казвай, че приемаш. Ти просто стоиш тук, съпротивявайки се“.

Те почнаха да спорят точно там. Той искаше тя да падне като белег, че Бог я докосва, или по-скоро, че помазанието почиваше върху него.

Служители със силови и пророчески надарявания, които не са свързани с тим в балансирана местна църква, често позволяват на своите склонности метод на сила да управлява служението им.

Много по-трудно е да се измъкнете с манипулации и преструвки, когато сте близо свързани с хора от местна църква, които обичат искреността и реалността.

Някои в служение натискат човека, за когото се молят, докато не падне. За тях това е станала лична мисия, понеже публичният им образ е на линия всеки път, когато те имат време на служение. Това е високо октанова манипулация.

Фалшивите сравнения относно нуждата да се използва методологията могат често да доведат до лицемерие. Самите методи стават фалшива опора. Нищо свято и свръхестествено в действителност не се случва. Така че те усещат, че трябва да произведат резултати. Тези служители са започнали да вървят надолу по пътя на лицемерието и институционализираната методология. Те се страхуват да признаят, че Бог може да не се движи понякога. Те са толкова обгърнати в запазване на своята репутация в служение, като че ли винаги са помазани. Не е проблем да се признае, когато не се случва кой знае какво. Отказът да се направи това във времето за служение става заговор за преструване.

Бог понякога оттегля силата Си в служение, за да види дали лидерът смирено ще Му се довери, вместо да се опитва да изглежда помазан, без значение дали Той се движи, или не. В определени случаи Той стратегически не проявява Своята сила, за да отвърне сърцата на хората от пророческия служител. Понякога Той ще отдръпне присъствието на Духа Си, за да ни предпази от увековечаване на нашата увереност в нашите методологии.

Когато някои гладни хора се намират около пророчески помазан човек, те толкова се надяват, че Бог ще им говори, че прегръщат всяка изречена дума. Това прави и двете страни уязвими за уникални изкушения.

Аз вярвам, че е погрешно да се използва мистика, за да се повлияят хората. За жалост, всичко това се случва твърде често. Много пророчески хора се вземат твърде насериозно. Те обичат усещането да имат такова влияние върху другите. Те се стремят да се направят по-духовни, святи и чувствителни, отколкото наистина са.

Лесно е да се вземе идентичността на някого от неговото или нейното пророческо служение. Виждал съм пророчески хора, поддадени на очакванията на хората, които отчаяно искат слово от Бог. Те ще пророкуват без значение дали Бог казва нещо, или не!

Илия наля вода върху жертвите на планината Кармил (3 Царе 18), вместо да налее нещо лесно запалимо върху тях! Това направи „по-трудно“ за Бог да ги запали. Илия беше уверен, че Божият огън може да погълне дори мокра жертва.

Аз предизвиквам пророческите служители да сложат малко „вода върху жертвите“, които те приготвят, като се доверят на Бог да докаже Своята сила, без да Му „помагат“ толкова много.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Насърчавам ги да се откажат да поддържат своята пророческа мистика.

ФАЛШИВО СРАВНЯВАНЕ №3: ПОМАЗАНИЕТО Е РАВНО 100% НА ДОКТРИНАЛНА ТОЧНОСТ

В църковната история е имало много помазани служители, които са държали странни доктрини. Най-известният пример за това от съвременната история е Уилям Бранхам.

Бранхам, беден и необразован, започва своето служение през 1933. Той бил пътуващ баптистки евангелизатор и неговите събрания редовно били посещавани от хиляди хора. Служението му се характеризирало от удивителни проявления на изцеление и слово на знание.

Когато хората стигали до него в молитвената линия, Бранхам можел да опише заболяванията им, да даде други факти и информация за тях, а понякога дори и да ги нарече по име. Дарът, както много хора настоявали, бил 100% точен.

Един преводач на Бранхам в Швейцария, който по-късно станал историк, казва: „Не знам за нито един случай, в който той да е сгрешил в честите детайлни изявления, които е правел“.¹⁶ Изцеленията също били многобройни и удивителни.

Обаче, Бранхам завършва, проповядвайки доктринална ерес, въпреки че никога не е стигнал до това да отрече Исус Христос като Господ и Спасител или да се усъмни в авторитета на Писанията. Той позволил да се говори за него, че е „ангелът“ на седмата църква, споменат в Откровение 10. Това причинило голямо объркване сред последователите му. Те разсъждавали, че ако Бог му дава толкова много истинска пророческа информация за живота на хората, тогава защо по същия начин да не му даде и здрава доктрина? Но дарбата пророчество не осигурява това, че някой ще има дарбата на поучаване, или обратното.

Проблемът е, че някои хора със силни пророчески служения често не са задоволени просто да бъдат използвани от Бог в пророчество и чудеса. Те искат също да бъдат и учители.

Аз съм виждал пророчески хора и евангелизатори да се отделят от местната църква. Когато това се случи, някои са изкушавани да се опитат да функционират като учители, тъй като имат голям брой хора, които да ги следват. Обаче, ако те нямат учителско помазание, тогава те ще свършат, произвеждащи небалансирани доктрини. Това се случва, когато те поучават множествата, които са се събрали поради дарбите на Духа, действащи чрез тях.

Ако те нямат учителски дар, който да е бил обработен чрез правилно обучение в Писанията, те със сигурност ще поучават с небалансирани доктрини своя голям брой последователи.

ЗА ОБЩАТА ПОЛЗА

Най-важното нещо, което трябва да запомним, е, че „проявленията на Духа се дават на всеки за общата полза“ (1 Коринтяни 12:7). Духовните дарби са с цел да бъде благословено тялото на Христос, а не за да се издига човекът, чрез когото те идват. Павел съответно казва, че ние трябва да бъдем ревностни за духовните дарби, докато се стремим те да се умножават за назиданието на църквата (1 Коринтяни 14:12).

¹⁶ Дейвид Едуин Харел младши, *Всичко е възможно* (Bloomington, IN: Indiana University Press, 1975), 38.

11 ГЛАВА - БОГ СЪБЛАЗНЯВА УМА, ЗА ДА РАЗКРИЕ СЪРЦЕТО

Моето запознаване с пророческото служение беше трудно, понеже аз презирах странността на някои от хората, които Бог използваше. Също така бях обезпокоен от някои от техните странни методи, които бяха чужди на всичко в моята евангелска среда.

Част от това, което хората твърдяха, че е проявление на Духа, беше противно на моето чувство на порядък и почтеност. Преди да можех да се придвижа напред, аз трябваше да се справя с това, което ме съблазняваше в тези неща.

Като християни, някои от нас имат погрешни предположения за това, как Бог се занимава с нас. Той е джентълмен, казваме ние, който никога няма да се намеси, но любезно стои при вратата, тихо чукайки и търпеливо чакайки.

За Святия Дух често се мисли, че е плашлив или докочлив. Ако искаме Святия Дух да се движи, трябва да бъдем много тихи и спокойни. Ако някое бебе заплаче, някои си мислят, че Духът може да бъде угасен или дори изплашен. Някои хора действат в такива неща.

Павел инструктира коринтяните да не забраняват да се говори на езици или да се пророкува, но „нека всичко да става прилично и в ред“ (1 Коринтяни 14:40). Нашият лидерски тим е работил усилено при създаването на атмосфера, в която свободният поток на духовните дарби да може да се случва „прилично и в ред“.

Но инструкциите на Павел за обуздаването на хората, които оперират в плътта, са тълкувани по начин, който предполага, че Святия Дух ще действа само по начини, които съответстват на нашето чувство за ред и отговорност. Това не беше случаят в Стария Завет, в ранната църква или в съживленията през историята.

Два факта са ясни. Първо, *Святия Дух изглежда не е прекалено заинтересован от нашите репутации*. Изливането на Духа не направи много, за да увеличи порядъчността на тези, които бяха в горницата. „Тези [хора] не са пияни, както вие мислите“, каза Петър (Деяния 2:15). Някои изглеждаха пияни в резултат от това, че бяха изпълнени със Святия Дух. Мога да си представя Петър, проповядващ своето поучение в Деяния 2, докато все още усеща ефектите на святата веселба от небето. Петър проповядваше на фарисеи, които бяха дълбоко съблазнени от това, което се случваше с Петър и апостолите. Някои от посветените хора в Ерусалим през този ден се подиграваха на апостолите: „Те са се напили с ново вино“ (ст.13). Поведението на учениците можеше да изглежда в разрез с установения ред за тези религиозни лидери, но въпреки това, то си беше дело на Святия Дух.

Вторият факт за работата на Духа с нас е този: в контраст с любезния, страхлив, джентълменски образ, който имаме за Него, понякога *Той преднамерено съблазнява хората*.

Бог знаеше, че мнозина ще се *съблазнят* от глупостта на евангелското послание (1 Коринтяни 1:21-23). Павел предупреди галатяните да не се опитват да махнат „съблазънта на кръста“ (Галатяни 5:11). Истината е, че евангелието понякога е много оскърбително според Божия замисъл.

ПРЕДНАМЕРЕНОТО ЗАСЯГАНЕ

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Понякога Бог преднамерено съблазнява хората. Добър пример е това, което Исус направи в Йоан 6. Исус нахрани пет хиляди души, като умножи рибата и хлябовете. После те очакваха Той да се докаже с велики знамения, нещо дори по-драматично от умножаването на хляб или изцвяването на хора. Те очакваха нещо подобно на разделянето на Червено море или призоваването на огън от небето. Хората попитаха Исус: „Какво знамение ще извършиш, за да видим и да Ти повярваме? Какво ще направиш? Нашите бащи са яли манната в пустинята“ (ст.30-31).

С други думи, те искаха Исус да извърши нещо подобно на чудото с манната от небето отново. Исус не им даде желаното знамение, а им отговори, казвайки: „Аз Съм живият хляб, който е слязъл от небето. . . . Истина ви казвам, ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. Който яде плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот; и Аз ще го възкреса в последния ден“ (ст.51-54).

Стихове 60-61 заявяват: „Много от учениците Му, когато чува това, казаха: ‘Това е тежко учение; кой може да го разбере?’ Когато Исус узна в Себе Си, че учениците Му недоволстваха поради това, Той им каза: ‘Това ли ви съблазни?’“ Няколко стиха по-надолу ние откриваме, че „оттогава много от Неговите ученици се върнаха и повече не ходеха с Него“ (ст.66).

Исус ги съблазни теологически, като каза, че Той е хлябът, който слиза от небето. Той съблазни техните очаквания, като отказа да им даде друго знамение. Той съблазни тяхната чувствителност и достойнство, като им предложи да ядат плътта Му и да пият кръвта Му. Те недоволстваха поради Него и дори „се караха помежду си“ (ст.52).

В Библията Бог е разкрит като такъв, Който съблазнява и обърква тези, които си мислят, че разбират всичко. (Вижте 1 Коринтяни 1:23; 1 Петрово 2:8). Исая говори за Исус като камък за препъване и канара за съблазън (Исая 8:14).

Исус познаваше сърцата им – Той знаеше, че тези, които Го следваха, бяха със смесени мотиви. Така че Той реши да *разкрие сърцата им, като преднамерено съблазни умовете им*. Съблазнявайки умовете на хората със Своите методи, Бог разкрива гордостта, която лежи в сърцата им.

Неаман, началникът на сирийската армия, беше поразен от проказа. С голямо отчаяние той реши да се срещне с Елисей, въпреки че той беше юдейски пророк. Израел беше военен враг на Сирия. Елисей дори не си направи труда да излезе да види Неаман, който беше пътувал от толкова далече, а просто му изпрати послание, казвайки: „Върви и се окъпи в Йордан седем пъти, и тялото ти ще се възстанови“ (4 Царе 5:10). Неаман, виден военен лидер в Сирия, беше съблазнен от начина, по който Елисей се отнесе към него. Той каза: „Не са ли . . . реките на Дамаск, по-добри от всички води в Израел? Не можем ли да се изкъпя в тях и да бъда очистен? Така че той се обърна и си тръгна разгневен“ (ст.12).

Познавам някои неприятни индивиди, които имат за практика да съблазняват хората. Божието съблазняване, обратно на това, е изкупително. Той съблазнява умовете на хората, за да разкрие техните сърца. Библията учи, че Бог дава благодат на смирените, а се противи на гордите (Яков 4:6, 1 Петрово 5:5-6). Справянето с препятствието на гордост у Неаман беше първата стъпка към неговото изцвяване, което той получи, когато смирено се покори на думите на Елисей.

СЪБЛАЗНЯВАНЕ ОТ ХОРАТА, КОИТО БОГ ИЗПОЛЗВА

Павел пише, че Бог съблазнява хората не само чрез Своето послание, но също и чрез посланиците Си.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните; още и долните, и презрените неща на света избра Бог; и ония, които ги няма, за да унищожи тия, които ги има, за да не се похвали ни една твар пред Бога.

—1 Коринтяни 1:27–29

Аз разбирам, че контекстът на този принцип (Божие преднамерено съблазняване) се отнася за неща, които са по-обширни от странни пророци и чудати проявления. Но в тези случаи принципът тук също може ясно да се приложи.

Когато още пастирувах в Сейнт Луис, принципът, че Бог съблазнява ума, за да разкрие сърцето, стана реален за мен. Проповядвах за него няколко пъти. Мислех си, че Бог ни подготвя за изливане на Духа, което може да включва някои необичайни неща. Нямах опит с пророческото служение. Поглеждайки назад, виждам, че Господ ме е подготвял, като ми е давал тези послания, за да не се спъна в странността на пророческите хора, с които щях да се срещна през идните месеци в Канзас Сити.

СЪБЛАЗНЯВАНЕ ОТ ЧУДНОВАТИ ПРОРОЧЕСКИ МЕТОДИ

Някои от хората, които Бог е призовал, са различни от вас в своята личност и култура. Можете да се съблазните от начина, по който те се държат, просто защото те са различни. Други са водени да вършат странни неща според естеството на своя пророчески призив. В сравнение с обикновения човек, работещ във фабриката, някои пророчески хора са доста ексцентрични.

Отне ми време да свикна с някои от техните особености, които съблазняваха ума ми в началото. Истината е, че някои от техните особености все още ме дразнят, но съм се научил да гледам през тях, за да получа Божието благословение чрез тях.

Когато за първи път срещнах Боб Джоунс, аз бях убеден, че той не беше от Бог. Не исках никога повече да говоря с него. Нямах опит с пророчески хора и не бях теологически обучен как да се отнасям към тях. Обаче по някакъв начин бях убеден, че той беше фалшив пророк.

Сега съм изненадан от това, колко меродавен съм бил относно неща, с които съм нямал опит. Това се нарича гордост. Поглеждайки назад, аз осъзнах, че един от принципните фактори, които ми повлияха, беше, че Боб изглеждаше и действаше толкова странно.

Той постоянно говореше с притчи. Знаех, че Бог ни говори чрез притчи в Словото, но когато Боб го правеше, беше *наистина* странно. Боб ми разказваше някакви символични истории, изпълнени с параболични словесни картини, за които аз нямаш тълкувание. Тогава той твърдеше, че Бог му е казал тези притчи. Аз нямаш никакъв образец, върху който да обоснова неговото твърдение, че Бог говори по такива абстрактни начини на хората днес.

Стилът му на служение не беше като нещо, което някога преди съм виждал. Той говореше за усещане на вятъра на Духа или за това, че ръцете му са станали горещи по време на служение. Езикът му беше като на някой необразован човек. Външността му беше такава, че никой не можеше да го обвини за суетност или че е твърде повлиян от модните тенденции. Понякога ризата и панталоните му бяха твърде къси. Понякога стомахът му се показваше мъничко, когато се изправеше, а когато седнеше, крачолите на панталоните му се вдигаха около 7 см. над чорапите му.

Тези неща относно Боб Джоунс някак си ме съблазняваха – неговата външност, езикът му, откровението му и стилът му на служение. Първоначално не можех да си

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

представя, че той беше „истинското нещо“, понеже не беше като мен. Обаче, след като с течение на времето станах свидетел на точността на пророческото служение на Боб, накрая започнах да си мисля, че неговият странен стил на служение може и да е приемлив. Любовта му към Исус и към Писанията беше много явна. Накрая ми се стори привлекателен. Откакто станахме приятели с Боб, начинът, по който съдя за пророческите хора, се промени драстично.

Небалансираните хора

Някои небалансирани хора просто се опитват да бъдат странни поради своите погрешни схващания за пророческото служение. Те са развълнувани от идеята да бъдат някакъв мистичен пророк; затова преднамерено действат странно. Те предполагат, че тяхната странност ги прави по-помазани. Обаче, някои такива хора са просто ексцентрици, а не помазаници.

Аз не вярвам в идеята, че понеже някой е пророчески, той *трябва* да бъде странен. Хора ще се опитват да се измъкват с всякакви неща, като само твърдят, че непророческите хора просто не могат да ги разберат. Аз не приемам това дори за миг.

Понякога странните методи са си просто странни. Това не е случай, когато Бог съблазнява умовете на хората, а по-скоро пророческият човек има необичаен стил и метод. Някои неща просто трябва да бъдат променени, така че пророческият човек да може да функционира по-ефективно публично.

Необичайни стилове на служение

Необичайните стилове не правят непременно невалидно пророческото послание. Не отмахвайте нещо просто защото е необичайно. Нямахме Старозаветен библейски прецедент за това, което правеше Павел, изпращайки носни кърпички на болните хора, (Деяния 19:12) или това, което направи Исус, когато сложи кал на очите на слепия човек. Исус каза, че трябва да съдим за пророка по плода му, а не по методологията му – освен ако, разбира се, методите му не престъпват Писанието (Матей 7:15-20).

Ако хората имат записани точни пророчества, които са се изпълнили, тогава можете да ги вземете по-насерiously, когато методологиите им са малко в разрез с общоприетото. За всеки един член от нашия пророчески тим е било необходимо време, за да заслужат нашето доверие.

Самотници ли са пророческите хора?

Библията говори за „училища“ или „групи“ от пророци (1 Царе 10:10; 4 Царе 4:1; 5:22). Това ни напомня, че има общо измерение за развиване на пророческото надаряване сред вярващите. Не винаги е необходимо пророческият човек само да чува от Бог и после да освобождава словото Му публично. Други по-зрели християни могат да помогнат на тези с по-малък опит да изострят чуването си и способностите си за разпознаване, когато пророческото служение е развито сред вярващите. В мисионерската база на ИНОР ние имаме стотици хора в пророчески тимове. Някои от тези хора са зрели в своя пророчески призив, а други просто сега започват. Заедно можем да отидем по-далеч в Бог и в по-бързо темпо.

Публична корекция

Пасторите трябва да бъдат внимателни относно коригирането на хората твърде рязко, особено в публични събрания. Ние трябва да работим с тях в любов; първо, защото те са ценни и важни за Бог, и второ, защото, ако не ги коригираме правилно, другите, които току-що започват в пророческото служение, няма да се чувстват уверени да пристъпят с вяра.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

През годините аз съм развил серии от коригиращи стъпки, които да използвам, ако някой постоянно пророкува в плътта. Първо, ако те пророкуват нещо публично, което разпознаваме, че е плътско, нека да ги оставим първите един - два пъти, освен ако то явно не е библейско и е разрушително по природа. Хората се нуждаят да имат възможност да правят грешки, без страх от това, че ще бъдат твърде бързо коригирани.

Ако проблемът се случи отново, тогава ние говорим с тях лично по един любезен начин, предлагайки, че те трябва да бъдат малко по-сдържани в своето публично пророкуване. Ако го направят отново, тогава отиваме едно ниво по-нагоре, като ги помолим насаме да спрат да пророкуват публично. Ако го направят отново, тогава решително ги предупреждаваме, че следващия път ще ги спрем публично. Ако отново го направят, ще ги конфронтираме публично. За 25 години на пастируване на пророчески хора ми се е налагало да спирам публично хора около пет пъти. Повечето хора „хващат посланието“ някъде в процеса на личните разговори.

Когато коригираме човека публично, важно е да се обясни целият процес на събранието на същата служба, в която човекът е коригиран. Казваме на събранието, че този човек е бил инструктиран и предупреждаван многократно насаме. Това помага на хората да осъзнаят, че корекцията не е била рязка и произволна. Другите се нуждаят да бъдат уверени, че няма да бъдат изведнъж коригирани публично без предварителни лични предупреждения. Повечето от Божиите хора искат да бъдат благословение и да правят нещата по библейския ред. Обясняването на целия процес публично създава една среда на сигурност, която помага на събранието да не се страхува да пристъпи във вяра, и то също подсилва факта, че лидерството ще се справи директно с нещата, които са извън Божия ред (1 Коринтяни 14:40).

СЪБЛАЗНЕНИ ОТ ИЗЛИВАНЕТО НА СВЯТИЯ ДУХ

Хората могат да се съблазнят по няколко различни начина от Господ. Някои се съблазняват от самото послание на кръста. Някои се съблазняват от хората, които Бог използва. Други се съблазняват от начина, по който Святият Дух се движи. Аз не бях подготвен за необикновените проявления на Духа и дори бях още по-малко подготвен за необикновените хора, които Бог настани в нашия тим.

Когато силата на Святия Дух се излива, понякога тя се излива по неочакван начин; следователно това е осмивано и отхвърляно. По време на Първото голямо пробуждане в Америка, както и в деня на Петдесетница, са се случили много странни неща.

През октомври 1741 преподобният Самуел Джонсън, действащ декан в Колежа Йейл, се съмнявал относно съживлението, което тогава било помело Нова Англия, водено от пътуващия проповедник Джордж Уайтфийлд. Той пише едно обезпокоително писмо на свой приятел в Англия:

Но този нов ентузиазъм, вследствие от проповядването на Уайтфийлд из страната, е намерил опора в Колежа [Йейл]. . . . Много учени са обладани от това, а на двама от тазгодишните номинирани за научна степен им бе отхвърлена кандидатурата заради своето непокорно и непристойно поведение да го разпространяват. . . . Сега сред нас преобладава най-странният и необясним ентузиазъм, който вероятно е обхващал някой век или страна. Защото не само умовете на много хора са атакувани едновременно с удивително наскърбяване поради слушането на неприятните призови от нашите пътуващи проповедници, но дори техните тела често са повлиявани мигновено от

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

странните конвулсии и неволните агитации и спазми, които също се случват понякога и на тези, които идват като наблюдатели.¹⁷

Съпругата на Джонатан Едуардс, Сара, е била дълбоко повлияна от присъствието на Святия Дух. Със собствените си думи тя описва как за период от време, продължил повече от 17 дни, тя била толкова завладяна от Божието присъствие, че по някое време цялата сила я напускала и тя се срутвала. Друг път тя плачела и викала от радост.¹⁸

Джонатан Едуардс бил защитник на движението на Духа, но крайният начин, по който хората били повлиявани, бил твърде странен за консервативните християнски лидери на Нова Англия. Тяхната порядъчност била засегната и по този начин те осъдили движението заради неговия прекален ентузиазъм и необичайни проявления на Святия Дух.

Д-р Сам Стормс получил магистърска степен от теологичната семинария в Далас и докторска по културна история от университета в Тексас. Сам беше някак си скептичен относно тези спонтанни изблици от хората, които се предполагаше, че са повлияни от Святия Дух.

На конференцията във Винярд през април 1994 в Далас, неговият скептицизъм беше отмахнат. Сам стоеше в задната част на залата, когато силата на Святия Дух падна върху него. В началото той започна да се моли и да плаче, докато Господ служеше върху някои дълбоки нужди в сърцето му. Скоро след това той рязко се прекатури от стола си, смеейки се истерично, въпреки че се опитваше отчаяно да се контролира.

След като конференцията свърши, той все още не беше на себе си поради Божието присъствие. Най-накрая силата му се завърна и някои от нас помогнаха на Сам да се изправи и да се отпрати към колата си. Но на паркинга това му се случи отново. Сам многократно падаше, като по този начин рискуваше да съсипе дрехите си. Двадесет минути по-късно ние го заведохме до ресторанта, където Божията сила го удари отново. Мислехме си, че всичко е свършило, докато не отидохме в хотелската си стая и осъзнахме, че Сам липсваше. Той беше още на стълбището, извън строя от Святия Дух. Плодът от срещата на Сам със Святия Дух беше обновена вяра, по-голямо уважение към Божията сила и това, което апостол Петър описва като „радост, неизразима и пълна със слава“ (1 Петрово 1:8).

БЛАЖЕН ОНЗИ, КОЙТО НЕ СЕ СЪБЛАЗНИ

И фарисеите, и учениците не разбираха Исус. Затова те се съблазняваха. Ние обикновено мислим за фарисеите като за едни наистина лоши момчета. В действителност те бяха консервативните интелектуалисти, които бяха защитниците на вярата, които държаха общоприетото срещу развалящото влияние на гръцката култура. Но тяхното препятствие беше гордостта. Това беше особено проявено в тяхната увереност, че те бяха единствените с точното тълкуване на Писанието по примера на традицията на старейшините. В добавка към проблема с тяхната гордост беше и тяхното задоволство да бъдат виждани като ортодоксални, без да гладуват за присъствието на Самия Бог.

В Евангелията ние виждаме една основна тема на постоянната неспособност на учениците на Исус да разбират това, което Той правеше. Много от последователите на Исус също се съблазниха. Те се отказаха да Го следват (Йоан 6:60-66).

¹⁷ „Самуил Джонсън до Джордж Бъркли, 3 октомври 1741“, *Великото пробуждане в Колежа Йел*, ed. Stephen Nisseanbaum (Belmont, CA: Wadsworth Publishing Co., 1972), 57-58.

¹⁸ Джонатан Едуардс, *Трудове на Джонатан Едуардс*, vol. 1 (Carlisle, PA: The Banner of Truth, 1979), 62-70.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Обикновено най-използваната гръцка дума в Новия Завет за „съблазън“ също така е преведена „да спъна“. Гръцката дума е *скандализо*, откъдето произлиза нашата дума скандал. Това, което Бог прави понякога, шокира (скандализира) или съблазнява ума на Неговите хора. Съблазнявайки умовете на хората, Той разкрива скритите неща в сърцата им. Тяхната несхваната липса на глад за Бог и липса на смирение се издига на повърхността. Исус е разкрит в Писанието като „пътя, истината и живота“ (Йоан 14:6), както и „камък за препъване и канара за съблазън“ (Исаия 8:14).

Библейските принципи за функциониране в пророческо служение са много ясни, но приложението им във всеки различен съвременен контекст не е точна наука. Нашите неща за контролиране и религиозни кодове често ще бъдат предизвикани, когато прегърнем пророческото служение. Това е част от Божието намерение, защото истинското християнство е динамично взаимоотношение с един жив Бог, Който не може да бъде сведен до формули и суха ортодоксалност. Ние сме призвани да прегърнем Божиата тайна, което няма да ни позволи хубаво да привържем всеки доктринален или философски свободен край. В смирение пред Бог ние трябва да знаем, че нямаме всичките отговори, поне не и в този век (1 Коринтяни 3:18).

САМОЗАДОВОЛЕНА РЕЛИГИОЗНА ГОРДОСТ

Фарисеите бяха измамани в това да сравняват тяхното познаване на Писанието и тяхната връзка с религиозното общество с лично познаване на Бог, което идва чрез среща с Него, която продължава постоянно. Исус директно говори за проблема им като вкоренен в религиозна гордост:

Вие изследвате писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот; и те са, които свидетелстват за Мен, а не искате да дойдете при Мен, за да имате живот. От човеци слава не приемам; но зная, че вие нямате в себе си любов към Бога. . . . Как можете да повярвате вие, които приемате слава един от друг, а не търсите славата, която е от единия Бог.

—Йоан 5:39–44

Господ предизвика един от пасторите в нашия борд да прегърне своя пророчески призив, като му даде един жив духовен сън. Господ му се явил и казал: „Ти си чакал да Ми се покориш, докато си имал обширни планове. Аз искам да Ми се покориш без обширни планове“. Когато коленичил пред Исус, една купчина въображаеми картини се изсипали от утробата в ръцете му. Той разбрал, че това представлявали собствените му планове, през които Господ можел да види. Той се почувствал натъжен и започнал да плаче и да се покаява. Казал: „Господи, не искам да бъда непокорен на Теб“. След това той си вдигнал главата и Исус му се усмихвал.

За да се подчини на този призив за своя живот, той мина през някои решителни неща с Бог във връзка с неговия интелектуализъм и самоувереност в служението. Той се смири пред Бог и тялото през този процес, което включваше признаване на неговите грешки - и насаме, и публично. Ако станем гладни за Бог със смирение в сърцата ни, тогава препятствията в нас ще бъдат използвани, за да станат камъни за стъпване, които ще ни заведат по-нататък в Неговите намерения. Казвайки всичко това, също трябва да подчертая, че някои пророчески хора излизат от пътя, когато се фокусират повече върху необикновените методи в даването на своето послание вместо върху Божието намерение в самото послание. Посланието винаги е по-важно от метода.

12 ГЛАВА - ПАСТОРИ И ПРОРОЦИ: ДВИЖЕЩИ СЕ ЗАЕДНО В ЦАРСТВОТО

Пророческото служение в местната църква функционира в „порядъчна свобода“ единствено когато пасторите, пророческите хора и голяма част от събранието имат общо разбиране за това, как трябва да работят нещата от библейска перспектива. Важно е всички да разбират как пророческото служение е предназначено да функционира, за да се наслаждаваме на единство посред бурята на пророческото служение. Принципите за отглеждането и управлението на пророческото служение трябва да се разбира не само от пасторите и пророците, но също така и от голяма част от събранието. Една причина да напиша тази книга беше да дам на нашето служение в Канзас Сити обединено и систематично поучение за пророческото, което да бъде на разположение на всички хора. Защо? За да можем да ходим в общо виждане заедно.

Всеки нов вятър на Святия Дух, който духа върху нациите, идва с необикновени и неочаквани проявления. Някои, за които се молят, падат на земята, докато телата им се гърчат, като че ли електричество преминава през тях; те виждат небесни видения или чуват пророческите слова от Бог, докато Святия Дух идва върху тях, за да ги изцели или духовно да ги освежи. Ние сме едва в началото на една вълна на Святия Дух, която ще се увеличава, докато Самият Исус не се появи в небето, за да въведе идния век. Църквата се нуждае от мъдри и зрели пастори, които да могат да водят, да отглеждат и да управляват пророчески хора посред нарастващата активност на Святия Дух.

Ръкоположените от Бог пастори са екипирани, за да доставят лидери за църквата, където Бог ги е поставил. Те са в стратегическа позиция, за да помогнат на църквата да успее в това да стане повече пророческа, ако мъдро използват своя дар на лидерство. Божието желание е пасторите и пророческите хора да работят заедно като разнообразен служителски тим. Обаче, много често виждаме несигурни пастори да се опитват да водят отхвърлени и натрапчиви „пророци“ в служителски тим, на който му липсва разнообразно надаряване. Има истински предизвикателства, но те могат да бъдат победени с търпение, смирение и старателно внимание на това, което Писанието учи как пророческите хора трябва да бъдат водени във връзка с голямото църковно семейство.

НЕПРОРОЧЕСКО ЛИДЕРСТВО

Разговарял съм с много добри пастори, които са объркани, понеже те не се движат в пророческите дарби толкова свободно, колкото някои от хората в тяхното събрание. Понякога те посочват, че някои от пророческия тип хора в тяхната църква са духовно незрели в други области, което причинява ненужно разделение и разцепление в църквата. Тези пастори могат да се чувстват несигурни, мислейки си, че тези пророчески хора са *очевидно* повече „в хармония с Духа“ отколкото тях. Следователно те чувстват внушение да коригират пророчески надарените хора.

В моето лично служение, когато имам да кажа нещо пророческо, аз обикновено го споделям в контекста на моето учителско служение, без да споменавам, че това е пророческо слово. Аз умишлено свалям *вниманието* от моето пророческо надаряване.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Когато пастори осъзнаят, че аз съм учител с ограничени пророчески надарявания, техният отклик често е нещо подобно: „Не знам как можеш да имаш пророческо служение в твоята църква и да оцеляваш като пастор, без ти самият да си пророчески човек“. Не е необходим пророк, за да се отглеждат и управляват пророчески служители във вашата църква. Нужен е лидер с видение за мултинадарен, разнообразен тим.

ПАСТОР КАТО ПРОРОК: ЛИСИЦА В КОКОШАРНИК

Ще ви разкажа историята на един пастор, който си позволи повече, отколкото трябва, и злоупотреби с пророческата дарба в своето лидерство. Той виждаше пророческото си служение като продължение на пасторското си служение. Това е добра идея, ако се приложи правилно. Лисицата беше в кокошарника в смисъл, че нямаше много ограничение как той използваше това, което твърдеше, че са пророчески дарби. С течение на времето неговата роля като пастор започна да бъде засенчвана от ролята му на „пророк“. Той викаше хората и им даваше слова в повечето служби, което доведе до по-малко и по-малко поучаване на Словото. Той започваше повечето от личните си съвети към хората както и решенията си в старейшинството с „така казва Господ“. Някои бяха твърде уплашени да отхвърлят този съвет, понеже, в края на краищата, той идваше директно от Господ. Този стил на лидерство е обречен да донесе борба и объркване за събранието, в което хората са изцяло задължени да приемат повечето от това, което пасторът казва като от Бог. С течение на времето той се изтощи, както и хората и старейшинството му. Църквата беше разбита, а след няколко години вратите бяха затворени.

Един пастор със силно пророческо надаряване трябва да разбира динамиките на управлението на пророческото служение в църквата. Пророческите надарявания, които той има, ако не са използвани с мъдрост и обуздание, могат да имат негативен ефект върху неговата способност да пастирува църквата ефективно.

Срещал съм някои пастори, които искат да създадат една мистика за своето надаряване, за да увековечат образа, че живеят на по-високо духовно ниво. Те се стремят да повишат увереността на хората в тяхното духовно и пасторско лидерство. Това обикновено предизвиква насрещен пожар.

Някои пастори падат в капана да поставят на витрина собственото си пророческо надаряване, но привличат прекалено внимание към него. Накрая, това затруднява църквата да получи пророческото и причинява някои да загубят доверието си в мъдростта на пастора и лидерските му способности. С други думи, той или тя не трябва да водят като претендират, че повечето от техните решения идват директно от техните пророчески слова. Дори когато чуя от Господ за някое решение, аз обикновено просто споделям решението, знаейки, че ако Бог е наистина в него, лидерите накрая ще го видят и ще се съгласят, без да ги притискам, за да приемат повечето от моите лидерски директиви като от Бога.

Пастори, които вземат повечето от своите лидерски решения предимно чрез пророчество, правят грешка в своя лидерски стил, която ще има демобилизиращ ефект върху техния лидерски тим и върху цялата църква. Когато бях главен пастор и сега в ИНОР, аз съм внимателен да не поставям редовно ударения върху това, което казвам, с „така казва Господ“. Аз рядко използвам този език.

Друг проблем, свързан с пастор, който привлича твърде много внимание към своите пророчески дарби, е, че накрая ще свърши с хора, които са прекалено зависими от него, вместо да са зависими и свързани по-директно с Исус. Това е очевидно, когато твърде много хора искат да бъдат с него, да чуват от него и да получават слово от него.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Несигурният пастор се радва на това внимание за няколко години, но този стил на служение накрая ще го изгаси и ще остави хората му духовно плитки.

ЗАПЛАТАТА Е СЪЩАТА

Всички ние трябва да се научим да бъдем сигурни в това, което Бог ни е призовал да бъдем, и да осъзнаваме ценността и важността на всеки човек. Павел писа за различните дарби и призвания в църквата:

От когото цялото тяло, сглобено и свързано чрез службата на всяка става, според съразмерното действие на всяка една част, изработва растежа на тялото за неговото изграждане в любовта.

—Ефесяни 4:16

Сатана е майстор да сее в сърцата на хората недоволство относно кои са те и какво ги е призовал Бог да правят. Това е общ проблем, който нанасява цялото тяло на Христос по света. Тревата винаги изглежда по-зелена от другата страна на оградата. Срещал съм много пророчески служители, които отчаяно желаят да бъдат учители. Те виждат цялата болка, свързана със своята пророческа дарба, и си въобразяват, че учителят само се наслаждава на успех с уважение и оценяване от хората. Други презират своята определена от Бог функция да служат зад сцената, понеже толкова отчаяно искат да бъдат вземани насериозно като пророчески хора. Ние сме създали част от проблема, като неправилно сме прикачили някакъв статус към различните служения и надарявания. Например, някои казват, че пророците са свръх духовни; апостолите са супер свръх духовни; пасторите и учителите по-малко духовни; и т.н. надолу по реда до дяконите, разпоредителите и човека, който печата бюлетините. Социалният статут, свързан с различните функции в тялото на Христос, прави така, че хората да вършат повече ексцентрични и небалансирани неща, и накрая това повлиява на начина, по който болшинството от членовете на тялото извършват своята част, за да снабдяват това, което е необходимо. Ние имаме една малка поговорка, която сме повтаряли често през годините. Тя е следната: „Дали възкресяваш мъртви, или дремеш, ако вършиш Божиата воля, цената е една и съща, когато застанеш пред Бог“.

Пасторите, както всички други, трябва да бъдат уверени в своите ограничени призвания и духовни надарявания. Ако те са *спокойни* в своята ограничена сфера, тогава те са толкова по-подготвени да оценяват, да помагат и да подкрепят другите, които са с различни надарявания. Пасторите са в различна роля в нуждата да водят тим от хора, които често имат дарби, много различни от техните. Те не трябва да се поддават на изкушението да бъдат заплашвани от пророческите хора, които получават откровения по-често и много по-драматично от тях. В началото това наистина ми беше трудно.

В края на 20-та ми годишнина аз пастирувах хора като Боб Джоунс, който получаваше дълбоки и точни пророчески слова. Аз бях много уплашен от това. Нежеланието ми да се конфронтирам с пророчески хора назря при отбелязването на почти две години от пророческото служение в нашата църква.

НЕДЕЛЯ НА ПРОРОЧЕСКИ ДУЕЛ

По време на втората година от пастируването на нашата нова църква в Канзас Сити аз забелязах, че пет или шест пророчески души редовно се състезаваха за микрофона по време на сутрешните неделни служби. Аз бях изваден от търпение, понеже ми беше

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

ясно, че има голяма доза на преувеличаване в това, което се случваше през последните няколко месеца. Някои от хората се бяха изморили да се чувстват манипулирани от тези пророчески хора и бяха започнали да ми изразяват гласно чувствата си. Аз определено усещах натиска от много от тях силно да намалая размера на „пророческите“ слова, които позволявах да се споделят на нашите неделни служби.

Една неделя сутрин, през декември 1984, двама от главните пророчески хора влязоха в „пророчески дуел“ направо пред църквата. Единият се изправи и прокламира нещо с този ефект: „Така казва Господ: ‘Ще се случи нещо велико‘“. Тогава вторият човек се изправи и каза: „Така казва Господ: ‘По-добри неща ще се случат‘“. Тогава първият пророчески човек го отряза. За да не бъде изкаран от пророчеството, вторият пророк му отговори, като даде нещо още по-добро. Те продължиха, като всеки каза по около три неща.

Аз бях наблизил и наистина се ядосах. Беше ми ясно какво става. Тези двама души се бяха поддали на общото изкушение да се състезават с другите, за да бъдат разпознати като едни от „водещите пророци“ в нашата църква. Това беше скандално, объркващо и нелепо и всеки можеше да го види с изключение на тези двама пророчески души. Това стана известно за нашия лидерски тим като „неделя на пророчески дуел“.

Дузина хора дойдоха при мен след това и ме попитаха колко дълго ще позволявам това да се случва. Обикновено аз се опитвам да покривам пророческите хора, като насърчавам другите да бъдат търпеливи и им припомням всичките страхотни неща, които са се случвали чрез пророческото служение сред нас.

Но този път те бяха преминали границата. Императорът (или по-скоро пророците) беше без дрехи и единственият, който не го знаеше, беше самият той (тези пророчески хора).

Аз трябваше да се конфронтирам с тези пророчески хора. Това беше едно ново преживяване за мен по това време. И двамата се защитаваха и заплашваха, че ако не приема техния стил на служение и това, което те имат да кажат, благословието на Святия Дух ще напусне църквата ни.

Аз бях изненадан, че те прибегнаха до такава манипулация, понеже имаха правдоподобността, че са „истинското нещо“. С други думи, и двамата бяха давали пророчески слова, които се бяха изпълнявали точно както те бяха предсказвали. Но когато използваха това предупреждение – да ги оставя да правят, каквото си искат, иначе благословието на Святия Дух ще напусне църквата ни – това натисна един бутон в мен. Очите ми се отвориха и аз видях доста плътско във всичко това. Бях изненадан, че хора с такава дълбочина на пророческо откровение също така могат да бъдат толкова плътски и манипулативни. Аз бях провокиран и засегнат от това, което те направиха на това събрание в неделя сутрин, така че аз се изправих и им казах и на двамата да спрат да действат по такъв плътски начин или ще си тръгнат.

И двамата ми казаха, че приключват с нашата църква, и те ме увериха, че Бог анулира всички страхотни пророчески слова, изговорени за нашата църква и лично за мен. Те ме увериха, че Бог ще си тръгне, понеже те си тръгват.

За известно време аз се страхувах, че Божието благословение ще си тръгне, ако чувствата им са наранени и си тръгнат. Сега мога да ви уверя, че Бог няма да ви изостави и да вдигне Своето обещано благословение от вашия живот или служение, понеже гордостта на някой пророчески човек се е накърнила. Те може да са използвани ефективно от Святия Дух, но не са посредникът между нас и Бог. Само Исус е. Тези двамата си тръгнаха от нашето събрание, за да се оплакват от мен на някои ключови хора от църквата. Но тези хора ми се обадиха и ме поздравиха, казвайки: „Благодарим ти, благодарим ти!“ Те обичаха пророческите съдове, но осъзнаваха, че ако лидерството

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

не се надигне, за да сложи нещата в ред, пророческите хора ще наранят не само църквата, а също и собствените си служения.

В края на краищата, голяма част от това, което се случи в „неделята на пророческия дуел“, беше моя грешка, понеже аз не бях упражнявал лидерската си отговорност по-рано. По-скоро, аз бях абдикирал, като бях позволил на тези пророчески хора да ни вкарат всички нас в тази трудна и неловка ситуация. Нашият лидерски тим беше много по-надарен във водене на църквата, отколкото пророческите хора бяха.

След две седмици и двамата тези пророчески души се покаяха за своята манипулация. Това ми даде нова увереност да не абдикирам от моето лидерство заради тях. Аз реших, че повече няма да изразявам моите негативни чувства, когато те правят неща, които не са полезни за църквата. Първоначално се страхувах от пророчески хора, които пророкуваха с истинска точност. Мислех си, че ако те чуват от Бог на такова ниво, кой бях аз, че да им казвам, че са пропуснали Бог, когато дават пророчески слова в други случаи. Мислех си, че ако те чуват достатъчно ясно Бог, че да получават пророческо слово, със сигурност могат да Го чуят достатъчно ясно, за да знаят кога да дават словото и кога да не го дават. Аз открих по трудния начин, че тази логика е ефективна.

Едно позитивно нещо излезе от „неделята на пророческия дуел“. Нещо беше установено вътре в мен и оттогава нататък аз повече не се страхувам да се противопоставям на нашия пророчески тим. Аз реших да приложа истинско лидерство в управлението на пророческото служение сред нас.

След тази неделя аз реших, че винаги когато имам някакво нервно чувство относно нещо, което правят пророческите хора, аз няма да го пренебрегвам. Пренебрегването на отговорността да се водят пророчески надарените хора обикновено ще води до нараняване на църквата или служението, както и на самите пророчески хора. Ако продължават без ограничения, те ще трябва да получат силна враждебна реакция на критицизъм от страна на хората в събранието. Това е една от главните причини, поради която пророческите хора просто спират да пророкуват. Болката от чувството за отхвърляне накрая взема своята жертва. Без съмнение, някои от пророческите хора ще виждат това единствено като преследване, вместо като подреждане на някои от техните пътища, които се нуждаят от корекция. Обаче, крайният резултат ще бъде един и същ; те ще спрат да пророкуват. Ако пасторите не управляват пророческото служение посредством тях, събранието накрая ще го презре и пророческите хора ще спрат да пророкуват поради чувството, че са отхвърлени от събранието. Ако пасторите не водят пророческото служение спира.

Едно от най-трудните предизвикателства в моето служение през последните 25 години е било в необходимостта да управлявам негативната страна на пророческото служение, като постоянно трябва да ограничавам или променям това, което пророчески личности са искали да казват публично. Понякога дори е трябвало и силно да ги коригирам без никакво отстъпване.

Нека просто да ви кажа реалността - не всичко беше винаги добре след тази трудна неделя сутрин. Както казах, аз ги предупредих, че ако направят това отново, аз ще ги коригирам публично. Скоро след тази неделя това наистина пак се случи и аз трябваше публично да коригирам един от тях. Това създаде не малко раздвижване. Беше разочароващо за мен. Бях изкушен да спра да позволявам пророческото служение да бъде споделяно публично в неделните служби. Сега се радвам, че не съм се предал на моя гняв и объркване, поради чудните неща, които съм виждал Бог да върши в тази църква чрез пророческото служение.

МОТИВАЦИЯТА НА ОТХВЪРЛЕНИТЕ ПРОРОЦИ

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Повечето пророчески хора се допират до своите надарявания, дълго преди да развият съответната мъдрост, смирение и характер, необходими за успех в пророческото служение. Някои могат да изглеждат арогантни и нахални в своята ревност да бъдат верни на своето пророческо надаряване и призвание. Аз вярвам, че повечето, което изглежда като нахалство, действително идва от нараняването и страха да не бъдат отхвърлени във връзка с даването на техните пророчески прозрения.

Повечето пророчески хора, които са били наоколо в продължение на няколко години, са били коригирани много пъти. Към някои от тях са се отнасяли в груб дух, без да им е било давано правилното обяснение, като това, кое се предполага да правят различно. Ние не можем ефективно да коригираме някого, без той да има някаква сигурност в своята връзка с лидерството на църквата. Обикновеният човек, който е бил в пророческото служение в продължение на 10 години, е доста удрян и нараняван. Когато този човек достигне 40-те, 50-те, той или тя често са много пазени и подкрепяни от властните фигури. Аз наистина разбирам това. Някои пастори са разбираемо неохотни да контролират пророчески хора. Защо? Понеже пасторът има своите собствени несигурности относно колко много му липсва пророчески опит, заедно с несигурността какво разделение ще причинят пророческите хора в църквата срещу него.

Когато отхвърлени пророци се сблъскат с несигурни пастори в едно неинформирано събрание, тогава се случват толкова много негативи. Тази комбинация кара църквите да решат, че просто е по-лесно и по-добре да се избягва пророческото служение въобще. Обаче, толкова много от това може да се избегне, ако всички ние ходим заедно. Ако лидерството постави ясни указания за пророческото, *преди* пророческите хора да направят своите грешки публично, тогава може да бъде избягнато много излишно нараняване. Добавете към това ясен план, който да е на място за коригиране и изцеляване на пророческото с благодат и любов. Тогава ние наистина можем да го направим заедно.

НЕСИГУРНИ ПАСТОРИ И ЛИДЕРИ

Да се знае къде и как да се начертае линията с пророческото служение, намалява несигурността и страха, които един пастор може да преживее, когато за първи път срещне такива хора. Ако пасторът разбира как да се справя с тях, той е по-малко нерешителен. Повечето пастори не мислят, че нещата са малко объркани, ако не се окаже полезно в края на деня. Но ако не виждат дългосрочната полза, те няма да искат да се борят с проблемите. Пасторите не искат техните хора да бъдат наранявани, обърквани и разделяни.

Те понякога свалят очите си от Бог и се поддават на страх, когато нещата излязат извън зоната на комфорт. Те трябва да се научат да водят без страх и въпреки това да поддържат баланса в областта на поемането на риск, без да жертват пасторската мъдрост. Повечето пастори, които познавам, ще позволят необикновени, непрограмирани и дори странно изглеждащи неща да се случват, докато не са уверени, че това е надуване или фалшификация.

13 ГЛАВА - ИЗТОЧНИЦИТЕ НА ПРОРОЧЕСКИЯ ПРИЗИВ

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Да бъдем призовани в служение на пророк не е награда за нашата прилежност в стремежа ни да станем зрели в пророческото. Това е въпрос на суверенен призив от Бог. Да, ние трябва да откликнем с прилежност, но призоваването започва с Бог. Павел написа на коринтяните: „Но един и същ Дух извършва всички тези неща, разпределяйки на всеки един поотделно, *както Той желае*“ (1 Коринтяни 12:11, курсивът е добавен).

Ние служим на един личен Бог, който има Свои собствени цели за всеки един индивидуално. Един тибетски монах може да премине през упражнения за дисциплиниране, мислейки си, че това ще му помогне да стане издигнат учител. Но дарбите и призиванията на Бог не са основани на нашата борба, стремеж или търсене; те са основани на Неговия суверенен избор и на Неговата благодат. Това не е свързано с нашите усилия да постигнем или развием духовни умения. Става въпрос за Божия суверенен призив и благодатни надарявания.

Хората често питат как могат да растат в пророческото и да получават повече слова от Бог. Ние можем да ви научим как да обръщате повече внимание на внушенията, които Святият Дух ви дава, и дори какво да правите с тях, когато те дойдат, но не можем да направим така, че внушенията да дойдат. Това е суверенната работа на Святия Дух. Можем да ви научим само как да съдействате на активността на Духа, но не и как да я произведете.

В глава 1 аз разказах за времето, когато Джон Уимбър ме помоли да се моля дарбата пророчество да бъде предадена на хората по време на конференцията на Винярд в Анахейм през 1989. Някои хора искаха от мен да се моля за тях да бъдат призовани в пророческо служение. Разбира се, няма начин, по който да мога да направя това. Това е Божият избор.

Обаче, ние сме виждали хора, за които са се молили на конференции, изведнъж да получават нарастване на активността на Святия Дух в областта на сънища, видения и пророчески внушения. Много от тях продължават да преживяват нарастване на пророческото надаряване оттогава нататък. До някаква степен този вид надаряване може да се прехвърля, но само до степенята, до която Бог суверенно е определил. Това е, за което говори Павел, когато подтиква Тимотей да не пренебрегва духовната дарба, която му е била предадена чрез полагаването на ръце. (Вижте 1 Тимотей 4:14; 2 Тимотей 1:6.)

Има мистериозно взаимодействие между Божията суверенна активност, човешкото съдействие и отговорността, когато отваряме сърцата си пред Бог, търсим Неговата воля и молим за това, което желаем. Тогава позволяваме на всяко индивидуално преживяване да се разгъне, без да се опитваме да обясняваме напълно динамиките. Катализаторът, който освобождава Божия дар в човека, е понякога божествена среща при спасението или дори години по късно чрез посещение от Бог без никаква човешка намеса. Понякога това се случва внезапно в детството, или може да стане, след като някой е бил християнин от много години. При някои нарастването на пророческото помазание става бавно, докато при други, дарът се предава бързо чрез полагаването на ръце (1 Тимотей 4:14; 2 Тимотей 1:6). Има място за прилежно търсене да се расте в надаряване, характер и зрялост. Но докато усърдието ви прави да растете във вашия призив, то не определя призива ви.

РАЗЛИЧНИ НАЧИНИ, ПО КОИТО БОГ ПРИЗОВАВА ХОРА ЗА ПРОРОЧЕСКОТО

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Признаци, докато са още млади

Боб Джоунс, който вече споменах много пъти в тази книга, е човек, който има дълбоко пророческо служение. Боб е имал много малко религиозно минало и не е станал християнин до края на 30-та си година. Въпреки това, Боб е имал няколко ангелски посещения и свръхестествени преживявания като момче, които са посочвали, че той ще има пророческо служение, когато стане на зряла възраст. Когато Боб бил на 13, той чул ясен глас от небето, викащ неговото име. Когато бил на 15, той се видял във видение, че е занесен пред трона на Бог. Тези преживявания уплашили Боб. Отнело му няколко месеца да се съвземе от видението. Никога не му дошло на ум докато не повярвал, че тези неща представляват Божия призив за неговия живот, а не Божия съд. Веднага след обръщането му към вярата, за изумление на Боб, пророческите дарби започнали да действат мощно в живота му. Боб е пример за това, как дарбите на благодат и Божият призив се дават в резултат на Божията благодат, а не на собствените усилия.

Внезапен призив на някого в зряла възраст

Марти Страйкър прекарва целия си зрял живот като начален учител. В началото на 50-та си година той чува евангелието и откликва ентусиазирано. Веднага след като е новороден, той започва да получава пророчески сънища и видения. Обаче, той нямал знание за дарбите на Святия Дух и, следователно, е нямал рамка, към която да отнесе своите преживявания. Пророческите дарби, които започнали с обръщането му към вярата, продължили да се увеличават през годините, които последвали.

Раздвижване на дарбата

Майкъл Съливан е бил пастор и учител, който в продължение на много години е вярвал в пророческото служение. Обаче, функцията на Майкъл в църквата е била предимно в областите на лидерството и поучението. Няколко пророчески души са казвали на Майкъл, че чувстват, че той ще има пророческо служение един ден, но това изглеждало невероятно, тъй като нямало никакъв забележим белег в него за някакво пророческо надаряване или призив. Обаче, в продължение на тридесет поредни вечери, след едно пророческо слово, изговорено върху него, той имал пророчески сънища. Оттогава Майкъл е пораснал много в пророческото служение.

Джон Уимбър поучавал в семинарията по теология *Фулър*, когато започнал да поучава за изцелението. Скоро след това изцелението започнало да се случва. Не след дълго словото на знание, което е функция на пророческия призив, започва да оперира в него по мощен начин. При Джон Уимбър е нямало никакво драматично ангелско посещение или глас от небето. Той просто започнал редовно да пристъпва във вяра, като изговарял словата на знание, които Бог му давал. В процеса дарбите на Духа започнали да оперират чрез него повече и повече.

Фил Елстън имал спомени за „виждане“ на неща като момче и си мислел, че няма нищо необичайно в това. Той имал няколко свръхестествени срещи с Бог. Една от тях довела до неговото обръщане към Исус Христос. Фил нямал разбиране за пророческото надаряване, което се изявявало доста силно в него след обръщането му през 1976. Той имал духовни сънища и видения и чувал Божия глас. Най-честият начин, по който този дар оперира в него сега, е, като получава внушения от Святия Дух, които му позволяват да знае неща, които няма как да ги знае по естествен начин. Сега Фил пътува по света, като учи и служи пророчески.

Това са само няколко от свидетелствата, които могат да бъдат предложени в тази книга. Всички те сочат към това, че пророческият призив за живота на някого е функция на Божия план, решен преди този човек да направи нещо, за да отгледа дарбата. Бог има

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

дарби и призвания, определени за вашия живот. Библейското обучение, дисциплината, постенето и молитвата няма да променят вашия призив. Обаче, тези духовни дисциплини *ще* усилят освобождаването на призива, който вече е бил божествено определен. Целта не е да се опитате да накарате Бог да ви призове за пророк. Това обикновено е въпрос на раздвижване на дарбите и призванията, които вече са определени от Бог за вас.

БОЛКАТА НА ПРОРОЧЕСКИЯ ПРИЗИВ

Често има изкушение да искаме нещо, преди да го разберем. Тогава, след като го получим и преживеем трудностите свързани с него, изкушението ни е да искаме да се отървем от него.

Има голямо неразбиране относно пророческото служение. Наблюдателите не осъзнават колко много пророческите хора обикновено се борят и се мъчат с „лошите страни“ на собствения си живот и служение. Ако човек има желание да бъде въввлечен в пророческо служение, това не трябва да е, защото изглежда вълнуващо. Болката, смущението и атаките върху тези хора със сигурност се увеличават, когато призивът им нараства. Да повтора Франсис Френджипейн отново: „новите нива носят нови дяволи“. С други думи, новите нива на помазание неизбежно носят нови дяволи и усилят духовното воюване срещу нас.

Някои пророчески хора, които познавам, се оплакват от болката, молейки Господ да вдигне пророческия призив от живота им. „Славата“ на пророческото служение, която някои си представят, когато виждат пророчески служител на някоя конференция, е нетипична за всекидневния им начин на живот.

Ние насърчаваме пророческите хора да открият своята радост в своята духовна идентичност като такива, които обичат Исус и които знаят, че Той ги обича. Те не трябва да си мислят, че това да имат „грандиозно служение“, ще направи живота им щастлив. Никога не съм срещал пророчески човек, чийто живот да е станал щастлив поради неговото или нейното пророческо надаряване. Обикновено те преживяват нарастваща демонична атака, опозиция от благочестиви хора и голямо смущение в собствените си души в резултат от своето пророческо надаряване.

Забелязал съм, че пророческите хора често имат повече разочарования с Бог отколкото другите. Защо е това? Това е, защото те виждат по-ясно как трябва да бъдат нещата или как Бог планува да бъде бъдещето за тях. Но виждайки напред, те трябва да чакат с вяра, понякога много години, за освобождаването на това, което знаят, че е в Божието сърце. Затова те са повече склонни да бъдат паднали духом поради претърпяването на провалени очаквания; както казва Притчи 13:12: „Отложената надежда прави сърцето болно“.

Понеже техните очаквания са обикновено по-високи, те са по-дълбоко разочаровани. По-лесно е за онези, които не са толкова натоварени с това, как се предполага да бъдат нещата. Еремия се оплаква, че Господ го е измамил. Когато Еремия пророкува за това, как Бог иска да промени нещата, той влиза в неприятности с лидерството, защитаващо мястото си в статуквото. Той е осмиван и отхвърлян от толкова много хора. Исква да зареже всичко. Въпреки това, словото на Господ е било като огън, горящ в него; той не е можел да го задържи, така че е продължавал да пророкува (Еремия 20:9). Това довежда до още повече отхвърляне и болка за него.

ЕДНА ВАЖНА ПРОВЕРКА НА РЕАЛНОСТТА

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

През моите години на пастируване аз съм наблюдавал един дневен ред, който действа в толкова много от нас. Той е неуловим и труден за обвързване. Това е нашето посвещение да се избягва болката почти на всяка цена. Дори като посветени християни, ние се стремим да установим безболезнена среда за живота си. Ще използваме Библията, други хора и дори духовните дарби, за да постигнем тази цел. Някои си представят, че ако могат да оперират повече в пророческото надаряване и по този начин по-ясно да различават Божия глас, тогава Той със сигурност ще ги води в безпроблемен и задоволителен живот.

Проблемът е, че когато Бог говори, Той понякога ни казва да вярваме и да правим неща, които накрая ни водят в повече изпити, смущение и болка! Някои от най-объркващите и духовно предизвикателни преживявания и сезони идват върху пророческите хора директно от това, че са използвани от Святия Дух. Често те викат Бог да ги използва, но когато Той го направи, те се оплакват, че се „чувстват използвани“!

Павел описва три категории на преживяване във 2 Коринтяни 6, които са характеристика на истинското апостолско християнство. Те са негативните напрежения (ст. 4-5), позитивните качества (ст. 6-7) и божествените парадокси (ст. 8-10) на служението в Духа.

Но във всичко ние се представяме като Божии служители: в голямо търпение, в скърби, в нужди, в страхове, в бичувания, в затваряния, в смутове, в трудове, в неспане, в постене.

[Ние се представяме като Божии служители] чрез чистота, чрез познание, чрез дълготърпение, чрез благост, чрез Святия Дух, чрез искрена любов, чрез словото на истината, чрез Божията сила, чрез оръжията на правдата в дясната и в лявата ръка.

[Ние се представяме като Божии служители] чрез слава и опозорение, чрез зли слухове и добри слухове; като измамници, и *въпреки това* истинни; като непознати, и *въпреки това* добре познати; като умиращи, и *въпреки това*, ето, живеем; като наказвани, и *въпреки това* неумъртвени; като наскърбени, но винаги радостни; като бедни, но обогатяващи мнозина; като непритежаващи нищо, и *въпреки това* притежаващи всичко.

—2 Коринтяни 6:4–10

Ако служим в силата на Духа и се стремим да живеем според Божието Слово, тогава всички тези неща ще се случват по пътя ни в различни мерки от сезон на сезон.

Трябва да разберем, че опониращите и объркващите аспекти на живота в Духа са толкова реални, колкото позитивните и приятните аспекти. Ако се примирим с тази реалност още от самото начало, тогава ние сме готови да откликнем в правилния дух.

Молейки се за Божията сила да бъде освободена в нашето служение, аз не насърчавам никого да търси изпитания и страдания. Не трябва да го правим. Те автоматично ще дойдат в нашия път, понеже ние живеем в един паднал свят, в който демоните атакуват Божиите хора. Бог възнамерява да използва тези неща, за да ни привлече в едно по-дълбоко взаимоотношение със зряла вяра.

14 ГЛАВА - ВЪПЛЪЩАВАНЕ НА ПРОРОЧЕСКОТО ПОСЛАНИЕ

Съществени за пророческото служение са пророческите стандарти. Господ иска да въплътим посланието, което проповядваме; Той ще „гледа през пръсти“ нашата плътщина само известно време, преди да ни дисциплинира.

В тази глава аз ще говоря за жестокия спор, който обхвана събранието в Канзас Сити в началото на 90-те. Сега осъзнаваме, че това беше божествено дисциплиниране на нашето служение, въпреки че повечето от това, което беше казано от нашите обвинители, не беше вярно. Те представяха невярно нашите доктрини и практики и съчиняваха много истории, за да потвърждават своите обвинения. Това беше труден сезон на атака и смут за нашата църква. Това не промени факта, че имаше седем важни неща сред нас, към които Бог беше решил да се обърне и да ги коригира. Той дисциплинира тези, които обича, така че да можем да растем в нещата, които са необходими, за да приемем пълното си наследство (Евреи 12:5-11).

ВЪПЛЪЩАВАНЕ НА ПОСЛАНИЕТО

Природата на пророческото служение е била разкрита ясно на апостол Йоан от един ангел, който му казал: „Свидетелството за Исус е духът на пророчеството“ (Откровение 19:10). Откровението за свидетелството на това, което е в сърцето на Исус, е фокусът на пророческото служение. Това включва повече от просто предаване на Неговите идеи; то също включва усещане и разкриване на дълбините на Неговото сърце.

Бог често ще направи живота на Своите пророчески слуги илюстрация на посланието, което те са призвани да прокламират. Той иска Неговите посланици да чувстват нещо от това, което Той чувства. Пророк Осия е пример за това. Бог го инструктира да се ожени за една блудница на име Гомер. Правейки това, Осия демонстрира Божията любов и снизходителност към блудната нация на Израел. Това беше болезнено нещо за Осия, понеже той не обичаше Гомер. Осия чувстваше част от болката, която Бог чувстваше за Израел (Осия 3).

Бог иска Неговите слуги не само да *казват* какъв е Той, но също така и да *бъдат* като Него; не само да *казват* какво иска Той; но също и да *вършат* волята Му; не само да *декларират* сърцето Му, но също и да *чувстват* сърцето Му.

Господ говори ясно на Боб Джоунс и на мен в една и съща сутрин през април 1984. В основата си Той каза, че ще донесе ново ударение върху смирението в лидерството на Своята църква в идните дни, което говори за нещо повече от това Той да наблегне на *доктрината* за смирението. Той ще изисква това да се върши на дело във всекидневния ни живот.

Бог драматично ще конфронтира гордостта и себичните амбиции на лидерството в тялото на Христос по света. Един начин, по който Той ще направи това, е, като допусне с нас да се отнасят неправилно, а после ще изисква от нас да благославяме нашите врагове. В това ние ще видим степени на гордост и себични амбиции в нашите сърца, които никога преди не сме виждали.

Той не само иска да проповядваме доктрината за смирението, но също така иска да бъдем жива демонстрация на това послание. Ако ще я проповядваме, тогава ще трябва и да я живеем. Ние все още не сме се справили добре с това.

ТРЪНИ В ПЛЪТТА

Когато Бог предава някаква цел и послание с драматични свръхестествени проявления (ангелски посещения, ясни гласове и знамения в небесата), тогава ние знаем, че Господ е настоятелен посланието да се приложи в живота ни. Той ще предизвика областите в нашия живот, които не са съобразени с посланието, което Той ни е дал да прокламираме.

Бог понякога изпраща трън в плътта на тези, на които дава изобилно откровение, за да предпази сърцата им от унищожителна гордост. Апостол Павел каза, че му е бил даден „трън в плътта“, за да не се превъзнася. Това се дължеше на факта, че неговото служение беше благословено с „изобилие от [пророческо] откровение“ (2 Коринтяни 12:7).

Бог е решен да изработи смирение във всеки един от нас. За някои красотата на Божията работа в сърцето им не е да бъдат поставени на публична платформа, където да са забелязани от другите.

Понякога Святия Дух работи в нечие сърце почти цял един живот, преди на този човек да му е дадена пълната платформа да освободи посланието. На някои им е дадена платформа рано в служението, като проповядват отвъд напълно завършената работа на Святия Дух в собствения си живот. Нашата ситуация е такава до известна степен. Ние бяхме призвани да прокламираме послание на смирение, което самите ние все още не притежавахме в пълнота. Ако наистина обичаме Бог, Той ще ни даде шанса да откликнем доброволно на Духа в това. Понякога Той допуска трудни обстоятелства, при които хора атакуват характера ни и служението ни, за да ни помогне да пораснем в смирение. Пророческият спор, през който минахме в началото на 90-те, беше предназначен да ни събуди, за да видим безпрецедентната гордост в нас. Разбира се, смирението е доживотно пътуване. Бог е много търпелив и милостив към нас, като малко по малко разкрива безпрецедентната гордост, която лежи под повърхността на нашите сърца. Той е благ към нас, докато търпеливо ни чака да се променим: „Презирате ли богатствата на Неговата доброта, въздържане и дълготърпение, без да знаете, че Божията доброта ви води към покаяние?“ (Римляни 2:4).

ПРАВЕНЕ НА ПОГРЕШНИ ПРЕЦЕНКИ

През 1989 моето служение изглеждаше, че върви много добре. То растеше много бързо. Като млад човек аз пътувах с Джон Уимбър и говорех редовно на множества от хиляди по международни конференции. Радвах се на вниманието и почитта повече, отколкото осъзнавах. Поради известността на Джон Уимбър, аз се срещах с видни християнски лидери от целия свят. Гордостта ми беше милвана и укрепвана по начин, по който въобще не осъзнавах. Бях залят от поканите да проповядвам и молбите за интервюта от списания и телевизии. Мнозина издатели искаха да пиша книги за тях. Няколко компании ни пращаха предложения да разпространяват наши касети из страната.

Беше физически невъзможно да отговаряме на множеството писма и телефонни обаждания, които идваха всеки месец. Бяхме затрупани до главата. Ние се оплаквахме от напрежението, но в същност нашият тим се радваше на вниманието повече, отколкото допускахме. Не забелязвахме гордостта си, нашите ограничения и точно какво беше това, което Бог искаше да изработи в нас през този сезон на живота ни.

За кратко, всичко, до което се докосвахме, успяваше, така че ние си въобразихме, че Бог се вълнуваше от всичко точно както изглеждаше. Но имаше няколко предупредителни сигнала. Обаче, ние се движехме твърде бързо, за да ги разпознаем.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

В ранните етапи на нашия растеж ние нямахме достатъчна духовна зрялост, за да разпознаем някои основни предупреждения относно нашата гордост. Ако някой беше казал: „Вие имате гордост“, ние бихме се отказали, покаявайки се за нашата гордост. Но това не е същото, като наистина да видим нашата гордост от Божията гледна точка.

ПРЕДУПРЕДИТЕЛНИ БЕЛЕЗИ

Един от предупредителните белези, който ние пропуснахме, беше, че се „деляхме на групички“. Бяхме толкова щастливи относно привидно великите неща, които се случваха в нашето служение, че не забелязвахме как някои други служения нямаха такова страхотно време. Ние се радвахме на нашия растеж, но пренебрегнахме факта, че другите имаха трудно време.

Междувременно, ние се отделяхме от тях. Не виждахме или не чувствахме болката им. Виждахме само нашия растеж. Ако някоя друга църква се бореше или дори се разпръскваше, това действително не ни засягаше, докато ние продължавахме да растем.

Сега плачем за това, че сме били толкова погълнати от себе си. Колкото по-зрял ставам, толкова по-чувствителен съм към естествената ми склонност да се възгордявам. Аз съм много по-осведомен за обещанията и борбите на другите служения в моя град. Вече не съм доволен да празнувам сам. Когато Господ обещава да ни посети, ние сега питаме: „Но какво ще кажеш за другите служения в нашия град? Ще посетиш ли и тях?“ Бог каза на Мойсей, че ще направи от потомците му велика нация, след като първо унищожи народа на Израел. Мойсей се помоли на Господ да прости греховете на децата на Израел. Той нямаше желание да види Израел унищожен, а себе си направен глава на нова нация.

„И сега остави Ме, да пламне гневът Ми против тях и да ги изстребя, а теб ще направя велик народ“. Тогава Мойсей се помоли на ГОСПОДА, своя Бог, и каза: „ГОСПОДИ, защо да пламне гневът Ти против Твоя народ, който си извел от египетската земя с голяма сила и мощна ръка? . . . Отвърни се от разпаления Си гняв и се разкай за това зло, което *възнамеряваш* против народа Си!“ . . . И ГОСПОД се разкай за злото.

—Изход 32:10–14

В друг случай духът на пророчество беше освободен върху седемдесет старейшини на Израел. Исус Навин беше ревнив заради Мойсей. Той искаше Мойсей да бъде виждан като единствения, който пророкува. Мойсей го коригира, казвайки: „О, да можеха всички хора на Господа да пророкуват“ (Числа 11:29). Защо би било добре, ако всички Божии хора пророкуваха? Мойсей знаеше, че Божията цел щеше да се укрепи и Неговите хора щяха да бъдат благословени, ако повече хора пророкуваха.

Тогава ГОСПОД слезе в облака и говори с него, и взе от Духа, който беше на него, и го сложи на седемдесетте старейшини. И когато Духът дойде на тях, те пророкуваха . . . И едно момче изтича и събщи на Мойсей, и каза: „Елдад и Модад пророкуват в стана“. И Исус, Навиевият син, слугата на Мойсей, един от избраните му, проговори и каза: „Господарю мой, Мойсей, забрани им!“ А Мойсей му каза: „Ревнуваш ли за мен? Да бяха всички *от* ГОСПОДНИЯ народ пророци и да сложеше ГОСПОД Духа Си на тях!“

—Числа 11:25–29

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Святият Дух издига лидери днес, които имат сърце като това на Мойсей, които не са доволни да имат нарастваща слава и благословение в служението, ако и другите не са включени.

Главният предупредителен белег, който пропускахме в онези дни, беше, че не мислехме много за това, през какво минават другите служения в нашата област. Ние бяхме доволни, докато нашето служение растеше и бяхме благословени. Поглеждайки назад, аз мога да видя моята присъща гордост и егоцентричност, които напълно не забелязвах в онези дни.

Вторият предупредителен белег беше липсата ни на разбиране, че се нуждаем от другите служения. Множество хора в тялото на Христос имаха много, което да допринесат към това, което ние правехме, но ние не осъзнавахме нашата нужда от тяхното прозрение и влагане. Те можеха да ни покажат как да направим много неща по-добре, но ние бяхме твърде заети и твърде уловени в еуфорията от нашия привиден ранен успех, за да осъзнаем това.

ИЗКУШЕНИЯТА НА ОПОЗИЦИЯТА

Нещата изглеждаше, че вървяха твърде добре през 1989 поради бързо нарастващото влияние и почит, които получих поради това, че бях свързан със служението на Джон Уимбър. Обаче, през януари 1990, много неща изведнъж се промениха. Беше, сякаш се бяхме спънали в предпазителя на бомба, когато навлязохме в 90-те.

Изведнъж бяхме атакувани от около десет различни служения, които представяха погрешно това, което вярвахме и практикувахме, и ни представяха като култ. Те предаваха неща за нас, които бяха силно изкривени. Това беше смиряващо за нашия лидерски тим и объркващо за хората. Посред всичко това ние се изправихме пред две изкушения относно това, как трябва да отговорим на нашите обвинители.

Изкушение да отвърнем

Първо имаше изкушение да отвърнем. Имахме лидери от цяла Америка, които ни насърчаваха да изобличим нашите нападатели и да оправим репутацията си. Те чувстваха, че наша беше отговорността да „защитим Божието намерение“. Обаче, на нас не ни беше приятно да атакуваме други християни. По ирония на съдбата, пророческото служение, което беше атакувано, по-рано ни беше дало пророчески слова, които ни помогнаха този път да благословим нашите обвинители. Няколко години по-рано, от 1982 до 1984, Господ даде на няколко души от нашия пророчески тим показателни сънища, че ние ще се изправим пред този спор. През септември 1984 Господ ясно ни разкри кой ще бъде един от главните обвинители и точно кога ще ни атакуват. Господ подчерта в тези пророчески слова, че ние не трябва да отвърщаме.

Пет години по-късно, през декември 1989, нашият лидерски тим обсъди факта, че вероятно скоро ще дойде атака срещу нашето служение, в светлината на точното време, за което Бог ни говори през септември 1984. Не ни изненада, когато започнаха веднага след януари 1990. Да имаме тази пророческа информация пет години преди това, ни помогна да знаем, че Бог беше в контрол и как Той иска ние да реагираме.

Съветите на Джон Уимбър също ни помогнаха в нашето решение да не атакуваме враговете си по един негативен начин. Той използва илюстрацията на Соломон и двете жени, твърдящи, че са майка на едно и също дете. Когато Соломон се престори, че ще раздели детето с меч, истинската майка се отказа от правата си над детето и остави лъжещата жена да го вземе. Чрез това истинската майка беше разкрита (3 Царе 3:16-28). Джон каза, че ако наистина сме загрижени за по-голямата цел на Бог, ние няма да си

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

отмъстим. Това ще създаде само едно пагубно настървение и Божията цел (детето) ще бъде разделено.

В същото време аз получих пророческо послание от Господ. Той каза: „Мярката на твоя гняв спрямо тези мъже е мярката на твоята несхваната амбиция“.

Аз реагирах и казах шумно: „Не! Това не е моята несхваната амбиция. Господи, аз съм загрижен за Твоето царство и името Ти да не бъде оклеветено“. Тогава Господ ми зададе въпрос: „Защо тогава нямаш този гняв, когато Моето име е оклеветявано, когато други служения са атакувани?“ Трябваше да бъда честен и да призная, че не съм бил ядосан, когато други християнски лидери са били критикувани. Ударът по моята репутация беше това, което наистина ме безпокоеше. Аз видях с нова яснота, че моето виждане за почитта беше затруднено, когато обвиненията срещу нас продължиха.

След като се борих с това известно време, аз осъзнах, че това, което Господ каза, беше много вярно: *мярката на моя гняв към тези мъже беше мярката на моята несхваната амбиция*. Ние следяхме ценността на нашето служение според размера на числения и финансовия успех.

Но тогава аз осъзнах, че имаше един важен индикатор, на който бяхме обръщали малко внимание – разделителната линия на себична амбиция, скрита под нашата повърхност. Точно както земетресенията разкриват разделителните линии, които лежат дълбоко под повърхността на земята, също така настоящият натиск върху нас откриваше нашите скрити разделителни линии на амбиция и гняв. Ние само трябваше да бъдем достатъчно честни, за да признаем това, вместо да лъжем срещу истината.

Но ако в сърцата си имате горчива завист и свадливост, не се хвалете и не лъжете против истината. Това не е мъдрост, която слиза от горе, а е земна, плътска, дяволска; защото, където има завист и свадливост, там има неуредици и всякакво зло. Но мъдростта, която е от горе, е преди всичко чиста, после миролюбива, кротка, отстъпчива, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна.

—Яков 3:14–17

Един от главните начини, по който Бог ни дисциплинира, е като позволява да преживяваме несправедливост в ръцете на другите. Той допуска да бъдем изпитвани, очаквайки отклик на упование в Него и прошка спрямо нашите оскърбители. Книгата *Притчи* заявява: „Укорителните инструкции са пътят на живота“ (Притчи 6:23). Целта на Божието дисциплиниране е да екипира сърцата ни с Христоводобност.

Защото те са *ни* наказвали за кратко време, както са смятали за добре; а Той – за *наша* полза, за да бъдем участници в Неговата святост.

—Евреи 12:10

Истинските размери за успешно служение са тези неща, които спадат към това да станем подобни на Христос. Растат ли сърцата ни в нежна любов към Исус? Растем ли в нашата способност да издържаме трудности с любов? Можем ли да благославяме нашите врагове със смирение? Това са нещата, които Бог иска пророческото служение да предава успешно. Ние открихме, че не сме много успешни според Божиите стандарти.

Искушение да обвиняваме дявола

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Второ, ние се изправихме пред изкушението просто да пренебрегнем обвиненията и атаките, понеже те бяха изпратени от дявола. Писанието ясно ни учи да се съпротивим на дявола и той ще бяга. (Вижте Яков 4:7.)

Обаче, забележете, че се казва, че се съпротивяваме на дявола, като се подчиняваме на Бог и на Неговото Слово. Поглеждайки назад, ние виждаме, че Божията ръка е работила посред яростта на Сатана и греха на нашите обвинители. Господ лесно може да отмени яростта на Сатана за наше добро (Римляни 8:28). Йосиф разбра, че това, което неговите братя бяха възнамерили за зло, Бог го беше възнамерил за добро в неговия живот. Той каза: „Вие наистина намислихте зло против мен, но Бог го намисли за добро, за да действа така, че да спаси живота на голям народ, както и стана днес“. (Битие 50:20).

Бог ни говореше за нашите грешки и гордост дори чрез гласа на нашите обвинители, които говореха ужасни лъжи. Въпросът беше дали щяхме да се фокусираме на лъжите срещу нас, или на работата, която Бог искаше да извърши в нас. Да, методите, използвани от нашите обвинители, често бяха несправедливи. Бяха ли нашите критици напълно погрешни, или отчасти бяха прави? Нашето заключение днес е, че имаше по нещо и от двете. Липсата на мъдрост и на смирение в нас провокираха определени неща в тях. В допълнение към това, някои от нещата, които те посочваха, бяха истина – особено относно нашата гордост.

Във всеки случай, вярвата, която последва, ни принуди да се изправим пред някои от проблемите с характера ни и глупавите практики. В този смисъл, ние сега виждаме Божията изкупителна ръка в цялата тази каша.

Опасността в това да се вижда една атака като работа на дявола е, че по този начин на мислене ние не сме толкова чувствителни към това, което Святия Дух иска да ни каже. Някои пророчески хора са склонни да имат комплекс за преследване. Те чувстват, че самата природа на техния призив означава, че ще бъдат преследвани. Затова, когато дойде истинско слово на корекция, някои настръхват и си казват: „Да, ние очаквахме това, понеже истинските пророци винаги са преследвани“.

Спомням си едно голямо християнско служение, което беше жестоко критикувано от едни „търсачи на култове“ и „ловци на ереси“. Методите и информацията, използвани срещу тях, бяха наистина съмнителни. Това известно служение реши, че тъй като техните критици бяха със сигурност от дявола, това, което се случваше, беше свързано единствено с преследване. Понеже те възприемаха, че техните критици бяха единствено инструменти на дявола, те не бяха фокусирани на това да получат Божията корекция в кризата, в която се намираха. Ние не искаме да „прахосваме доброто изпитание“; вместо това, защо да не получим прозрение в нашата гордост и липса на мъдрост от Святия Дух във времена, когато сме обвинявани от другите? Святия Дух има да ни каже много в такива времена. Дори и методите, използвани срещу нас, да са толкова неподходящи, Бог все пак може да ни даде съживяваща корекция посред всичко това. Спомнете си, че Господ коригира Валаам дори с няма магаре (Числа 22:22-35).

ДИСЦИПЛИНИРАНЕТО НА ГОСПОДА

Писателят на *Евреи* посочва две често срещани погрешни реакции на Божието дисциплиниране:

Сине мой, не презирай наказанието на Господа и не отслабвай, когато те избличава Той, защото Господ наказва този, когото люби, и бие всеки син, когото приема.

Първият погрешен отклик е да „презираме“ Божията корекция, като отричаме нуждата от нея. Един начин някой да презира Неговото дисциплиниране е, като гледа на своите затруднения само като на атаки от Сатана, без да взема предвид факта, че Бог често иска да ни коригира чрез тях. По този начин ние гледаме на Неговото дисциплиниране твърде лекомислено.

Втората погрешна реакция е да бъдем „обезсърчени“ от Божиите порицания, така че да се чувстваме смазани. Това са тези, които спират да следват твърдо Бог във времена на затруднения.

Ние не трябва да бъдем нито нечувствителни, нито свръхчувствителни, когато нашият небесен Баща посочва нашите дефекти и грешки. Трябва да се научим да вземаме необходимото ни лекарство или корекция с правилно отношение на благодарна любов към Бог.

Цялостната цел на Бог за нас е „да бъдем съобразени с образа на Неговия Син“ (Римляни 8:29). Бог иска да въплътим пророческото послание, което Той иска да говори чрез нас. Никога не е достатъчно да се прокламира послание. Ние трябва да се стремим да живеем посланието, което прокламираме, преди да можем истински да твърдим, че имаме пророческо послание и пророческо служение. Бог иска Неговото Слово да стане плът в нашия живот. Затова Той изпраща различни форми на изкупителна дисциплина, за да ни помогне да видим несхванатата слабост в нашия живот, онези скрити разделителни линии под повърхността. Можем да презираме Неговото дисциплиниране и да решим да спрем да следваме Господ толкова пламенно, както някога сме го правили. Можем да се огорчим от Бог, че е разпоредил това.

Или можем да откликнем по единствения правилен начин, който е да понесем Неговото изкупително дисциплиниране, знаейки, че то е за наше добро, за да можем да участваме в Неговата святост (Евреи 12:7, 10).

УРОЦИ, НАУЧЕНИ ПО ТРУДНИЯ НАЧИН

Бог използва тези събития, за да ни донесе корекция по няколко начина. Нека да ви споделя някои от уроците, които научих.

1. Видяхме нашата гордост: Ние бяхме погълнати от израстването на нашето служение много повече, отколкото бяхме фокусирани върху увеличаването на благочестие и смирение в нашия характер.
2. Нашата нужда от други служители: Ние пораснахме в това да оценяваме нови части в тялото на Христос, с които няхахме никаква връзка в първите си дни. Джон Уимбър постоянно наблюдаваше на нуждата „да обичаме цялата църква“. Не само тези, които изглеждат и звучат като нас.
3. Разбрахме пророческия процес: Ние имахме такова незряло и наивно виждане за пророческото служение. Видяхме манипулация в някои от нашия пророчески тим, когато те пророкуваха удобни неща, за да спечелят одобрение от тези, които можеха да им отворят врати.
4. Станахме отговорни: Видяхме нашата нужда от приноса на лидери извън нашето локално служение, които можеха да изговорят корекция за нас. Ние вярваме, че

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

всяко служение трябва да бъде във взаимоотношения с други служения извън своята църква . Това дава възможността благочестиви лидери да видят нещата, които не са ни ясни.

Балансиран лидерски тим: Всяка църква се нуждае от балансиран принос на различни видове личности и служения, за да се поддържа стабилност. Да, ние се нуждаем от висококачествени пророци със свръхестествени проявления, но също така се нуждаем и от обучени учители с теологична дълбочина, от нежни пастори с човешки умения, от ревностни евангелизатори, както и от служители с лидерски и административни способности. Понастоящем в лидерския тим на мисионерската база на ИНОР ние имаме четирима души с докторска степен, осем души с магистърска степен и петима души юристи. Ние интегрираме обучени учители с тези, които имат пророчески дарби. Това не винаги е лесно, но си заслужава усилието.

15 ГЛАВА - ЧЕСТО СРЕЩАНИ ЗЛОУПОТРЕБИ И НЕПРАВИЛНИ УПОТРЕБИ НА ПРОРОЧЕСТВОТО

В тази глава ще говорим за често срещани злоупотреби с обикновеното пророчество. Помнете необходимата разлика между „обикновеното пророчество“ и служението на пророка. Обикновеното пророчество е ограничено до назидание, увещание и утеха (1 Коринтяни 14:3), докато служението на пророка има властта да коригира и/или да дава специфична насока на човек, служение или нация. Всеки може да функционира в обикновеното пророчество. Обаче, само хора с история на точно пророкувани бъдещи събития могат да твърдят, че функционират в служение на пророк.

Всички пророчества трябва да подкрепят и почитат това, което е записано в Писанието. Поддържайки този единствен ръководен принцип, ние ще си спестим много болка и бъркотия. Ние не трябва да даваме или да приемаме пророчества, които накърняват духа и целта на това, което е записано в Писанието.

Някои, които са неопитни с пророчеството, са твърде бързи наивно да се покоряват на „пророчески“ директиви от тези, които смело им пророкуват. През годините аз съм виждал хора да получават „пророчески“ насоки, които са довеждали до ненужна болка и объркване. Много от тези неща могат да бъдат избягнати, като се спазват библейските принципи заедно с някои основни общи усещания. Когато за първи път бях изложен на лично пророчество, аз бях много отворен да приема „пророческа“ насока в области от моя личен семеен живот. И така, през 1986 аз положих няколко ръководни принципа за приемане на лично пророчество. Аз използвам същите тези принципи и днес.

НЕПРАВИЛНА УПОТРЕБА №1: ДАВАНЕ НА ПОСОКА В СЕМЕЙНИ ОБЛАСТИ

Обикновеното пророчество е предназначено да дава насърчение и утеха, а не да дава определена нова насока за семейния живот на някого. Примери за семейни области, в които трябва да избягваме да даваме или да приемаме пророческа насока, включват избирането на брачен партньор, дали да имаме бебета, инвестиране на пари, промяна на

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

работа, преместване в друг град, купуване или продаване на къща, отиване на мисионерско пътуване, присъединяване към дадена църква, избиране на университет и т.н. Можем да си даваме благочестиви съвети един на друг в семейните области на нашия живот; обаче, аз съм силно против това да се дават под облика на пророчество. Мнозина искат пророчества за романтика и финанси. Други просто искат да им се каже какво да правят, така че да спрат колебанията, които тормозят живота им.

През годините са ми давани много пророчества, които са ми предлагали насока в семейни области от моя живот. Огромното мнозинство от тези „насочващи пророчества“ са се оказали безполезни и погрешни. Радвам се, че не съм ги приел. Бог никога не е възнамерявал пророчеството да се използва по този начин. Вместо това, Бог иска хората да се свързват директно с Него, да чуват от Него и да използват мъдростта в личния си живот. Бог иска да бъдем отговорни за решенията, които вземаме.

Някои са по-склонни да приемат насока от пророчески слова, така че да могат накрая да предадат на другите отговорността и товара за решението, което са взели в своя живот.

Един младеж ми каза, че е получил пророчески слова да се ожени за една дама. Проблемът беше, че тази млада дама вече беше обвързана с друг благочестив мъж. Обаче, той настояваше, че е получил пророчески слова и сънища да се ожени за нея. Аз го посъветвах да отхвърли тези „пророчески слова“. Обаче, той продължи да притиска тази обвързана жена. Падането беше катастрофално, тъй като младежът беше създал напрежение върху дамата, като й беше направил множество предложения да прекара време с него. Разбира се, това разгневи годеника на младата дама. Когато всичко беше казано и направено, младежът свърши с разбито сърце поради тази неправилна употреба на пророческото.

Виждал съм много вярващи да вземат болезнени, а понякога и пагубни решения, понеже следват пророчество в област на лични финанси. Виждал съм мъдри и успешни бизнес лидери да захвърлят мъдростта си, като наивно приемат неточни „пророчески“ слова, което им причинява голяма ненужна финансова загуба.

НЕПРАВИЛНА УПОТРЕБА №2: ПРЕНАСОЧВАНЕ НА РОЛИТЕ НА ХОРАТА В ЦЪРКВАТА

Ние не трябва да даваме специфични пророчески слова на хора, за които се подразбира, че трябва да функционират в нови позиции в организацията на служението, в което служат. Ако Господ ви даде пророчески слова за промяна в ролята на някого, тогава дайте ги на лидера, който има власт да осъществява промени. Защо? Пророческите слова, които посочват промяна в ролята на някого, обикновено включват елемент на повишаване. Този, който получава позитивно пророчество, естествено оценява високо този, който е пророкувал. Обаче, ако лидерът не осъществи повишаването, тогава има потенциал за негодувание и разделяне.

Един мой приятел, който пастирува една мега църква, поканил човек с международно пророческо служение да говори в неговата църква. По време на една от службите този пророчески служител призова всички от пастирския състав да дойдат отпред. Той пророкувал за всеки един. Казал на младежкия пастор, че Бог ще го повиши и ще го направи изпълнителен пастор над цялата църква. Докато този младежки пастор бил възбуден от повишаването, един от другите по-стари пастори бил очевидно смутен, тъй като било ясно от пророческото слово, че младежкият пастор ще заеме неговата позиция.

Всъщност, моят приятел, който беше главният пастор, е обмислял повишаването на младежкия пастор. Обаче, това, което старият пастор, който се ядосал, не разбирал,

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

било, че моят приятел го е подготвял да го повиши в това да стане негов заместник, който да води църквата. Но когато гостуващият служител пророкувал за размяна на ролите, без първо да се консултира с главния пастор, той създаде ненужен конфликт. Разгневеният пастор накрая напуснал църквата и повлякъл много от хората в своята нова църква. Всичко това можело да се избегне, ако гостуващият служител първо беше подчинил пророческото слово на правилните канали, като го представи на главния пастор, който да го прецени. Вместо това, „плодът“ от пророческото слово бил обиден лидер и разцепена църква.

Само защото може да сте получили истинско пророческо слово за пренасочване на ролите на хората в организацията на служението, не означава, че е полезно да давате словото публично, без първо да го представите по правилен начин на главното лидерство.

НЕПРАВИЛНА УПОТРЕБА №3: ДАВАНЕ НЕ КОРЕКЦИЯ НА ХОРА

Обикновеното пророчество е предназначено да насърчава, да утешава и да изгражда, вместо да дава корекция, която е конфронтационна и често поставя хората в неудобно положение. Ние не трябва да поставяме хората в неудобно положение, като разкриваме негативни неща за тях на публични събрания. Този вид пророкуване е нито полезно, нито пък е библиейско. Писанието е много ясно, че негативните слова първо трябва да се кажат лично на човека (Матей 18:15-17).

Често срещан пример за коригиране на хора публично, който съм виждал през годините, е да се слага етикет на хората, че имат дух на Езавел. Виждал съм много мъже, които са заплашвани от уверени жени в лидерство да използват етикета „духа на Езавел“, за да ги коригират.

Друг пример за неправилна употреба на пророкуването е публично да се заяви, че някой е бунтовен или със закоравено сърце. Виждал съм това да се случва с няколко тийнейджъри в моето служение, когато пророкът се изправи и декларира за тях, че са бунтовни, а в действителност те бяха незрели, но въпреки това искрени в своето протягане към Бог.

Ако младежът е наистина бунтовен, тогава използването на „пророческото“, за да се посочи това публично, всъщност е вредно, а не полезно.

Би било по-ефективно пророческият човек да съветва този младеж и да го попита за нещата, които е видял. Обаче е вредно за сърцето и духовния живот на младежа, ако пророческият човек просто заяви, че Бог го или я вижда като бунтовник.

Бил съм в събрания, където пророческият служител извиква хора, за да ги обвини за съмнение и неверие, смърряйки ги за липсата на вяра. Пророческият служител заявява, че ако хората просто вярват, те ще видят работата на Бог. Хората се чувстват засрамени и деморализирани вместо назидани и утешени (1 Коринтяни 14:3).

Виждал съм хора да бъдат извиквани публично и „пророчески описвани“ като борещи се с лични проблеми - порнография или алкохол. Това унижава човека. Често „пророческото слово“ свършва като неточно. Обаче, поради фигурата на „пророка“ събранието вярва на негативните сведения. Това погрешно поставя на човека етикет в умовете на хората за следващите години, причинявайки много ненужна болка. Дори и пророчеството да е точно, такива слова трябва да се дават насаме с хора, на които изобличаваните се доверяват.

Такива слова трябва да се дават рядко. Обаче, когато се дават, трябва да се дават по правилния начин и без да се прибавя „така казва Господ“, за да се подсили обвинението срещу човека.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Ако пророческото слово е точно, тогава то трябва да произведе надежда, че има път за излизане от проблема, и особено, че Бог разкрива Своята огромна любов към този човек с желание да го освободи, както и да го доведе до по-голяма дълбочина във взаимоотношение с Него.

Пророческите хора трябва да подчертават, че Исус е благосклонен, състрадателен и милостив (Изход 34:6) към тези, които са искрени, дори да са незрели в своята вяра. Исус е готов да прости на всеки, който се обърне към Него, а не да се отвърне от Него. Запомнете, че Неговата доброта е, която ни води към покаяние (Римляни 2:4).

Някои Старозаветни пророчества са отправени към Израел във време на голям национален бунт. Пророческият човек днес не трябва да прилага пророческите слова със същия дух към човек, който искрено обича Исус, но се бори в някоя област на своя живот. Те трябва да запомнят, че Старозаветните пророци говореха на една закоравена нация, а не на хора, които искрено обичаха Бог. Дори посред тези пророчества Господ отново и отново ще заявява Своята благодат и Своето желание Неговите хора да се върнат при Него за прошка и пълно възстановяване. Ние трябва да помним, когато пророкуваме на Неговата невеста, че често говорим на вярващи, които искрено Го обичат и които се стремят да ходят в Неговите пътища.

НЕПРАВИЛНА УПОТРЕБА №4: ПРЕКОМЕРНО ДОВЕРЯВАНЕ НА СЪНИЩА

Мнозина, които са нови в пророческото служение, в началото прекомерно се облягат на сънища за насока в семейните неща на своя живот. Без съмнение Библията учи, че Бог ръководи Своите хора чрез пророчески сънища (Деяния 2:17). Обаче, повечето от нашите сънища не са предназначени да се разбират като такива, които ни дават пророческа насока. Сънищата не са предназначени да заместват придобиването и прилагането на мъдрост в живота ни.

Сънищата са много полезни, когато ни дават потвърждение за решение, което вече сме започнали да чувстваме. Някои прекалено се облягат на сънищата за своите решения, понеже ги освобождават от това да поемат лична отговорност за решения, които се оказват погрешни. През годините аз съм виждал хора да са повече объркани от сънищата, отколкото да са им помогнали. Това е, защото те не са отделили време да отделят сънищата, които не са били предназначени да се разбират като пророчески.

Аз получавам няколкостотин пророчески сънища всяка година от хора. Открил съм, че само около 10% от тях са полезни. За повече от 20 години почти всяка седмица аз съм получавал от две до три съновидения от хора, уверяващи ме, че Бог е доволен от мен и моето служение и че идва голямо благословение. В същото време аз също получавам от две до три съновидения всяка седмица, които ме предупреждават, че Бог ми е разгневен и че скоро идва бедствие в моя живот и служение.

Соломон ни учи, че има голяма суета в многото сънища и слова, които претендират, че са пророчески. Той каза в Екlesiаст 5:3,7: „Защото сънят идва от голяма активност, и гласът на глупавия се познава чрез многото му думи. . . . Защото в многото сънища и многото думи има суета. Но ти се страхувай от Бога“. С други думи, ние трябва да сме предпазливи в това да приемаме всички слова, които претендират, че са директни пророчества. Много искрени хора често са объркани от детайлите на техните „пророчески сънища“, както и от тези, които им се дават от другите.

Някои вярващи, които познавам, имат елемент на това, което аз наричам „духовно суеверие“. С други думи, те имат прекомерна ревност да следват детайлите на тези „пророчески сънища“, без да зачитат мъдростта или дори това, което Бог ясно е сложил в сърцата им.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Познавам един млад човек, който бил отчаян да чуе Божия глас относно това, къде трябва да живее. Той бил женен с малки деца, но бил неспокоен и търсел Божия глас относно това, къде трябва да живее. Той имал няколко души в живота си, които „имали сънища“. Всяка седмица той получавал сън от някой от тях, казващ му да се премести тук или там, или просто да стои. Очевидно, много от „пророческите слова“, които той получавал, си противоречали едно на друго. Този млад човек прекарвал дните си, опитвайки се да анализира детайлите на всяка символична картина във всеки сън. Той се изтощил в процеса и изгубил фокуса си върху Исус.

Той живеел в толкова ненужно объркване. Бил скован от страх да не излезе от Божията воля. Колкото повече сънища получавал, толкова по-объркан ставал. Той слушал толкова много хора, които сънували собствените си планове. Те тълкували сънищата, които имали през призмата на собствените си мнения, докато твърдяли, че чуват от Бог. Това объркване създадо хаос за него и за цялото му семейство. Да, той бил искрен пред Бог и искал да бъде в Неговата воля. Обаче, сънищата създали мъгла в него, която му попречила да прегърне Божията мъдрост и да чува по-ясно от Господ. С други думи, това имало много по-различен ефект, отколкото Бог бил предвидил.

НЕПРАВИЛНА УПОТРЕБА №5: ТРИВИАЛИЗИРАНЕ НА ПРОРОЧЕСКОТО СЛУЖЕНИЕ

Друг често срещан начин, по който хората използват неправилно пророческото, е да го правят тривиално, като търсят „пророческа“ насока в такива прости неща като кои обувки да носят или кое място за паркиране да използват. Докато искаме да бъдем водени от Духа, ние осъзнаваме, че използването на добро „общо усещане“ е също част от оперирането в Божията мъдрост.

Виждал съм хора да вършат ексцентрични неща в името на следването на Святия Дух. Например, една дама от нашето обкръжение отказа да съдейства на разпоредителя, който я молеше да се премести от мястото, запазено за друг човек, понеже „Господ ѝ казал да седне там“. Един млад човек импулсивно започна да тича из сградата по средата на службата, понеже „Господ му казал да направи това“.

Виждал съм някои хора да живеят в ненужна нерешителност относно въпроси от обикновения живот, понеже отказват да вземат решение, докато „Господ не ги води“. Те стоят в ъгъла, чакайки Бог да им каже в коя посока да поемат, или стоят пред гардероба си, чакайки Бог да им каже какво да облекат. Да, те имат искрено желание да се покоряват на Духа. Обаче, отказвайки се от своята отговорност да вземат прости решения, те живеят като парализирани, а понякога дори и като инати, докато чакат за насока от Святия Дух. Това прави тривиална целта на пророческия дар. Този вид ексцентрично поведение не е част от оперирането в пророческото помазание.

Господ ни дава дух на мъдрост за практично действие в живота, без да трябва да получаваме специфично, директно слово за всяко малко решение. Да, има редки случаи, когато Духът ще ви насочи, както шофирате по магистралата, изведнъж да промените плановете си и да отидете някъде, където първоначално не сте планирали да ходите. Такива неща се случват, но те са рядкост. Ние трябва да ходим в мъдрост и с внимателно ухо за Господ, бивайки готови Той да ни прекъсне, но въпреки това, без да правим тривиално пророческото помазание, като чакаме на него за всяко малко решение, което трябва да вземем.

Някои вярващи са импулсивни в името на следване на внушения, които те имат, като че ли всички те идват от Святия Дух. Такъв начин на мислене може да доведе до странна, нестабилна активност. Един от нашите хора беше убеден, че Господ му е казал да се върти на всяко събрание за дълго време. Импулси като този не са само

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

демонстрация на липса на мъдрост; някои са наистина опасни. Виждал съм хора да правят еротични неща по време на служби за поклонение, като свалят дрехите си, за да покажат, че са смирени и ще се покорят на всичко, което казва Бог, или като се блъскат в стените, или лежат по средата на пода като замръзнали, и отказват да помръднат. Предаването на такива впечатления отваря вратата за по-странни впечатления и може прогресивно да доведе до повече и повече нестабилна и нездравословна активност. Това отваря една опасна врата за духовната реалност. Такива хора трябва да се покаят за това, че са се подчинявали на такива внушения, и не трябва да бъдат насърчавани да ги следват. Някои хора забавляват демоните в ходенето в някои от внушенията, които идват в умовете им.

НЕПРАВИЛНА УПОТРЕБА №6: ЛАСКАТЕЛСТВО И МАНИПУЛАЦИЯ

Понякога хората ще си измислят пророческо слово или ще прибавят към пророческото слово, за да ласкаят или манипулират хората с пари или за да може тези, които са в лидерството, да ги приемат. В 1 Коринтяни 13 Павел говори за любов в контекста на духовните дарби, подчертавайки, че любовта „не търси своето си“ (ст.5). Ние трябва да бъдем бдителни да не пророкуваме по начин, който ласкае хората, за да спечелим лична облага от тях. Повечето човешки същества имат достатъчно гордост, за да бъдат уязвими да бъдат засмукани в ласкателствата на вярващите. Това води до самоизмама.

Хора, които използват пророческото, за да ласкаят и манипулират другите, често се стремят да „пророкуват“ в тайно, така че останалите да не виждат какво се случва. Причината, поради която те искат да изолират човека, на когото „пророкуват“, е, за да не разберат другите колко глупаво и безсмислено е това пророчество.

Тези хора пророкуват от собствените си желания, за да мотивират хората да се свържат с тях. Те ще използват ласкателство и преувеличаване, за да посрещнат желанията на другите хора, и тогава ще вземат връх над тях.

Яков ни предупреждава, че „ако в сърцата си имате горчива завист и свадливост, не се хвалете и не лъжете против истината. Това не е мъдрост, която слиза отгоре, а е земна, плътска, дяволска; защото, където има завист и свадливост, там има неуредици и всякакво зло. Но мъдростта, която е отгоре, е преди всичко чиста, после миролюбива, кротка, отстъпчива, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна. А плодът на правдата се сее в мир от миротворците“ (Яков 3:14-18).

Някои са по-уязвими за ласкателство от други, понеже те толкова копнеят да чуват пророчества за големината и уникалността на своя призив за служение.

Виждал съм различни пророчески служители, които ласкаят онези, които искат да присъединят към своя екип като помощници, като пророкуват, че „тяхната мантия“ ще бъде предадена на потенциалния помощник. Някои пророчески служители искат помощници, които сякаш да дойдат под тяхната власт.

Някои млади помощници са толкова пламенни да вярват, че са уникално призовани, че са склонни да правят почти всичко, за да се доберат до това призвание. Разбира се, манипулация като тази създава повече горчивина накрая, заедно с презиране на пророческото служение. Виждал съм някои стари „пророци“ да използват този вид ласкателство отново и отново, за да си спечелят верността на младите хора.

НЕПРАВИЛНА УПОТРЕБА №7: ПРОРОКУВАНЕ В ПЪЛНО УЕДИНЕНИЕ

Насърчавам ви да внимавате винаги когато някой иска да ви пророкува в пълно уединение, без други да бъдат свидетели на това, което се казва. Като общо правило, когато някой настоява, че има пророческо слово за вас, което той или тя може да ви даде

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

единствено тайно, знайте, че нещо не е наред. Обикновено, когато пророческите хора се стремят да заведат другите в задната стая, за да им пророкуват, те правят това така, че онези, които са свидетели на пророческото слово, да не могат да разпознаят ласкателство или манипулация.

Тези, които ходят в светлината, не се притесняват да дават пророчества на светло или по начин, по който те са напълно отговорни за това, което казват. Добро е да се приемат пророчества, които са „на светло“, със свидетели. Аз увещавам всички пророчески тимове да записват пророчествата, които дават на другите, винаги когато е възможно.

Спомням си един инцидент, в който един гостуващ пророчески човек поиска да се срещне с няколко млади лидери в църквата, където аз говорих, за да им даде лични пророчески слова. Той настоя, че може да им даде слова единствено насаме. Когато всичко беше разкрито, този пророчески човек е поласкал тези млади лидери, като е казал на всеки един от тях колко са страхотни и как лидерството на църквата не може да разпознае тяхното страхотно лидерство. Той подметнал на всеки един по различен начин, че може да се наложи те да напуснат своята църква и да му помогнат да започне друга църква, след като той се премести в града. Повечето от тези млади хора напуснаха своята църква, за да се присъединят към него.

Отново, пазете се от хора, които твърдят, че са пророчески и искат да ви заведат някъде насаме, за да ви пророкуват. Такива хора искат да спечелят вашето доверие, за да могат да упражнят своето влияние върху вас, за да могат да получат парите ви или да ви накарат да им помогнете.

Получаването на пророчество отваря сърцето на човека по един уникален начин. Нека да го обясня. Когато един пророчески служител гледа в очите някого, за да прокламира аспекти от неговата божествена съдба, това раздвижва сърцето на човека да слуша. Това понякога може да създаде душевна връзка. Някои пророчески служители използват това влияние, за да се стремят да развият „близки приятелства“, които накрая имат сексуален оттенък.

Понякога е дори по-безочливо от това. Веднъж един човек и съпругата му посетили мисионерската база на ИНОР и видели една млада дама да пее. След като тя свършила, мъжът я приближил, за да ѝ каже, че има „пророческо слово за нея“. Той ѝ казал, че трябва да излязат навън, за да може да ѝ каже словото, така че тя излязла с него и с жена му навън. Човекът пророкувал на момичето, че Господ иска той да ѝ придаде „любящото сърце на Бог“. Момичето било озадачено. Преди да разбере какво става, човекът го прегърнал и започнал да си играе с косата му, докато жена му стояла там и се молела на езици! Когато момичето разбрало какво става, то го отблъснало и избягало на невредимо място. Чувал съм много истории от хора, които са преживявали това в една или друга форма. Обикновено „пророческият човек“ ги отвежда в някоя странична стая, гледа ги в очите, ласкае ги и им казва колко страхотна е съдбата им. На следващото събрание те пророкуват за това, колко свързани трябва да бъдат в духа и колко уникална е тяхната връзка.

В личните „пророчески сесии“ измамите се развиват повече и повече. Тогава, с времето, „пророческият човек“ започва да казва, че Господ иска те да имат физически връзки, за да демонстрират какво се случва в духа. Много са се хващали на това, тъй като сляпо следват манипулиращите пророчески хора, каквито са всъщност, използващи името на Бог напразно. Наивниците са толкова отчаяни да достигнат своята съдба, че са склонни да направят почти всичко. Дори и въобще да не са привлечени от „пророка“, някои са склонни да издържат всичко, за да достигнат своята „съдба“.

НЕПРАВИЛНА УПОТРЕБА №8: ПРЕДПОЛОЖЕНИЯ ЗА ТОЧНОТО ВРЕМЕ

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Ние трябва да внимаваме да не даваме наши предположения за точното време на изпълнението на пророческите слова, които можем да дадем на някого. Понякога пророческите хора правят това, за да „оживят“ пророческото слово. Понякога чувстват натиск от човека, получаващ пророчеството, да прибавят елемент за точното време на пророческото слово. Това завършва, носейки ненужно объркване.

НЕПРАВИЛНА УПОТРЕБА №9: „БЕЗСИЛЕН СЪМ/НЕ МОГА ДА СЕ СПРА“

През годините аз съм бил свидетел как пророчески хора са били молени да спрат да говорят или да се държат по определен начин. Някои пророчески хора твърдят, че не могат да спрат, понеже са „завладяни“ от Святия Дух. Обаче Писанията са ясни, че хората, действащи в силата на Святия Дух, са управлявани от любов и себеконтрол (Галатяни 5:22-23). Павел каза: „Духовете на пророците се покоряват на самите пророци“ (1 Коринтяни 14:32). С други думи, той поставяше отговорността върху пророческия човек да държи духа си под контрол. Той нямаше да позволи на пророческите хора в Новозаветната църква да твърдят, че не могат да спрат това, което правят в събранието. Да го повторим, всеки, който твърди, че не може да контролира това, което казва или прави, понеже е „завладян“ от Святия Дух, е наивен. Има определени типове хора, които искат да бъдат свободни от отговорността за това, което правят и казват, като твърдят, че Святия Дух „ги кара“ да се държат по такъв начин. Павел увещава и изисква всеки вярващ да дава това, което има, по един порядъчен начин, като използва себеконтрол (1 Коринтяни 14:28-40).

Павел учи пророческите хора да се контролират по такъв начин, докато дават своето пророчество, че да могат да направят пауза достатъчно дълго, за да позволят на друг пророчески човек да говори (ст.30).

Един аспект от себеконтрола е способността да управляваме нашите духове или да контролираме думите и действията си.

Този, който управлява духа си, [е по-мощен] от този, който завладява град.

—Притчи 16:32

Който не управлява духа си, е като разрушен град със съборени стени.

—Притчи 25:28

По време на една от нашите служби една жена сподели пророческо слово за нашето събрание. Когато тя го сподели с мен, аз дадох свидетелство, че това е истинско слово. За моя изненада, когато се изправи, за да сподели пророческото слово със събранието, тя започна да тресе ръцете и краката си, докато освобождаваше пророческото слово. Тя привлече повече внимание към себе си и дори попречи на събранието да чуе пророческото слово, което тя даваше. Когато говорих с жената за нейното ненужно и разсейващо поведение, тя заяви, че не е можела да се контролира. Когато ѝ казах, че „духът на пророка се подчинява на самия пророк“, тя се разстрои и ме обвини, че „угасям Духа“.

НЕПРАВИЛНА УПОТРЕБА №10: ПРИВЛИЧАНЕ НА ВНИМАНИЕ КЪМ НАС

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Павел каза, че трябва да търсим нещата, които са превъзходни, когато служим в дарбите на Святия Дух (1 Коринтяни 12:31; 14:12; Филипяни 1:9-10). Един от начините, по който показваме превъзходен дух, когато пророкуваме, е като привличаме вниманието към Исус, а не към нас, чрез нашия пищен стил на служене. Някои пророкуват с дух на себепоканост, вместо да бъдат фокусирани на Исус и на това, което помага на хората да приемат от Исус. С други думи, те привличат толкова много внимание върху себе си. Те може да се измъкват от това, в смисъл, че хората не ги смърят. Обаче, този начин не е най-превъзходният начин да се действа в пророческото служение.

Добре е да се пророкува по начин, който не привлича ненужно внимание към нас. Някои хора, които имат истинско пророческо слово, се надуват в очите на другите като по-святи или по-духовни, понеже са получили толкова точно откровение.

Аз насърчавам пророческите хора сред нас да се справят с емоциите, преди да дават пророческо слово и умерено да използват „Господ ми каза“ или „Така казва Господ“. Ние можем да пророкуваме по начин, който е „свръхестествено естествен“, без винаги да привличаме вниманието към факта, че ние пророкуваме. Ние сме насърчени да оперираме в помазанието на Духа с дух на превъзходство (1 Коринтяни 14:12).

НЕПРАВИЛНА УПОТРЕБА №11: ПРЕНЕБРЕГВАНЕ ДА СЕ ДАВАТ УСЛОВИЯТА ЗА ПРОРОЧЕСКИТЕ СЛОВА

Повечето пророчески обещания са условни. Те ще се изпълнят само ако определени условия бъдат посрещнати. Например, можете да получите пророческо обещание, че голямо благословение ще дойде за вас, ако отделите повече време да търсите Господ. Но пренебрегвайки да дадат условията за пророческото обещание, пророческите хора могат така да направят, че хората да пропуснат благословието, което Господ ги кани да получат. Много пророчески слова не са гаранции, а покани за взаимодействие с Бог. Бог изисква вяра и покорство, докато работим и се молим в съгласие с това, което Той е обещал.

Познавам хора, които са получавали истински пророчески слова за своите призвания, които са били потвърждавани по необикновени начини. Хората са разбирали словата като гаранции вместо като покани и по този начин не са успявали да се хванат за Господ по начина, по който Той е изисквал, за да влязат в тяхното ново служение.

Някога познавах един млад човек, който беше призван в едно голямо събрание и му беше дадено пророческо слово за неговия призив. Това беше потвърдено свръхестествено. Обаче, пророкът не даде условията, които бяха необходими, за да може този млад човек да ходи в своето призвание. Пророческото слово беше покана, а не обещание. Този млад човек завърши с фалшива увереност в пророческото слово. Той си мислеше, че може да си живее, както иска, мислейки си, че един ден пророческото слово просто изведнъж ще се изпълни.

Поради точността на словото и свръхестественото му потвърждение този млад човек имаше фалшиво разбиране за Божия суверенитет, работещ с неговата свободна воля. Той си мислеше, че когато словото дойде, това беше „свършена работа“. Обаче, Господ го канеше да живее живот достоен за неговото призвание, като направи промени, които щяха да го въведат в това, което Господ му предлагаше.

Пророческото слово беше предназначено да даде на този млад човек увереност, която щеше да го упълномощи да вземе радикални решения, за да живее различно в чистосърдечна любов към Исус. Пророческото слово беше предназначено да му даде вяра, за да вземе трудни решения и да стои здраво в тези решения с търпение.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Вместо да откликне по този начин, младият човек просто каза: „Каквото има да става, ще си стане“, и живееше живота си в бизнеса както обикновено, и пропусна това, което Господ искаше да направи с него. Както казах преди, пророческите слова са покани, а не обещания. Ако получим ясно пророческо слово, което Бог свръхестествено потвърждава, тогава ние трябва да треперим с чувство на страх, така че да можем да отговорим по начин, който да се хареса на Господ. Когато даваме такива пророчески слова, ние трябва да казваме на хората, че тяхната свободна воля трябва да работи с Божия суверенитет.

НЕПРАВИЛНА УПОТРЕБА №12: ДАВАНЕ НА НЕГАТИВНИ СЛОВА, БЕЗ ДА КАЗВАМЕ, ЧЕ ТЕ МОГАТ ДА БЪДАТ ПРЕДОТВРАТЕНИ

Има времена, когато е подходящо да се даде на някого пророческо слово, което е негативно в своите приложения. Тези негативни слова често ни дават прозрение за това, какви са намеренията на Сатана в живота на човека, и могат да бъдат Божията милост в разкриването на плановете на врага. Обаче, важно е да се предаде, че изпълнението на тези негативни слова може да бъде предотвратено чрез покаяние, вяра и покорство. Пренебрегването на това да се предаде, че негативното изпълнение може да бъде предотвратено, може да доведе до погрешни отклици, като страх и безпокойство, вместо отклика, който Бог търси, който е покаяние, искрена любов към Бог и покорство.

Натъждавам се и се дразня, когато виждам това да се случва. Хора, които вярват, че негативното пророческо слово е истинско и все пак няма начин за излизане от негативните последствия, завършват в отчаяние, мислейки си, че няма начин да излязат от „осъждението“, под което са. Знам за един пророк, който казал на една млада жена, която се изповядала, че е била в грешна връзка, че трябва да „отпадне“ за седем години и след това да се върне при Господ. Жената била съсипана от греха си и дошла при пророка, искайки да се покае. Тя молела Бог за милост, но вместо да ѝ каже, че Бог ще ѝ прости и ще ѝ помогне в Своята милост, пророкът я осъдил. Момичето било оставено да си мисли отчаяно, че няма шанс и трябва да живее „срещу Бог“ в продължение на седем години в тъмнина. Тя била ужасена от мисълта да бъде без Бог и отчаяно искала да ходи в светлината, но си мислела, че няма шанс. Тя си мислела, че „пророческото слово“ било неизбежно, вместо да види това като плана на Сатана за нейния живот, който може да бъде спрял. Тя приела това, като че ли сценарият бил вече написан и завършен, така че вече не можел да се промени. Това е срещу Писанието и Божието сърце да се дават подобни негативни слова. Исус снабдява изходен път за тези, които се покаят и викат към Него (1 Коринтяни 10:13).

НЕПРАВИЛНА УПОТРЕБА №13: ГОВОРЕНЕ БЕЗ ЯСНОТА

Аз насърчавам хората да дават значението на своите пророчества по начин, който може да бъде разбран, вместо да говорят по начин, който е прекалено мистичен или загадъчен. Не е много полезно да се дава пророческо слово, което хората не могат да дешифрират.

Някои смятат, че говорейки по странни и мистични начини с неразрешими загадки, те стават някак си по-духовни. Това е абсурд, понеже води до объркване и неразбиране вместо до изграждане. Когато давате пророческо слово, опитайте се да бъдете колкото се може по-ясни и по-прости, така че хората да могат напълно да откликнат на това.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Виждал съм пророчески хора да дават мистични слова, които носят такова объркване, понеже те са отворени за всякаква интерпретация и с много различни възможни значения.

НЕПРАВИЛНА УПОТРЕБА №14: НЕПРИЗНАВАНЕ НА НЕИЗПЪЛНЕНИТЕ ПРОРОЧЕСКИ СЛОВА, КОИТО ДАВАМЕ

Ние трябва да бъдем отговорни за пророческите слова, които даваме и които се оказват неверни. До някаква степен всички ние бъркаме, когато даваме на някого пророческо слово. Когато го правим, важно е да поемем отговорност за сгрешаването. Някои хора може да се страхуват, че бивайки честни за това, че са сбъркали пророческото слово, тяхната правдоподобност ще бъде накърнена. Обаче, аз вярвам, че обратното е истина.

Когато пророчески хора са честни за това, когато са сбъркали, установява се определено ниво на доверие, понеже те са честни не само когато са прави, но също и когато не са прави. Пророческите хора, които отказват да си признават, когато са сбъркали и продължават да пророкуват, само ще загубят своята правдоподобност, но тези, които бъркат и си признават, че са дали невярно слово, печелят доверие.

Аз насърчавам всички онези, които служат пророчески на нашата платформа, да бъдат наясно, че ще има неточности.

16 ГЛАВА - ПРАКТИЧНИ НАЧИНИ ЗА РАСТЕЖ В ПРОРОЧЕСКОТО

Растенето в пророческото изисква да приемем основната истина, че всеки, който е новороден, е способен да функционира в обикновеното пророчество. Божията воля за всеки, който вярва в Исус, е да пророкува. Това в действителност е наследството за всеки новороден вярващ.

Желал бих всички вие да говорите на езици, а още повече да пророкувате.

—1 Коринтяни 14:5

Защото всички можете да пророкувате.

—1 Коринтяни 14:31

Проявлението на Духа означава демонстрация на Божията сила. Първо Коринтяни 12:7 казва: „Проявлението на Духа се дава на всеки за обща полза“.

Напомням ви отново за трите цели на обикновеното пророчество. Те са да се донесе назидание, увещание и утеха на хората: „Този, който пророкува, говори назидание, увещание и утеха на хората“ (1 Коринтяни 14:3).

Целта на обикновеното пророчество е да се вдъхновят хората в тяхната вяра и любов. То напомня на хората за Божията грижа. То често подчертава неща, които вече са познати на хората или за които си мислят.

Назиданието говори за духовно изграждане или назидание на духа на някого по различни начини като потвърждаване на съдбата му или Божията цел за живота му. Практичен начин да се направи това е, като се даде на хората някое писание. Често

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

писанието, което им дават, ще е било важно за тях преди. Когато това се случи, то потвърждава, че Бог им говори. Назиданието включва уверяване на хората, че Бог ще докосне сърцето им или ще даде пробив в специфична област от живота им. То може просто да заявява, че Бог е с тях, или може да потвърждава някаква тайна в сърцето им относно някаква минало събитие, сън или нещо, което Бог преди им е казал. То може да говори за пробив в спасение или изцеление за тяхното семейство.

Обикновеното пророчество включва увещаване на хората да преследват, вместо да се отказват от Божиите обещания в трудни времена, или да се предават на грях в изкушение. Чрез Святия Дух ние ги увещаваме да постоянстват в своя призив и в правдата.

Ние също говорим и утеха чрез вдъхновението на Святия Дух. Това говори да им дадем Божието виждане в контекста на някое разочарование или спънка в живота им. Това снабдява потвърждение или уверение, което им помага да стоят фокусирани и верни да вършат Божиата воля.

Обикновеното пророчество включва думи като: „Господ обича Своите хора“ или „Святия Дух ни подготвя за пробив“. Малките групи дават добра обстановка за това хората да освобождават обикновено пророчество. Това обикновено е „безопасно“ място за хората да започнат и да растат в ученето си да пророкуват. В атмосфера на молитва и чакане на Бог в малка група вярващите могат да изговарят впечатленията, които идват към тях под надзора на по-стари пророчески служители. В такава обстановка може да се направи незабавна обратна връзка и оценка и вярата за пророческо служение може постепенно да расте и да узрява.

КАК ДА ПОЛУЧАВАМЕ ПОВЕЧЕ ПРОРОЧЕСКИ ВПЕЧАТЛЕНИЯ

Един практичен начин да получаваме повече пророчески впечатления е, като задаваме на Святия Дух въпроса: „Какво казваш или правиш в това време, в което искаш аз да участвам?“ Има аспекти на Неговото служение в нас, които Той ще задържа, докато активно не питаме за това. Аз се стремя да задавам такива въпроси няколко пъти на ден. Без значение дали отивам на събиране с борда на служителите, дали имам време на общение, дали посещавам някакво забавно събитие, дали се храня, или изучавам нещо, аз обичам да спирам и да питам Святия Дух: „Искаш ли да ми кажеш нещо или да кажеш нещо чрез мен?“ Когато седя в молитвената стая на ИНОР, аз питам: „Святи Душе, има ли нещо, което искаш да кажа на някого? Ето ме“. Когато прекарвам вечер с моята съпруга или семейството, аз питам: „Святи Душе, искаш ли да кажа нещо?“ Не се ограничавайте да задавате на Святия Дух въпроси като тези само с „духовен“ контекст. Ние молим за намесата на Святия Дух в малките групи или в големите групи, на работа или по време на игра, на училище или обществени събития, и т.н. Можем да получим пророческите впечатления по време на игра с топка с нашите деца или със семейни приятели. Когато се обаждате, за да се чуете с някой приятел, питайте Духа: „Искаш ли да ми кажеш нещо, или да кажеш нещо чрез мен в този телефонен разговор?“

Няма значение дали говорите с вярващ, или с невярващ. Запомнете, не трябва да казвате „така казва Господ“, когато пророкувате. Можете да говорите на невярващи, без дори да им казвате, че пророкувате. Аз наричам това пророкуване по „свръхестествено естествен начин“.

Понякога ние ще знаем, че пророкуваме, но в други случаи дори няма да го осъзнаваме. Аз съм давал повече „случайни пророчества“ отколкото преднамерени. С други думи, аз не съм възнамерявал да говоря на хората от Святия Дух, но това се е случвало внезапно по един „свръхестествено естествен начин“.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Например, когато говоря с някого, изведнъж казвам нещо, което идва от Святия Дух. Човекът откликва, казвайки, че сърцето му се чувства насърчено.

Аз искам да пророкувам в събранията на нашия борд. Искам да пророкувам в кафенето с някой приятел. Просто искам да пророкувам на хората. Аз искам да го правя, без да привличам вниманието към мен или да казвам, че това е пророческо. Те ще го разберат, когато това раздвижи сърцата им.

МОДЕЛЪТ НА ИСУС ЗА ПРОРОКУВАНЕ

Исус направи модел как да ходим в Святия Дух и да се движим в пророческото помазание. Йоан 5:19 е класически стих, описващ взаимоотношението на Исус с Татко. Исус не правеше нищо, докато не видеше Баща Му да го прави.

Исус им отговори и каза, „. . . Синът не може да върши нищо от Себе Си, но само това, което вижда Баща Му да прави; защото каквото прави Той, Синът го прави по същия начин“.

—Йоан 5:19

През деня Исус се молеше: „Татко, покажи Ми какво правиш днес“. Баща Му без съмнение имаше много различни нива на комуникация с Исус. Понякога Той даваше на Исус пророческо впечатление, разкриващо, че Той ще изцели определен човек в събранието на следващия ден. Понякога Исус получаваше пророчески сън за изцеление, което скоро щеше да бъде освободено в Неговото служение. Понякога Татко говореше на Исус по по-драматични начини, като това да Му изпрати ангел. Исус постоянно държеше вниманието си върху това, което Татко искаше да прави. Въпросът в Неговото сърце постоянно беше: „Татко, какво правиш?“

Исус прие значителните ограничения на това да бъде човек.

Затова трябваше да стане във всичко като братята Си, за да бъде милостив и верен Първосвещеник.

—Евреи 2:17

Защото нямаме *такъв* първосвещеник, който да не може да ни съчувства в нашите слабости, а *имаме Един*, който е бил във всичко изкушен по същия начин *като нас*, но пак е без грях.

—Евреи 4:15

Въпреки че Исус никога не беше нищо по-малко от Бог, когато живя на земята, Той живя, като че ли никога не беше нещо повече от човек. С други думи, като човек Исус трябваше да чака и да се обляга на действието на Святия Дух, преди да може да служи на хората. Какво смирение! Исус е несътвореният Бог, Който създаде небесата и земята в Битие 1. Въпреки това Той остави правото да използва Своята власт и живя като човек 33 години в пълна зависимост от Духа. Исус чакаше и говореше чрез вяра само според това, което Татко Му казваше. Правейки това, Той ни даде модел за християнството.

ЧЕТИРИ НАЧИНА, ПО КОИТО ВИЖДАМЕ КАКВО ПРАВИ ТАТКО

Има няколко начина, по които виждаме какво прави Татко.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

1. Можем да получим пророческо нашепване или впечатление от Бог. Това може да се случи напред във времето, но Духът обикновено дава тези неща в момента, когато служим на хората. Ние внимаваме за впечатленията и подтиците на Святия Дух в сърцето ни, за да ходим в праведност и да избягваме да угасяме Духа.
2. Духът може да ни позволи да усетим физическо усещане или болка, което може да отговаря на това, как Той иска да изцели някого. Духът понякога ни позволява да получаваме физическо усещане (огън, вятър, и т.н.) или физическа болка (състрадателна болка), което съответства на това, как Той ще докосне хората.
3. Ние можем да наблюдаваме присъствието на Духа да почива върху някого, като виждаме очевидни външни проявления, като устните им да треперят, лицето им да пламти, тялото им да трепери или просто сълзите им да текат.
4. Святия Дух може да ни покаже какво прави, като ни даде пророчески сън или видение за човек, преди да му послужим.

ПОЛУЧАВАНЕ НА БОЖИЕТО НАШЕПВАНЕ

Главният начин, по който Татко ще ни показва какво прави, е, като ни говори с „тихия, малък глас“. Татко също ще ни даде нашепвания или намеци за това, какво ще прави. „Божественият намек“ може да дойде като едва доловимо пророческо впечатление в ума ни. Илия видя силният вятър да цепи планината, усети земетресението и беше свидетел на огъня, но Господ беше в тихия, малък глас или шепота.

Тогава Той каза: „Излез и застани на планината пред ГОСПОДА“. И ето, ГОСПОД мина и голям и силен вятър цепеше планините и разбиваше скалите пред ГОСПОДА, *но* ГОСПОД не беше във вятъра; а след вятъра — земетресение, *но* ГОСПОД не беше в земетресението; а след земетресението — огън, *но* ГОСПОД не беше в огъня; а след огъня — тих малък глас. И когато Илия го чу, покри лицето си с кожуха си и излезе, и застана на входа на пещерата. И ето, глас *беше* към него и каза: „Какво правиш тук, Илия?“

—3 Царе 19:11–13

Татко ще ни говори в „тихия и малък глас“, или с други думи чрез слаби пророчески впечатления. Аз наричам това получаване на „пророческото нашепване на Бог“. Често, когато говоря с някой човек, някоя идея на Святия Дух идва в ума ми. Аз говоря идеите, които идват до мен. Рядко споменавам на човека, че Святия Дух ми говори. Аз смятам, че ако Господ ми говори, човекът ще го знае, без да му казвам.

Сега, разбира се, аз предпочитам да получа Божия гръм или отворено видение. Нямам съм много от тези преживявания. Чуval съм ясният глас на Господ само три пъти в 35-те години на моето ходене с Господ. Имал съм няколко пророчески сънища заедно с няколко други свръхестествени преживявания, но 99% от времето аз съм получавал единствено Божието нашепване в сърцето ми. Бог ни дава впечатления, които ни

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

предават това, което Той иска да прави (Ефесяни 1:17; Колосяни 1:9; Откровение 19:10). Не чувствайте натиск да идвате с нещо.

Господ ще извършва повече неща с нашепването, отколкото осъзнаваме, ако действаме според него, като му дадем израз. Ние трябва да дадем израз на впечатленията на Святия Дух. Ако не ги изразяваме, тогава Божията сила не се освобождава по същия начин. Когато Святият Дух ни бодва в сърцата, ние не трябва да пренебрегваме това, понеже то ще си замине, и този човек, на когото е трябвало да послужите, може да не бъде докоснат или изцелен.

Например, когато се моля за някого, аз полагам ръце върху него и изчаквам за момент Святия Дух, докато Го питам за някоя фраза или библейски стих, който да дойде в ума ми. Когато дойде писание към нас като слабо нашепване от Бог, тогава ние трябва да го изговорим върху човека, за когото се молим. Открил съм, че когато правя това, то се „разраства“. С други думи, когато говорим прости библейски стихове, които Святият Дух отпечатва в ума ни в момента, тогава писанието идва повече и Духът се движи в сърцето на този човек още повече.

Аз сравнявам функционирането в пророческото с издигането на платно в лодка в някое езеро по време на тих ден. Човек, който е в лодката в езерото, може да не вижда никакъв вятър. Обаче, той вдига платното и изведнъж лодката се придвижва малко. Ние можем не винаги да разпознаваме слабото подухване на вятъра, докато не вдигнем платното. То е слабо, но постепенно малката платноходка се движи, ако вдигнем платното.

Ние вдигаме нашето духовно платно, като задаваме на Святия Дух въпроса, какво казва или прави Той. С други думи ние влизаме във форма на наблюдение.

Когато съм на сцената в неделя, аз мога да моля Святия Дух десет пъти за пророческо впечатление. Аз се моля да видя ангел или да бъда използван да изцеля някой парализиран през този ден.

Аз карам нашите хвалебствени тимове в мисионерската база на ИНОР да задават въпросите по време на частта за хваления, когато те водят. Ако питат, те ще получават фрагменти от пророческа информация.

БДИТЕЛНОСТ: ВНИМАНИЕ КЪМ СВЯТИЯ ДУХ

Ние растем пророчески чрез това, което Писанието нарича „бдение“ (Матей 24:42-43; 25:13; 26:38-41; 27:36; Марк 13:9, 33-38; Лука 12:38-39; 21:36; Деяния 20:31; 1 Коринтяни 16:13; 1 Солунци 5:2-4, 6; Откровение 3:3; 16:15). Първо Петрово 4:7 казва: „Бъдете сериозни и бдителни в молитвите си“. А 1 Солунци 5:6 казва: „Да не спим като другите, но да бдим и да бъдем трезвени“.

Бденето в молитва включва развиване на дух на молитва и внимаване на това, което Духът прави. Ние внимаваме на впечатленията и подтиците на Святия Дух в сърцето ни. Ние нагласяме сърцето си да приема слаби пророчески впечатления. С други думи, внимаваме на лекия бриз на Святия Дух, който ни дава слабо впечатление, или може би библейски стих ще дойде в ума ни. Питаме Святия Дух какво прави, и успокояваме душата си, за да получаваме от Него.

Наистина укротих и успокоих душата си, както отбито дете *лежи* при майка си; като отбито дете е душата ми в мен.

—Псалм 131:2

Павел попита вярващите галатяни как получиха работата на Духа.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Чрез делата на закона ли получихте Духа, или чрез слушането на вярата?

—Галатяни 3:2

Павел ги учеше, че те получиха действието на Святия Дух чрез слушане с вяра и доверие. С други думи, чрез слушане или получаване на пророчески впечатления и имайки доверие в тези впечатления, ние действаме в Святия Дух. Ние не заслужаваме пророческите впечатления. Обаче, трябва да слушаме за тях и да действаме според тях с вяра и доверие. Постът и молитвата позиционират сърцата ни да чуват и да получават повече от Святия Дух. Когато аз чувам впечатления и действам според тях, тогава силата на Духа се освобождава. Мнозина стоят в пасивна форма, като не питат за действието на Святия Дух в сърцето им. Ние трябва активно да задаваме въпроса и да ценим впечатленията, които Той ни дава. Това се нарича чуване с вяра. Ние чуваме слабите впечатления на Святия Дух.

ЗАЩО ВЯРВАЩИТЕ ПРЕНЕБРЕГВАТ ТОВА ДА ПРОРОКУВАТ

Една причина вярващите да пренебрегват това да пророкуват е, защото се изисква любов и духовна енергия, за да се пророкува редовно. Това включва издържачо внимаване на Святия Дух, за да получим Неговите слаби впечатления. Това изисква енергия да действаме според впечатленията и изисква да поемем риска да сбъркаме и после да бъдем неоценени от тези, на които служим. По-лесно е да се отдръпнем от това. Да бъдем внимателни означава да се съпротивим на отдаването на тревога и самосъжаление, които причиняват толкова голямо емоционално движение в нас. Има включена интензивност в това да бъдем постоянно на разположение на Святия Дух.

СЪДЕЙСТВИЕ С БОЖИЯТА БЛАГОДАТ

Християнският живот изисква нашето съдействие с Божията благодат. Бог няма да извърши нашата част, а ние не можем да извършим Неговата. Ако ние не извършим нашата част, тогава Бог задържа определена мярка на благословение. Някои си мислят за благодатта, че прилича като това да бъдат на автопилот, където всичко добро просто се случва. Има много неща, които Бог иска да извърши, които няма просто така да се случат, понеже Бог няма да престъпи начина, по който Той е избрал да партнира със Своите хора. Нашата част е да бъдем верни и да бъдем бдителни в духа си. Божията част е, че Той ще ни дава пророчески впечатления и ще освобождава Своята сила. Обаче, ние трябва да бъдем бдителни и верни, докато вършим нашата част. Има неща, които нямаме в живота си, понеже не се молим за тях, а движението на Духа е в самото начало на този списък.

Някои уповават на Божия суверенитет по начин, който не е библейски. Това означава, че те уповават на Бог да извърши ролята, която Той е определил те да извършат. Когато уповаваме на Бог да извърши нашата роля, това е презумпция. Той няма да извърши нашата роля. Ние трябва да стоим отворени и да се подхранваме. Той ще ни вдъхновява, докато правим това, и после ще се движи върху нас, когато правим това. Обаче, Той няма да ни накара да чакаме пред Него или да отвори сърцето ни за духа на пророческото. Някои погрешно вярват, че ако Бог иска да направи нещо, то ще стане автоматично. Това е истина понякога в широкия ход на Неговото лидерство над историята. Има главни събития, които Бог е решил да направи, без значение дали вие и аз съдействаме, или не. Например, второто идване на Исус и Неговите осъждения в последното време над антихриста ще се случат без значение от това, дали се

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

покоряваме на Бог, или не по един личен начин. Обаче, има много неща в нашия личен живот, които влияят на качеството на нашия живот в Бог. То се определя от нещата, които правим или не правим. Защо? Бог е ревностен за интимност с нас, така че Той ще чака търпеливо, докато започнем да Го търсим, преди да ни отговори. Той е избрал да ни даде динамична роля в определяне на част от качеството на нашия живот. Има неща, които Бог просто няма да ни даде, докато не ходим във вяра и покорство. Има благословения, които Бог е избрал да ни даде, но само, ако ги поискаме. Яков казва: „Нямате, защото не искате“ (Яков 4:2).

ТРИ НАЧИНА РЕВНОСТНО ДА ЖЕЛАЕМ ДА ПРОРОКУВАМЕ

Ние растем, като ревностно желаем по-добрите дарби (1 Коринтяни 12:31), като желаем духовните дарби (1 Коринтяни 14:1) и като ги желаем ревностно (ст.39). Има три начина, по които ревностно желаем да пророкуваме. Те са толкова прости, че някои се спъват в тях.

1. Ние желаем да пророкуваме, като се молим: „Святи Душе, искам да пророкувам“. Задавайте въпроса: „Святи Душе, какво казваш или правиш?“ (Отделете време да питате това). Аз се обръщам към тихия, малък глас като „нашепването на Бог“ в моето сърце. Питайте Господ какво ще направи, ако Му дадете цялото място в сърцето си и ума си.
2. Ние трябва умишлено да правим място за това в сърцата си и умовете си, като укротяваме сърцата си, за да молим Святия Дух за пророчески впечатления в сегашно време. Някои хора казват: „Господи, освободи силата Си в мен“. После, когато стане време за молитва един за друг, те не могат да се настроят и казват: „Святи Душе, освободи силата Си в мен *сега*“. Искането и очакването да получим пророчески впечатления в сегашно време е това, което означава да направим място за тях. Ние трябва да успокоим сърцата си, за да разпознаваме по-добре впечатленията на Святия Дух. Нашият дух трябва да се успокои. Ние трябва да се настроим, а не да се превъзбудяме в пламенност.
3. Трябва да дадем израз на впечатленията, които получаваме. Изговорете ги. Трябва да дадем израз на слабите впечатления на Духа. (По-голяма част от пророкуването в контекст ще бъде пред няколко души вместо в събранието.) Ние трябва да бъдем благодарни за малките неща, докато развиваме живот на бдение и чакане. Ценете малките проявления; бъдете верни в малките неща. (Ние не презираме малкото.) В нашата гордост ние можем лесно да презрем малката Божия сила посред нас. Някои са заинтересувани от Божието пророческо помазание и силата за изцеление само когато тя е разкрита в необикновена и драматична мярка. Те ще бъдат ревностни да действат в изцеление и в пророческия дух само когато има освобождаване на значителна мярка. С други думи, те искат да ходят в пророческото според своето разбиране. Изисква се смирение, за да се ходи с Бог според Неговото разбиране на това да бъдем верни и благодарни в дните на малките неща.

НЕ ПРЕЗИРАЙТЕ ДЕНЯ НА МАЛКИТЕ НАЧАЛА

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Ние трябва да бъдем верни и благодарни за каквато и да е малка мярка на сила, която Бог освобождава чрез нас. Не трябва да презираме деня на малките начала. „Защото кой е *презрял* деня на малките неща?“ (Захария 4:10, курсивът е добавен). Ние трябва да бъдем верни да изразяваме слабите впечатления. Очевидно има напрежение в това да бъдем благодарни и верни в малката мярка на сила, докато сме отчаяни за по-голяма мярка на проявена сила в пълно съживление. Точно сега ние сме в сезон преди съживление. Аз използвам думата *съживление* според стандарта на книгата *Деяния*. Сега Господ със сигурност се движи в тези дни. Той разклаща неща и установява неща заради скорошното идване на движение на Святия Дух в нациите.

Някои чакат, докато Бог даде необикновени или драматични мерки на сила, преди да започнат да отварят сърцето си, за да се движат в пророческото. Както казах по-рано, те чакат да служат пророчески според своето разбиране. Обаче, Господ иска да Го приемем според Неговото разбиране. Това е да бъдем верни в деня на малките начала. Ние растем в пророческото, като сме верни в малкото. Трябва да се покаем за презиране на малките действия на Святия Дух. Трябва да ценим всичко, което Бог прави. Ако то е наистина малко, ние пак трябва да го ценим. В нашата гордост ние можем да презрем малкото и да служим само когато големи неща започнат да се случват.

Получаването на малко впечатление от Святия Дух може да не е толкова драматично и динамично, колкото ни се иска, но това е на разположение на всеки вярващ точно сега. Ние трябва да се борим, за да ходим в това.

Исус обеща, че знамения ще следват всеки, който вярва. Тези знамения включват малки мерки на Божията сила за изцеление на главоболие. Това е пак Божията сила в действие, когато се случва някакво „малко чудо“.

Тези знамения ще придружават повярвалите: в Мое Име демони ще изгонват . . . на болни ще полагат ръце и те ще оздравяват.

—Марк 16:17–18

Да бъдем използвани от Духа да докосва другите чрез пророчество или изцеление е приключение в Бог. Това променя живота ни. Всеки ден е една възможност, когато можем да пророкуваме или да освобождаваме Божията сила за някого. Когато се научим да отваряме сърцето си с истинско очакване, всичко може да се случва по всяко време, без значение дали сме в магазина, в ресторанта, в парка, или докато обучаваме децата си в къщи. Бог иска да бъдем верни в деня на малките начала (Захария 4:10). Мнозина са готови да бъдат използвани от Бог в големи чудеса. Обаче, Господ иска да се движим вярно в изцеление, когато се изцелява само главоболие, и в пророкуване, когато само насърчаваме хора в простите неща на Божията любов.

ТЪРСЕТЕ ЛИЦЕТО МУ И РЪКАТА МУ

Ние търсим първо лицето Му; обаче, после трябва да търсим и ръката Му, или проявлението на Неговата сила. Бог ще ни даде повече откровение за Своето лице и за Своята ръка, ако сме гладни за това. Ние желаем или търсим духовните дарби, като се молим за тях, правим място за тях и после, като ги използваме в деня на малките начала. Аз учех хората да търсят лицето Му, но не и ръката Му. Това звучи добре, но не е библейско понятие. Библията учи, че ние първо търсим лицето Му, без да пренебрегваме да търсим и ръката Му. Ние не избираме между ръката Му или лицето Му. Нашето духовно наследство включва преживяване и на двете. Бог иска да разкрие Своето лице в интимност и Своята ръка в сила. Исус не ни остави да избираме между

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

сила и интимност. Той ни даде и двете. Обаче, Той иска те да имат правилния приоритет в нашето сърце. Заповядано ни е в Писанието ревностно да желаем да пророкуваме. Покорявате ли се на тази заповед? Търсите ли ревностно да пророкувате? Това е единственият начин, по който ще започнем да пророкуваме. Ние не трябва да чакаме Бог по един небиблейски начин, като чакаме, без да молим Святия Дух за пророческо впечатление и без да вдигаме духовните си платната.

ПРАКТИЧНИ УКАЗАНИЯ ЗА ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

- Разберете, че когато се молим за хора или събития, нашият дух ще бъде чувствителен да получи повече от Божиите пророчески впечатления за тези хора или събития. Молейки се за хората, това ни поставя в положение да получаваме повече. По този начин ние сме *преднамерени* относно извършването на нашата част да получаваме пророческото водителство на Духа в нашите събрания за поклонение, малки групи, домашни групи, библейски изучавания, общение и срещи с приятели, на бизнес срещи, в магазина, при телефонни разговори, в мола, по време на домашно обучение или при футболни игри с децата ви. Докато питаме Господ как да служим на някого по-ефективно, ние ще получим пророчески впечатления за практични начини да ходим в това. Постът и молитвата в Духа увеличават нашия капацитет да приемаме пророчески впечатления относно хора и събития.
- Аз подтиквам нашите хвалебствени тимове да питат Духа какво прави Той в подготовката, преди да водят службата за поклонение. Хвалебствените тимове трябва да се молят с това преди службата и после още от пет до десет минути по време на службата за поклонение.
- Призовете хората да действат в пророческото по един „нормален“ начин, без да се вземат твърде насериозно. Насърчавайте ги да бъдат отворени за корекция и приспособяване, да предлагат словата си в смирение без мелодрама и да използват език, който всички могат да разбират, като да го правят без надуване. Това ще ги направи по-полезни за другите.
- Лидерският тим трябва да има честността и смирението да „очисти“ всяка каша, която е причинена чрез погрешни пророчества или чрез слабо управление на пророческото служение. Това помага да се осигури „общата съвест“ на събранието да стои бистра и добра по отношение на дара на пророчеството.
- Нека всички да бъдем насърчени „да пазим единството на Духа“, като работим заедно в любов през напреженията и борбите на това да бъдем добри настойници на пророческото. Запомнете, за да избегнем големите проблеми, всички ние ще трябва да се сблъскаме с някои дребни неприятности. Нека да се стремим да оценяваме всичко в светлината на Божията ценностна система, в която на справедливостта, милостта и верността им се дава превъзходно място (Матей 23:23-24).

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

- Ние насърчаваме хората да имат отношение на „отворено очакване“, свързано с изпълнението на пророчество. Точният начин, по който Бог донася слово в живота ни, обикновено е напълно различен от това, което сме видели, когато в началото сме го получили. Ние също насърчаваме хората да „задържат“, да „пренебрегват“ или да „отлагат“ откровения, които нямат ясно тълкуване.
- Лидерството трябва да се справя смирено и откровено с хора, чието пророкуване не изгражда другите в своето съдържание или с тяхното представяне. Дайте им специфични граници, които вярвате, че са подходящи за мястото, където те се намират в пророческата „мярка“ на зрялост.
- В нашите големи хвалебствени събрания ние сме ограничени от времето; затова, в най-добрия случай, само много малко хора могат да дадат публични пророчества на дадена служба (1 Коринтяни 14:29).

17 ГЛАВА - ПРОРОЧЕСКОТО СЛОВО В ПУБЛИЧНО ПОКЛОНЕНИЕ

Начинът, по който боравим с пророческите слова в служби за публично поклонение, се е развивал с времето. През първите две години ние позволявахме почти всичко да се случва спонтанно без ползата от различни указания, които имаме днес. През тези първи години е имало случаи, когато пророческо слово е било изговаряно от някого в събранието, което е довеждало до полза за нашата църква.

През януари 1985 нашето 700 членно събрание провеждаше своите църковни служби в салона на една гимназия. На 1 февруари, 1985, Августин даде публично слово, че Господ ще снабди сграда за нас на 1 юни. Той продължи, казвайки, че двама души ще ни предложат сграда, която ние няма да можем да откажем, и това ще се случи на 1 юни. Всички бурно аплодираха словото. Имахме четири месеца до 1 юни. Минаха три месеца, но на 1 май нямаше никакво ясно доказателство, че ние ще получим нова сграда. За моя изненада на 10 май двама души, които притежаваха закрито футболно игрище, ме поканиха на обяд.

„Ние чухме за вашето служение“ - казаха те. „Искаме да имате нашето закрито игрище. Това е сграда, която може да побере 2000 души. Игрището е планирано да се приключи на 28 май и ние бихме искали да го вземете веднага, така че сградата да не бъде празна и уязвима от вандализъм. Нямаме нужда от план за плащане или дори от подписан документ. Ако ни дадете думата си, че ще платите споразумяната цена, ние ще ви позволим да го имате“. Бяхме удивени.

В събота, 1 юни, те ни дадоха ключовете и ние имаме нашата първа неделна служба на следващия ден – 2 юни. Всичко това се случи точно както Августин го беше пророкувал – двама души ни направиха предложение, което не можехме да отхвърлим, за сграда, която щяхме да имаме на 1 юни. Те ни я предложиха на ниска цена, заеха ни пари без лихва и не искаха план за плащане. Ние можехме да я изплатим напълно за три години. Това наистина беше твърде добро предложение, че да се отхвърли, точно както беше пророкувано. Аз не бях на себе си от радост. Това даде на събранието ни голяма

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

увереност, че сме на правилното място в правилното време с Божията наслада и благоволение върху нас. Имаше три значителни извода, от които да научим за това, което щеше да стане явно в идните години.

„ВСИЧКО МИНАВА“ ВЪВ ВРЪЗКА С ПРОРОЧЕСКОТО СЛУЖЕНИЕ

Някои, които са нови в пророческото служение, толкова се страхуват да не угасят Светия Дух, че отхвърлят необходимия процес на управление на пророческото откровение. Следователно, те позволяват всяко слово да се изговори публично „просто в случай“, че това може да е от Господ. Светият Дух не се угася толкова лесно, колкото някои си представят.

Когато започнах с пророческото служение, аз се страхувах, че Светият Дух беше като един плашлив гълъб, който може да отлети от някакво малко раздражение или грешки, които съм направил. Той не се засяга толкова лесно. Той е много спокоен, търпелив и добър. Затова през тези първи две години, с изключение на някои истински боклуци, аз позволявах твърде много „пророчески слова“ да бъдат изговаряни публично, без никакъв опит да ги управлявам. Мислех си, че управлението на пророческия поток е, като да застанеш на пътя на това, което Светият Дух иска да прави.

Ние обикновено имахме три или четири пророчески слова на всяка служба, а понякога и от осем до десет. Имаше няколко случая, когато хора бяха толкова ентузиазирани, че пророкуването продължаваше по-дълго, след като Бог беше свършил.

Някои чудесни неща се случиха през онези години, но имаше и много негативни неща. Негативните неща можеха лесно да бъдат избегнати, ако аз имах дори малък опит в това да дам лидерство на пророческото служение. В онези дни бяха давани някои пророчества, които се оказваха напълно неточни, а някои истински слова бяха тълкувани неправилно и по този начин и прилагани неправилно. Едно истинско пророческо слово, което не е изтълкувано или приложено правилно, може да бъде точно толкова вредно колкото и едно неточно пророческо слово. През по-голямата част всички бяха оставени сами да си тълкуват и да прилагат. Това донесе ненужен хаос за местното тяло от вярващи.

Някои нарекоха нашата църква *Общението без никакъв скучен момент*. Обаче, аз си спомням часове на срещи с разочаровани хора, които бяха разочаровани и наранени от „пророчески слова“, които аз не бях управлявал правилно. Аз получих просветление за моето наивно обръщане към лидерство, което позволяваше почти всичко да се казва на публични събрания.

СВОБОДА И СТРУКТУРА

Ще спомена осем основни компонента, които често се наблюдават в служба на поклонение: (1) хвалебствени песни; (2) проповядване на Словото; (3) свидетелства; (4) молитва за болните, наранените и изгубените; (5) пророческо служение; (6) общение; (7) кръщения и Причастие; и (8) църковни неща (съобщения, десетъци и т.н.).

Някои хора имат погрешната идея, че свободата е просто променяне на реда на тези осем елемента. Само защото някой решава да проповядва в началото и след това има хваление, не означава, че има свобода на Духа в църквата.

Свободата се състои от две неща. Първо, тя се състои от това, че сме простени и че Господ е откъм нас, дори и в нашата слабост и незрялост. Когато чувстваме свобода пред Бог без осъждане, тогава сме в позиция да растем в Духа.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Второ, свободата е готовността да позволим на Духа да прекъсне това, което сме планирали да правим. Ако Бог иска да изпрати „бриз на Святия Дух“ в събранието по някакъв необикновен начин, тогава ние трябва да позволим това.

Църковното лидерство трябва да е чувствително за спонтанния вятър или посока на Духа. Ако Бог не посочва промяна на посоката, тогава бъдете спокойни с нормалния формат. Просто задушаването на реда на службата не представлява свобода.

Някои считат всеки вид структура за белег на контролиращ дух. Някои имат идеята, че свободата е свързана с това да се пренареждат осемте компонента всяка седмица. Не се изисква голяма проникателност, за да се види през това повърхностно определение на свободата.

В мисионерската база на ИНОР ние „вдигаме платната си“ и ако бризът на Духа дойде в събранието ни, тогава се движим с него. Ние не сме под натиска да сме сигурни, че непредвидим „бриз“ избухва във всяко събрание. Аз съм забелязал, че „прекъсващият бриз“ на Духа идва повече в едни сезони отколкото в други.

Наивност е да се виждат структурата и свободата като противоположности. Познавам някои, които не вярват в никаква структура в своето събрание. По този начин на хората, които посещават, им се позволява да правят всичко, което „чувстват, че са водени“ да правят, с много малки ограничения. Бог е поставил дара на лидерство в църквата с цел. И тази цел не е да ограничава истинската свобода, но да съдейства, насочва и запазва потока на живота на Духа. Можем да се наслаждаваме на много от това, което тече, без да променяме реда на поклонението всяка седмица.

ДАВАНЕ НА ПРОРОЧЕСКО СЛОВО ПУБЛИЧНО

Някои църкви имат редовно „програмирана пауза“, за да получават пророчески слова в своите събрания. Службата започва с темпераментно хваление, което затихва с използването на по-нежни песни за поклонение, и накрая затихва още повече до пауза за тишина, когато хората чакат да им бъдат дадени пророчески слова. Ние правехме това години наред. Накрая спряхме да го правим, защото толкова много от словата не бяха важни; събранието се отегчаваше от повечето от словата, които бяха давани, така че те просто ги загасяха.

Всяка седмица има от 20 до 30 души в нашето духовно семейство, които получават пророчески сънища за мисионерската база на ИНОР. Обаче, рядко имаме спонтанни пророчества, звучащи от събранието по време на нашите служби. В продължение на няколко години ние слагаме един микрофон на първия ред. Хората идваха по време на службата, за да говорят с някой лидер, който да им потвърди тяхното пророческо слово, и тогава те го даваха публично.

В едно голямо събрание може да има от 50 до 100 души със сън, видение или пророческо слово, което да са получили в службата за поклонение или през изминалата седмица. Само защото някой получава откровение от Бог, не означава, че то трябва да се каже от сцената в неделя сутрин.

Истинската ни задача е да разберем какво ни казва Бог като духовно семейство и после да го предадем на събранието по начин, който да е полезен и назидаващ.

Аз вярвам, че повечето от откровенията, които Святия Дух дава на хората, не са предназначени да се споделят публично. Пророческото слово често се дава за ползата на човека, който го получава, за да може той или тя да се моли и да служи на събранието по-ефективно.

Има времена, когато десет души получават едно и също основно слово. Девет от тези слова не са предназначени да се споделят публично, но са дадени, за да потвърдят словото, което само един човек действително говори публично.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Понастоящем, няма програмирани паузи в нашите служби за поклонение за спонтанни пророчески слова, които да бъдат давани пред събранието. Ние имаме певци в хвалебствения тим, които са надарени в пеене на пророческите впечатления, които получават. Те често изпяват това, което получават от Святия Дух. Те са на сцената с микрофони в ръка. В течението на музикалния поток на поклонението те пеят пророчески молитви, насърчения, предизвикателства и копнежи. Понякога някой човек от събранието идва при един от лидерите в нашето духовно семейство, за да предаде пророческо послание, което той или тя е получил. Ако лидерът чувства, че то трябва да се сподели публично, тогава ние намираме време за това. Обаче, обикновено чакаме, докато пророческото слово не се потвърди.

Когато хората ни дават пророчески слова, които коригират или пренасочват служението, ние чакаме за потвърждение. Ние молим Господ да потвърди пророческото слово с две или три други пророчески слова, които да свидетелстват същата истина.

От устата на двама или трима свидетели да се установява всяко слово.

—2 Коринтяни 13:1

Нека да говорят двама или трима пророци, а останалите да отсъждат.

—1 Коринтяни 14:29

КОРИГИРАНЕ НА НЕПОМАЗАНИ ПРОРОЧЕСТВА

Понякога някой се изправя в нашите събрания и освобождава някое непомазано или дори небиблейско слово в името на пророкуването. Това не вдъхновява или не назидáva никого. Павел каза: „Този, който пророкува, говори за назидание, увещание и утеха“ (1 Коринтяни 14:3).

Ако словата са непомазани, не назидават тялото, но въпреки това не представят доктринална грешка, тогава ние ги третираме като по-малко сериозен проблем. Обикновено ги оставяме да минат един път и вероятно и втори. Обаче, след две такива така наречени пророчески слова, които не назидават тялото, ние ще отидем при човека и нежно ще му *предложим* да предава своето слово на някой лидер, преди да го дава публично.

Ако това се случи трети път, тогава изискваме тези хора да предават своето пророческо слово на лидерството, преди да го изговарят на служба. Ако човекът не вземе под внимание тази трета лична корекция от лидерството, тогава ние ще го спрем четвъртия път и ще го коригираме публично.

Това се е случвало само няколко пъти. При всеки един от случаите ние сме отделяли време за обяснение на събранието на целия процес, който се е развил с този човек. Както споменах преди, ако целият процес не е обяснен, тогава други пророчески хора ще се страхуват да не бъдат публично коригирани.

Когато хората разбират целия процес, те имат сигурност, че лидерството няма да се отнесе грубо с тях, ако те направят грешка. Те не трябва да се страхуват, че могат да бъдат внезапно коригирани пред църквата, иначе пророческото служение бързо ще изчезне.

МИГНОВЕНА КОРЕКЦИЯ

Има два вида пророчески слова, които ние коригираме *мигновено* – но отново колкото се може по-нежно. Първият вид е пророческо слово, което смъмря или коригира църквата, без първо да се мине през лидерския тим. Аз никога няма да отида в друга

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

църква и да дам пророческо слово, което да е коригиращо или пренасочващо, без първо да го дам на тяхното лидерство. Ако лидерството на църквата е съгласно със словото, аз бих ги помолил да го представят на църквата. Обикновено е по-ефективно, ако местният лидерски тим говори коригиращото слово вместо някой посетител, който не е познат на местната църква.

Лидерският тим може да ме помоли да го споделя с църквата, но аз бих го направил само след като то е направено ясно за всички, на които съм говорил по тяхна молба.

Ако в нашата лична дискусия лидерството отхвърли пророческото слово, но въпреки това аз съм убеден, че непогрешимо съм чул от Бог, мога да ги предупредя в офиса на пастора: „Мисля, че вие имате истински проблем, хора“. Но никога няма да изговоря коригиращо слово публично в църква извън тяхната лидерска и авторитетна структура.

Ако някой човек дава пророческо слово, което внася нова посока или смърря нашето духовно семейство, без първо да го предаде на лидерството, аз нежно отговарям по този начин:

Оценявам факта, че се опитвате да чуete от Бог за това служение и че сте загрижени за нас. Обаче, аз бих желал да взема това слово, да го споделя с лидерския тим и нека да го разпознаем заедно. Каним ви да бъдете част от този процес, ако желаете, но засега няма да се движим в тази посока. Ще се върнем и ще ви докладваме по-късно.

Другият вид пророческо слово, което коригираме мигновено, е това, което съдържа значителна доктринална грешка. Отново, корекцията трябва да се направи с любезност и нежност, понеже ние се занимаваме със скъпоценни човешки същества. Аз бих коригирал такива грешки на място. Бих започнал, казвайки: „Сигурен съм, че той е имал добри намерения, но изговореното слово поставя под съмнение доктрина, която ние почитаме като библийска“. После бих изложил точно доктрината, която е поставена под съмнение.

ПОЛУЧАВАНЕ НА ПРОРОЧЕСКА НАСОКА В НАШЕТО ВРЕМЕ ЗА ПОКЛОНЕНИЕ

Ние се молим за пророческото лидерство на Святия Дух в подбора на песните по време на поклонение и освобождаване на пророчески откровения или за пеенето на песента на Господ чрез пророческите певци. По време на служение ние се молим за слова на знание в следните четири основни категории на пророческа насока:

1. *Сърдечни въпроси*: призив за промяна на фокуса върху интимност с Исус и/или да се приема пророческо откровение, както и /или да се приема благодат за побеждаване на компромис, обезсърчение и осъждение.
2. *Лични обстоятелства*: благоразположение, за да се отворят нови врати в служение или възможности за работа или за помощ в криза в тяхното семейство, работа, икономики, за хора, към които са се отнесли неправилно, нужда от корекция, съдебни процеси, и т.н.

3. *Физическо изцеление*: слова на знание за специфични нужди или молитва за общо изцеление.
4. *Предаване на служение*: помазанието за пророческия дух, евангелизиране, ходатайство.

18 ГЛАВА - ПРОРОЧЕСКАТА ПЕСЕН НА ГОСПОД

Исус обича музиката. Много хора рядко си мислят за Бог, че обича да пее, както и за Такъв, Който пее красиво. Исус е отличен певец, писател на песни и музикант. Софония 3:17 ни казва, че нашият Бог е певец Бог. Псалм 29 разкрива, че Неговият глас е мощен и величествен. Откровение 15:3-4 ни казва, че Той има Своя Собствена песен, наречена „песента на Агнето“. Всъщност, Святият Дух е толкова добър писател на песни, че Той дори има една цяла книга с песни в Библията – книгата Псалми. Със сигурност музиката е в Божието сърце.

Писанията са ясни, че Бог е авторът на всичката помазана животворна музика, която съществува и на небето, и на земята. Музиката съществуваше в областта на ангелите дори преди сътворяването на земята (Йов 38:7) и тя мощно отразява и изразява аспекти на Неговата личност. Помазаната музика е била и винаги ще бъде средство за комуникация и връзка между Бог и Неговите творения горе и долу. Тя раздвижва човешките чувства по един мощен начин.

Музиката е мощен дар, който Бог е дарил на Своето творение. Музиката е била преплетена в целия сътворен ред. В Писанията на творението се препоръчва и се увещава да дава хвала на Бога в песен. Също така Божиите хора трябва да пеят „псалми, химни и духовни песни, пеейки и правейки мелодия в сърцето си на Господ“ (Ефесяни 5:19). През цялата вечност ние ще пеем песни на Господ.

Сатана е извратил музиката в своята атака срещу Божието царство. Това всъщност е свидетелство за нейната голяма стойност. Сатана е използвал музика, за да измамва хора да се отклоняват в тъмнината, включително идолопоклонство и сексуална неморалност през вековете.

Уестминстърският катехизис започва с известното изявление: „Главната цел на човека е да прославя Бог и да Му се наслаждава завинаги“. Толкова много неща са правени от пуританите с удоволствие! Авторът Джон Пайпър брилянтно е променил тази сентенция по следния начин: „Главната цел за човека е да прославя Бог, като Му се наслаждава завинаги“.¹⁹

Един от главните начини, по които можем да се наслаждаваме на Бог, е чрез вдъхновени от Духа песни, които идват от Бог. Със сигурност едни от насладите Му, които са от дясната Му страна, завинаги ще бъде небесната музика и песни, които обграждат Неговия трон (Псалм 16:11).

КАКВО Е ПРОРОЧЕСКАТА ПЕСЕН?

Същността на песента на Господ се случва, когато Исус пее хваление за Татко на църквата. Как прави Той това? Исус пее посред събранието, като освобождава Своя Дух върху певците в църквата. Исус е главата, а ние сме тялото. С други думи, ние сме

¹⁹ John Piper, *Destining God* (Portland, OR: Multnomah Press, 1986), 14.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

физическото проявление на земята на това, което Исус иска. Ние разглеждаме това като пророческо пеене, или песента на Господ.

В Евреи 2:12 Исус е изобразен като певец хвала на Татко посред и чрез съдействието на събранието от вярващи: „Ще изявя името Ти на братята Си; в събранието ще Ти пея хвала“. Този стих загатва, че Святия Дух дава на църквата дълбоко откровение за природата и личността на Бог в пророчески послания чрез песен. Той ни насърчава да декларираме величието и красотата на Бог чрез пророчески молитви, които можем да изпеем.

Възкръсналият Христос освобождава Своите песни в нас чрез помазанието на Святия Дух, които Той може да изпее на Бог чрез нас. Това е основата на това, което понякога се нарича „песента на Господ“. Тази фраза, популяризирана от харизматичното обновление през последните векове, се отнася за стихове, говорещи за песента на Господ (Псалм 137:4), духовни песни (Ефесяни 5:19) и пеене на нова песен на Господ (Псалм 33:3; 96:1; 98:1; 149:1; Исаия 42:10). Пророческата „нова песен“ ще бъде освободена във всички народи, довеждаща до второто идване на Исус. Исаия 42:10-13 с Откровение 22:17 ни дават ясната картина за църквата на последното време, молеща се заедно с пророческо пеене, за да подтикне второто идване на Исус. Движението на поклонение в последното време ще бъде водено от пророческа музика и песни.

Пейте на ГОСПОДА нова песен, хвалата Му — от краищата на земята, вие, които слизате в морето, и всичко, което го изпълва, острови, и вие, които живеете на тях. Нека издигнат *глас* пустинята и градовете ѝ, селата, *в които* живее Кидар. Нека пеят обитателите на скалите, нека викат радостно от върховете на планините. Нека отдадат слава на ГОСПОДА и нека възвестят хвалата Му по островите. ГОСПОД ще излезе като силен мъж [второто идване на Исус], ще възбуди ревност като воин, ще извика, да, ще изреве, ще надделее над враговете Си. Дълго време мълчах, останах тих, въздържах се. *Но сега* ще извикам като раждаща жена, ще погубя и същевременно ще погълна. Ще запустя планини и хълмове [осъжденията на последното време]...

—Исаия 42:10–15

Със сигурност ще има засилване на работата на Духа в освобождаване на Неговите песни преди второто идване на Исус. Божията съкровищница за небесна музика ще бъде отворена и освободена за тялото на Христос. Тази музика ще отразява всичките Божии атрибути, от Неговата нежна милост до ужасните Му съдби.

Исус е освобождавал Своите песни чрез църквата през вековете. Някои от тези песни са спонтанни, като са били изпявани за пръв и единствен път в служби на поклонение, молитвени събрания, домашни групи или в личното време с Бог на някого. Други стават известни понеже са записани и са пети от милиони. Тези „пророчески песни“ от небето са били записани и са пети като химни от хорове по земята.

Святия Дух дори сега помазва и вдъхновява много пророчески музиканти и певци да пеят интимните песни на Божието сърце, заедно със силния боен вик на лъва от Юда. В светлината на природата и важността на музиката не ни изненадва, че Бог използва певци, за да вдъхнови и активира пророческото помазание (4 Царе 3:15).

Давид разбра реалността на Духа, проявяващ Своята сила чрез пророческо пеене. Давид учи, че когато ние пеем хвала, Бог населява или изявява Своята сила в този контекст (Псалм 22:3). Това е една причина, поради която цар Давид установи в 24-7 скиния за молитва и поклонение.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Откровението на Давид за небесното поклонение, както се вижда в книгата Псалми, е основно за политическия трон на Давид, който беше основан на поклонение и ходатайство в 24-7. С други думи, управлението на Давид изтичаше от пророческо поклонение (1 Летописи 23-25).

Нека високите хваления на Бога да бъдат в устата им . . . за да извършат възмездие [справедливост] над народите и наказание над племената, за да вържат царете им с вериги . . . за да извършат над тях написания съд. Тази чест принадлежи на всички Негови светии!

—Псалм 149:6–9

Давид имаше откровение за духовното влияние на пророческото ходатайствено поклонение. Той постави 4,000 платени музиканти на пълно работно време и 280 певци: „Броят . . . инструктирани в песните на Господа . . . които бяха изкусни, беше 288“ (1 Летописи 25:7). „4,000 бяха вратари и 4,000 хвалеха Господа с музикални инструменти (1 Летописи 23:5).

Когато Давид свиреше пророческа музика пред цар Саул, демоничната опресия се вдигаше от него.

И слугите на Саул му казаха: Ето сега, зъл дух . . . те мъчи. Нека сега господарят ни заповяда на слугите си . . . да потърсят човек, който умее добре да свири на арфа. И когато злият дух от Бога е върху теб, той ще свири с ръката си и ще ти става добре. . . . И когато духът . . . идваше върху Саул, Давид вземаше арфата и свиреше . . . и на Саул му олекваше и му ставаше добре, и злият дух се оттегляше от него.

—1 Царе 16:15–23

Елисей поиска музикант да свири, когато беше помолен да пророкува за царя на Израел. Елисей, пророкът с “двойна мярка“ от пророческия дух на Илия, се нуждаеше от пророчески музикант, който да го вдъхнови да пророкува.

А Елисей каза на израилевия цар: Какво има между мен и теб? Иди при пророците на баща си . . . Но сега, доведете ми един свирач. И като свиреше свирачът, ГОСПОДНАТА ръка беше върху него.

—4 Царе 3:13–15

Когато цар Йосафат отиде на битка, той постави пророческите певци пред армията, понеже той разбираше, че те щяха да освободят Божията сила за воюване.

И дойдоха, и съобщиха на Йосафат, и казаха: Голямо множество идва срещу теб . . . Тогава Йосафат се уплаши и се предаде да търси ГОСПОДА, и прогласи пост по целия Юда. . . . Той [Йосафат] постави тези, които щяха да пеят на ГОСПОДА . . . като излязат пред войската и говорят: Славословете ГОСПОДА, защото милостта Му е вечна! И когато започнаха да пеят и да славят, ГОСПОД постави засади срещу синовете на Амон и Моав, и онези от планината Сиир, които бяха дошли против Юда. И те бяха разбити.

—2 Летописи 20:2–3, 21–22

АНГЕЛСКИ ХОРОВЕ

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Ще става все по-често срещано, докато приближаваме към времето на завръщането на Исус, ангелски хорове да бъдат виждани и чувани от отделни хора както и от цели събрания. Всяко посещение на ангелски хор вероятно ще подчертава особено послание, което е в Божието сърце. Тези, които са имали въображаеми срещи в небето, често съобщават за възхитителната музика, която са чули. Знаем няколко души, които са преживели страхотната музика на ангелски хорове.

Лично аз чух ангелски хорове една неделя сутрин през лятото на 1990. Аз пристигнах в църквата, за да присъствам на молитвено събрание за съживление. Когато слязох от колата си и приближих вратата на сградата, аз чух много силна музика, идваща от светилището. Мислех си, че озвучителният тим беше пуснал някаква величествена музика като *Месията* на Хендел на уредбата с много високо ниво на силата на звука. Аз се втурнах в светилището, понеже бях обезпокоен, че беше усилено толкова много и това можеше да повреди уредбата.

Аз продължавах да чувам страхотната музика до момента, в който отворих вратата. Славната музика изведнъж спря, сякаш някой беше натиснал бутона стоп на стерео уредбата веднага след като отворих вратата на светилището. За моя изненада, озвучителната система вътре все още не беше включена и само две момчета в сградата бяха отпред, коленичили в молитва при олтара. Те не бяха чули нищо. Аз бях смаян, когато осъзнах, че току-що бях имал среща със Святия Дух.

Аз не казах на никого на това събрание какво бях чул. В очакване, аз си мислех, че сигурно Господ ще посети и специално ще благослови това събрание със сила. Това трябва да е причината Той да ми е позволил да чуя небесната музика. Но за моя изненада това си беше като повечето обикновени молитвени събрания, които провеждахме всеки ден – нищо грандиозно; просто няколко уморени, но искрени вярващи викаха към Бог за съживление в ранните часове.

По-късно аз обмислих значението на моето преживяване. Господ тогава направи ясно за мен, че Той е благословен от такива „обикновени“ ежедневни молитвени събрания, които изглеждат толкова слаби и непомазани. Небесните множества редовно посещават такива молитвени събрания, невидимо и незабелязано, за да смесят нашите слаби молитви и хваления със своята силна и славна небесна музика, поклонение и молитва. Ангелските хорове винаги функционират в духовната област, съвместно с нашите земни молитвени събрания. Това преживяване изгради моята вяра, когато видях значимостта, която Бог поставя върху „сухото“ ходатайство.

Тази история е насърчавала и други вярващи да постоянстват в сухи молитвени събрания, знаейки, че Господ винаги прибавя гласовете на Своя ангелски хор към нашето ходатайство. Ние не сме отговорни да правим молитвите си помазани; ние сме отговорни единствено да продължаваме в молитва и да не се предаваме!

КОНФЛИКТЪТ НА ПОСЛЕДНОТО ВРЕМЕ: ДВЕ ГЛОБАЛНИ ДВИЖЕНИЯ НА ПОКЛОНЕНИЕ

Големият конфликт в края на века ще се върти около две глобални движения на поклонение. Святия Дух издига най-мощното движение на поклонение и молитва, което ще се бори срещу движението на поклонение на антихрист и неговите преследвания. Дори антихристът разбира ценността на музиката – Сатана е използвал музика, за да подмамва хора към тъмнината през вековете. Сатана е извратил музиката в своята атака срещу Божието царство и той повлиява на множество хора с фалшива „пророческа“ музика.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Аз вярвам, че Писанията са ясни, че антихристът ще издигне финансирано от държавата световно движение на поклонение, за да спъне движението на поклонение на Святия Дух (Откровение 13:4, 9, 12, 15). Това движение на поклонение ще направи така, че хората в царството на тъмнината да имат сърдечна връзка със Сатана. Музиката в това движение ще движи хората емоционално и ще бъде поддържано от демонични знамения и чудеса (ст.13).

Обаче, паралелно с издигането на демоничното движение на поклонение ще има издигане на глобално движение на поклонение, което ще бъде инструмент във второто идване на Исус. Когато приближаваме към Неговото завръщане на земята, аз вярвам, че ще има засилване на работата на Духа в освобождаване на Неговите песни чрез изкупените, когато Божията съкровищница за музика ще се отвори и ще бъде освободена за тялото на Христос.

Пророческата нова песен ще произлиза от Божия трон. Тя ще бъде освободена във всички народи и ще бъде динамично свързана със завръщането на Исус на земята.

Сега е времето певците и музикантите да започнат да се подготвят и да се обучават да получават и да пеят нова песен на Господ във времето на голямо съживление и голям съд.

ПРАКТИЧНИ НАЧИНИ ЗА УВЕЛИЧАВАНЕ НА ПРОРОЧЕСКАТА ПЕСЕН

1. Пейте директно на Господ в личното ви време, като пеете директно от Писанията, заедно с това да пеете записаните в тях молитви. Святия Дух ще използва това, за да освободи пророчески песни във вас. В личното ви време вашата увереност може да порасне, докато започнете да се чувствате по-удобно, пеейки такива песни в публични събрания.
2. Певците могат да пеят спонтанни пророчески песни пред други. Започнете в малки групи, като по време на хваление в домашна група или малко молитвено събрание. По-лесно е да започнете, като пеете песни *на Бог* отколкото песни *от Бог* на хората. Стойте постоянно в хвалебствен тим в продължение на много години.
3. Използвайте самата Библия, за да пеете спонтанни песни на Бог и на събранието. Псалмите са едно очевидно място, в което да търсите вдъхновяващ материал. Аз насърчавам нашите пророчески музиканти да пеят направо от Псалмите, отваряйки своите Библии на мястото, което да им даде думите за пеене. Ако пророческите певци се вълечат в размишляване на Писанието, тогава тяхното прокуване в песен ще става по-богато и по-пълно.
4. Певците трябва да внимават на особени теми, които Духът помазва. Те могат да разпознаят това, като наблюдават, за да видят дали събранието е особено въввлечено и благословено, когато се пее специфична тема. Ако певец забележи повишено въвличане на събранието в специфична тема, тогава той или тя може просто да изпее тази тема, насочена към Бог в спонтанна песен. Например, песен с темата вик за милост, изразяваща благодарност или празнуване на Божията доброта, може да грабне вниманието на събранието по специфичен начин. Ако например, песен за приемане на Божията милост е специално помазана, което е засвидетелствано от това, че събранието е раздвижено от нея, тогава певецът може да отговори, като изпее „импровизирана“ или пророческа песен на Бог,

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

която да отразява тази тема. Песента може да включва божествен отговор за това, как Божието сърце е раздвижено да вижда хората да вярват в Неговата милост.

5. Бог може да даде пророческа песен на певец седмици преди службата за поклонение, в която той ще пее. Стари познати песни могат да имат пророческо острие в себе си, когато се пеят под лидерството на Святия Дух.
6. Някои не разбират как Духът работи с нас. Той не ни насилва да пеем. Вместо това, Той работи в рамката на нашата персоналност и човешките динамики на службата за поклонение (1 Коринтяни 14:32-33; Галатяни 5:22-23). Ние можем да държим пророческа песен, докато дойде правилното време за нея в службата за поклонение. Бъдете достатъчно смирени да позволите на другите да отсъдят или да оценят какво пеете (1 Коринтяни 14:27-29).
7. Църковните лидери трябва да учат публично за пророческото пеене от време навреме, за да поставят ценност върху него и да раздвижат вярата и куража в пророческите певци и музиканти. Помислете за провеждането на семинар за хвалебствения тим през уикендите, за да раздвижите пророческото помазание в тях. Ако е необходимо, доведете външни хвалебствени лидери, които са опитни в пророческата музика. Нека тези пророчески хвалебствени лидери да поучават и да моделират пророческа музика. После нека да полагат ръце върху тези, които желаят да бъдат освободени в пророческа музика. Това надаряване може да бъде предадено от един вярващ на друг чрез Духа (1 Тимотей 4:14).
8. Хвалебствените лидери трябва да направят малко място за пророчески песни по време хвалебствените служби. Ако те просто правят паузи няколко пъти по време на пеенето, певците ще имат възможността да пеят, докато инструментите продължават. Хвалебственият тим бързо ще се научи да тече заедно в това. Музикалните инструменти могат да бъдат използвани пророчески, като свирят спонтанно в служба за поклонение. Хвалебственият лидер дава време музиката да тече свободно. Има времена, когато музиката се усилва по изненадващи начини.
9. Ние сме открили като практическо правило, че максимум от три до четири пророчески песни са достатъчни за повечето хвалебствени служби, които траят по-малко от час. Може да има изключения, особено за продължителни хвалебствени събрания, които продължават часове.
10. Пророческите песни трябва да бъдат ограничени до границите на увещание, насърчение и утеха, както е описано в 1 Коринтяни 14:3. Те не трябва да стават средство за донасяне на корекция или посока за тялото, освен ако тези, които надзирават църквата, не са се съгласили предварително.
11. Певците трябва да избягват прекалено мистични и параболични послания, които са сложни. Избягвайте пеенето на самата картина или видение, но по-скоро

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

пейте истината зад картината. Когато пеете пророческа песен, пейте идеи, които са лесни за разбиране и които да помагат и да изграждат другите.

12. Не насърчавайте тези, които нямат глас за това, да пеят своите пророчества на публични събрания. Те, като мен, трябва да се прилепят към изговарянето на пророчества! За тези като мен, които не са призвани да пеят публично, аз все пак пея, когато съм насаме. Това изгражда духа ми и е приятно за Господ, въпреки че това в най-добрия случай може да бъде наречено „радостен шум“!

Ние трябва да разберем, че Бог е призвал всеки вярващ да пророкува: „Бих искал всички да говорите на езици, но още повече да пророкувате. . . . Защо вие всички можете да пророкувате един по един, така че всички да могат да се научат и да бъдат насърчени“ (1 Коринтяни 14:5, 31).

Певците трябва да бъдат пламенни и да вярват, че Духът иска да ги използва в пророческо пеене. Аз насърчавам певците да се успокоят в своите емоции, докато питат Духа какво казва във всяка една хвалебствена служба. Те трябва да внимават на малките впечатления или картини, които Светият Дух донася до умовете им. Те трябва да ги ценят достатъчно, че да ги пеят.

Трябва да разберем, че дори ранните начала за тези, които пеят пророчески, са важни за Бог. Затова ние не трябва да ги презираме. Защо това е толкова важно? Защото ние можем само да растем в тази единствена стъпка в даден момент. Ние не трябва да презираме дните на малките начала, а трябва да бъдем верни с началните етапи на песента на Господ. Ние трябва да даваме изразявания на малките впечатления на Духа, вместо да ги игнорираме. (Вижте Захария 4:10; Матей 25:21.)

19 ГЛАВА – ПРОЯВЛЕНИЯ НА СВЯТИЯ ДУХ

Когато Бог изявява силата Си чрез църквата, това ни дава възможността за духовен растеж както и объркване и препъване. В църковната история странни и дори чудати физически феномени са съпровождали изливанията на силата на Светия Дух. В началото на 90-те започнаха да обикалят свидетелства по нациите за хора, благословени чрез проявлението на Духа, които са били съпроводени с физически феномени. Обновлението в Торонто под лидерството на Джон Арнот и работата на Светия Дух, свързвана с Родни Хауър-Браун, донесе ново разбиране и спор за църквата в Западния свят.

Оттогава, много вярващи са били духовно освежени и подмладени в своята любов към Исус. Обаче, други вярващи са били скептични и дори съмняващи се дали такива проявления представляват истинска работа на Бог. Какво да кажем за плътското поведение, с което някои хора се занимават под знамето на това, че са били докоснати от Светия Дух? Какво трябва да правим с този боклук?

Някои църковни лидери са били объркани относно това, как трябва да гледат на тези неща и какво трябва да насърчават или да не насърчават посред това истинско движение на Светия Дух. Имаше време, в което мнозина започнаха да развиват библейска рамка, чрез която трябваше да се тълкуват тези проявления и физически феномени.

ИЗЯВЕНОТО ПРИСЪСТВИЕ НА БОГ

В историята на християнството често са се случвали посещения на Божието изявено присъствие върху отделни хора, движения и географски области. Те са били презирани поради различни причини. За съжаление, те често са били противопоставяни от църковни лидери, които не са били достатъчно смирени да признаят, че е имало духовни преживявания отвъд техните собствени, с които Бог е обновявал хората. Такива лидери са чувствали, че имат твърдо разбиране за това, какво Святият Дух прави и какво не прави. Святият Дух е много по-голям от всеки от нас.

Ние винаги трябва да имаме отношението да сме учащи се пред Господ, като признаваме, че не разбираме всичко, което Святият Дух може да прави. Няма значение колко зрял е някой в Господ, ние всички все пак сме само деца и следователно трябва да поддържаме детинското в нашето взаимоотношение с Него като наш Баща. Има само един, който „знае всичко“ в царството!

Някой някога е задал интригуващия въпрос: „Къде живее Бог?“ Друг някой с остър ум отговорил: „Навсякъде, където Си иска!“ Това наистина е добър отговор. Когато Соломон посвещаваше храма, той каза: „Небето и небето на небесата не може да Те побере, колко по-малко този дом, който построи!“ (3 Царе 8:27, NAS). Има тайна, свързана с мястото, където Бог избира да изявява Своето присъствие. Бог е толкова близо и въпреки това толкова далече. Той е толкова предсказуем в Своята вярност и въпреки това толкова мистериозен в Своите пътища. Затова ние не се чувстваме толкова удобно с всичките Негови пътища.

Това е чрез Неговия преднамерен замисъл да ни смири, докато ние се покланяме с изпълнена с благоговение почуда. Бог нарочно оставя незадоволени за нашия ограничен интелект философските обяснения за много от Своите атрибути и пътища. Как може да бъде иначе, когато нашите ограничени умове се опитват да схванат безкрайността?

Човешкият език не успява да напълно да предаде личността и природата на Бог. Ние виждаме Божията слава през огледало, но само неясно (1 Коринтяни 13:12). Ние трябва да се примирим с факта за Божиите преднамерени мистериозни пътища, ако ще се наслаждаваме на нашето взаимоотношение с Него и свободно ще приемаме от Него. Второзаконие 29:29 казва: „Тайните неща принадлежат на Господ, нашия Бог, но разкритите неща принадлежат на нас и на децата ни завинаги“.

Така че къде живее наистина Бог? Къде е Неговото присъствие? Първо, Той живее в небето, където Той обитава в непристъпна светлина (1 Тимотей 6:16). Второ, Той е всеприсъстващ и няма място, където Той да не е. Трето, Той е благоволил да живее в Своите „храмове“. В Стария Завет това беше първата скиния на Мойсей в пустинята и после в храма в Ерусалим. В Новия Завет това е църквата – общото тяло на Христос.

Четвърто, Той и Неговото Слово са едно, така че Той присъства в Святите Писания. Пето, Той присъства в тайнствата на църквата. И накрая, Той периодично „посещава“ специфични хора и места чрез Своето „изявено присъствие“. С други думи, Бог „слиза долу“ и се среща с хора в естествената област в съживленията, виждани в историята на църквата.

Когато Бог се „приближава“, нормалният ред на нещата може да бъде нарушен. Когато всемогъщият, всезнаещият, всеприсъстващият, безграничният, святият и любящ Бог благоволява да слезе и да докосне слаби, разрушени и ограничени човешки същества, какво да очакваме да се случи за нормалния ред на нещата? Единственото логично нещо е да очакваме нещо различно от „обикновената история“.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Ние се стремим да почитаме истината за Бог, както и за Неговия характер и пътища – не трябва да избираме един аспект от Неговия характер над другите или една истина за сметка на другите истини за Бог. Следват четири Новозаветни пасажа, които отразяват библейското понятие за изявеното Божие присъствие.

Исус обеща да „присъства“ сред нас по един забележим начин, който е различен от начина, по който е с нас в други времена. Матей 18:20 казва:

Където двама или трима са събрани в Мое име, Аз съм там посред тях.

Павел събирането на вярващи като мястото, в което присъствието на Исус е изявено по специален начин, за да донесе дисциплиниране на непокаяли се църковни членове. Главното нещо, което подчертавам в този пасаж, е, че силата на Исус присъства по специален начин, когато вярващи се събират заедно.

В името на нашия Господ Исус Христос, когато се събирате заедно . . . със силата на нашия Господ Исус Христос, предадох такъв на Сатана за унищожение на плътта, за да може да се спаси духът му в деня на Господ Исус.

—1 Коринтяни 5:4–5

Има случаи, в които Божията изцелителна сила присъства в по-голяма мярка отколкото обикновено. Божията сила изтичаше от тялото на Исус по един забележим начин. Силата на Святия Дух очевидно не се проявяваше чрез Него постоянно в тази мярка. Обаче, в определени моменти и в определени ситуации това ставаше, тъй като Бог го беше наредил.

И един ден, докато Той поучаваше . . . силата на Господа присъстваше, за да ги изцелява.

—Лука 5:17

Голямо множество хора от цяла Юдея . . . дойде да Го чуе и бяха изцелени от болестите си, както и тези, които бяха измъчвани от нечисти духове. И те бяха изцелени. И цялото множество се стремеше да Го докосне, защото сила излизаше от Него и ги изцели всичките.

—Лука 6:17–19

БИБЛЕЙСКИ ПРИМЕРИ ЗА БОЖИЕТО ИЗЯВЕНО ПРИСЪСТВИЕ

Физически проявления се случват по времето, когато Божието присъствие се проявява в естествената област.

- Данаил падна, уплашен от Божието присъствие (Данаил 8:17; 10:7-10, 15-19).
- Огън слезе от небето, за да погълне жертвите (Левит 9:24; 3 Царе 18:38; 1 Летописи 21:26).
- Свещениците не можеха да стоят поради Божията слава (3 Царе 8:10-11; 2 Летописи 7:1-3).
- Цар Саул и неговите мъже бяха завладяни от Духа и пророкуваха, когато приближиха лагера на пророците (1 Царе 19:18-24).

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

- Един храст гореше, но не изгаряше (Изход 3:2).
- Имаше гръм, дим, тресене на земята, звуци на тръби и гласове над планината Синай (Изход 19:16).
- Мойсей видя „Божията слава“ да минава покрай него; лицето на Мойсей светеше свръхестествено (Изход 34:30).
- Исус и дрехите Му бяха свръхестествено направени бляскави и имаше свръхестествен облак, и Мойсей и Илия го посетиха (Матей 17:2-8).
- Святият Дух се спусна в телесна форма като гълъб (Йоан 1:32).
- Невярващата стража беше тръшната на земята (Йоан 18:6).
- Петър и Павел изпаднаха в трансове и видяха, и чуа в духовния свят (Деяния 10:10; 22:1).
- Савел от Тарс видя блестяща светлина, беше съборен от коня си, чу Исус ясно и временно беше поразен от слепота (Деяния 9:4).
- Йоан падна като мъртъв, нямаше телесна сила и видя, и чу духовния свят (Откровение 1:17).

Архивите на църковната история са пълни със свидетелства за хора, които са преживявали Духа по много различни начини. Книгата Йоил използва аналогията с вино във връзка с изливането на Духа. Петър пророчески тълкува това, което се случи на деня на Петдесетница, като частично изпълнение на пророчеството на Йоил за последното време. На този ден тези, които наблюдаваха 120-те, които бяха изпълнени със Святия Дух, ги обвиниха, че са се напили с вино.

Те вероятно бяха завладяни от изявеното присъствие на радостта на Святия Дух! Съвместимо е с природата на Бог да използва нещо толкова просто и дълбоко като радост, и нейния ефект върху Неговите хора, за да хване вниманието на угасналите, отегчени и закоравени невярващи. Описанието в Деяния 2 не е просто историческо описание за това, какво се случи в Ерусалим през първи век; то е божествено откровение за това, какво се случва, когато пълнотата на Святия Дух слезе върху хора. В Деяния 2 имаше проявление на вятъра, огъня и виното на Духа. Преди всичко да свърши, ще има „кръв, огън и стълб от дим“. Божият огън ни осъжда за грях и освобождава страстно ходатайство и страха на Господ. Ветровете на Бог освобождават ангели с мощни чудеса.

ИЗПИТВАНЕ НА ДУХОВНИТЕ ПРОЯВЛЕНИЯ И ФЕНОМЕНИ

В Библията не са записани всички възможни божествени или легитимни свръхестествени дейности и/или преживявания, които са се случили или могат да се случат в нациите. По-скоро в нея са записани примери за божествена активност и легитимни свръхестествени преживявания, които попадат в по-широки категории от тези, които са типични за това, как работи Святият Дух. Тази идея се поучава в Йоан 21:25, където Йоан заявява, че ако всички чудесни дела, които Исус извърши, бяха записани, всички книги в света не можеха да ги поберат.

Библията никъде не учи, че Бог е ограничен да прави само това, което е правил преди. Всъщност, има много пророчества в Писанието, които говорят, че Бог прави

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

неша, които никога преди не е правил. Бог винаги и завинаги е свободен да прави безпрецедентни неща, които са в съгласие с Неговия характер, както е разкрит в Писанието. Той е Бог и Той прави всичко, което иска да прави.

Единственото нещо, което Библията казва, че е невъзможно за Бог да го направи, е да лъже. Ние трябва да бъдем много внимателни, когато изказваме предположение, че Бог никога няма да направи или не може да направи това или онова. Той не иска нашето позволение за нещо, което решава да каже или да направи. Нека да си спомним как Той се конфронтира и се разправи с Йов, когато Йов предизвика мъдростта на Божиите пътища. Западното християнство твърде често е било събличано от свръхестествената страна на вярата и чувството за мистериозност на Бог.

Понякога хората стават прекалено ревностни и/или притежават недостатъчна библейска херменевтика (*херменевтика* – наука за тълкуване на Библията), и затова изкривяват или разтягат пасажите от Писанието, за да се опитат да докажат валидността на някои духовни проявление или физически феномени, които не са изрично споменати в Библията. Например, някои се опитват да защитят преживяването на неконтролируем смях чрез такива „доказани текстове“, въпреки това този феномен не е специално споменат в Писанието.

Обаче, по-широка категория на работата на Духа, „неизговорима радост и пълна със слава“, е спомената в 1 Петрово 1:8. Защо да бъде изненадващо за някого, че човек или цели групи от хора могат да преживяват аспект на този вид радост, което може да доведе до преживяване на продължителен смях?

Някои искрени християни се паникьосват, когато чуят такива известия, и веднага си мислят, че трябва да действа духовна измама. Но – просто може би – тяхното виждане за Бог, Неговите пътища и Библията е твърде ограничено. Иронично, може би тяхната недостатъчна библейска херменевтика да е тази, която да ги води до такива предубедени заключения. Има огромна разлика между поведението, които нарушават принципите на писанието относно природата на Божиата работа сред хората, и поведението, които Писанието не споменават изрично.

За жалост, някои имат предубеждение, че нищо извън тяхното лично преживяване не може да бъде от Бог – иначе защо Бог не го е направил за тях? Някои църковни лидери усещат натиска, без значение дали ще е от самовнушение, или от техните поддръжници, да имат всичките отговори. Лесно е да се забележи арогантността и презумпцията на този манталитет. Ние трябва да стоим като деца пред Бог, докато се учим да влизаме и приемаме повече от работата на Святия Дух.

За да изпитаме валидността на духовните проявления, ние поглеждаме към известен брой фактори. Първо, разглеждаме цялостната система на вярване и начин на живот (и промени в тях) на тези, които са повлияни от проявленията. Второ, поглеждаме към цялостната система на вярване и начин на живот на тези, които са използвани като съд за освобождаване на благословието на Духа. Ние трябва да изпитаме краткосрочния и дългосрочния плод на преживяванията на отделните хора и църкви. Накрая, ние трябва да изчислим цялата слава, дадена на Исус в контекста, в който се случва феноменът.

Джонатан Едуардс споменава пет теста за определяне дали дадено проявление трябва да се разглежда като истинска работа на Духа. Той заявява, че Сатана не може и няма, ако може, да произведе следните неща в хората.

Ако можем да отговорим с да на един или повече от тези въпроси, тогава това трябва да се разглежда като истинско въпреки някои „малки възражения [критики],

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

които някои правят от странности, нередности, грешки и в поведението, и заблудите, и скандалите на някои професори [хора, които претендират, че са вярващи]“.²⁰

С други думи, Едуардс казва, че натискът на някоя човешка смесица, като цяло, не прави невалиден божествения отпечатък върху някоя работа в едно истинско съживление. Всъщност, присъствието на значителни човешки елементи в и около едно духовно съживление трябва да се очакват. Следват петте теста:²¹

- Носи ли това слава на личността на Исус Христос?
- Произвежда ли това по-голяма омраза към греха и по-голяма любов към правдата?
- Произвежда ли това по-голяма почит към Писанието?
- Води ли това хора в истината?
- Произвежда ли това по-голяма любов към Бог и към хората?

ИСТОРИЧЕСКИ ПРЕЦЕДЕНТИ ЗА ПРОЯВЛЕНИЯТА НА ДУХА

Необичайните физически феномени, причинявани от действието на присъствието на Святия Дух върху хората, са напълно документирани и потвърдени чрез историята на съживленията в почти всеки клон на християнската църква. Следват само няколко от стотиците възможни цитирания, доказващи този факт.

Джонатан Едуардс е считан за един от най-великите теолози в историята и е живял по време на Великото пробуждане в Америка през 30-те и 40-те години на 18-ти век. Едуардс дава най-дълбоките и обширни библейски оценки, размишления и писания относно проявленията на Духа.

Беше много чудесно да се наблюдава как чувствата на хората понякога бяха раздвижвани, когато Бог, като че ли изведнъж отваряше очите им, и вкарваше в умовете им чувството за величието на Неговата благодат. . . . Тяхната радостна изненада караше сърцата им да подскачат, така че те бяха готови да избухнат в смях и сълзи често по едно и също време, течейки като поток и смесвайки се със силен плач. Понякога те не можеха да се въздържат да не плачат със силен глас, изразявайки своето голямо възхищение.²²

. . . някои хора имаха такива силни желаниа за Христос, или които се надигаха до такава степен, че да отнемат естествената им сила. Някои бяха толкова завладени от усещане на предсмъртната любов на Христос към такива бедни, нещастни и недостойни създания, че телата им отслабваха. Няколко души имаха страхотно усещане на Божията

²⁰ Джонатан Едуардс, *Творбите на Джонатан Едуардс*, vol. 2, “Смирен опит да се насърчи изрично съгласие и видимо единство на Божиите хора в извънредна молитва, за съживлението в дадена област и напредването на Христовото Царство на земята“, християнска класическа неземна библиотека, <http://www.ccel.org/ccel/edwards/works2.vii.ii.ii.html?bcb=0> (прибавено на 9 юли, 2008).

²¹ Джонатан Едуардс, „Трактат относно религиозните чувства, в три части“, християнска класическа неземна библиотека, <http://www.ccel.org/ccel/edwards/affections.txt> (прибавено на 9 юли, 2008).

²² Джонатан Едуардс, *Творбите на Едуардс*, „Описание на изненадващите обръщания и великото пробуждане“, (1736; преиздаване, Carlisle, PA: Знаме на истината, 1991), 37-38.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

слава и превъзходството на Христос, че природата и животът почти изглеждаха, че потъваха в нея; и по всяка вероятност, ако Бог им беше показал малко повече от Себе Си, това щеше да разтвори тяхното устройство. . . . И те говореха, когато можех да говоря, за славата на Божиите съвършенства.²³

Беше много често нещо да се вижда някоя къща, пълна с викове, припадъци, конвулсии и други подобни, заедно със страдание, а също и с възторг и радост.²⁴

. . . мнозина в своите религиозни привързаности започват да се издигат отвъд това, което някога са били преди: и имаше някои случаи на хора, лежащи в някакъв транс, оставащи неподвижни почти 24 часа, и чувствата им, заключени за ставащото около тях; но в същото време под силно въображение, като че ли са отишли на небето, и там са имали видение на славни и възхитителни обекти.²⁵

Следва докладът на един „свободомислещ“ атеист на име Джеймс Б. Финли, който е посетил съживлението Кейн Ридж, Кентъки, през 1801:

Шумът беше като бученето на Ниагара. Огромното море от човешки същества изглеждаше развълнувано сякаш от буря. . . . Някои от хората пееха, други се молеха, някои викаха за милост с много жалко произношение, докато други викаха гръмогласно. Докато наблюдавах тези сцени, едно особено странно усещане, каквото никога преди не бях усещал, дойде върху мен. Сърцето ми биеше развълнувано, коленете ми се тресяха, устните ми трепереха и аз се чувствах, като че ли трябва да падна на земята. Една странна свръхестествена сила изглежда обхвана цялата маса от умове, които бяха събрани. . . . По едно време видях поне петстотин души, да бъдат пометени за едни миг, като че ли батарея от хиляди пушки беше стреляла срещу тях, и след това веднага последваха писъци и викове, които разцепиха самите небеса. . . . Аз избягах втория път и исках да си остана в къщи.²⁶

Тереза от Авила (1515-1582), в да бъдеш погълнат от екстаз, пише: „Човекът рядко губи съзнание; аз понякога съм го губила напълно, но само рядко и то за кратко време. Като правило съзнанието е неуравновесено; и въпреки че е неспособно за действие с респект към външните неща, човекът все още може да чува и да разбира, но само неясно, като от много далечно разстояние“.²⁷

КАТАЛОГ НА ДУХОВНИТЕ ПРОЯВЛЕНИЯ И ФЕНОМЕНИ

²³ Ibid., 45.

²⁴ Ibid., 547.

²⁵ Ibid., 550.

²⁶ Джон Уайт, *Когато Духа идва със сила* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1988), 70.

²⁷ Франсис МакНут, *Завладян от Духа* (Old Tappan, NJ: Chosen Books, 1990), 35.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Еврейският и библейският модел за единство на личността загатва, че духът повлиява на тялото. Понякога човешкият дух може да бъде толкова повлиян от Божиата слава, че човешкото тяло да не е способно да понесе интензитета на духовните срещи – и резултатът може да бъде странно физическо поведение.

Понякога, въпреки че със сигурност не винаги, физическите отклици са просто човешки отклици да действието на Духа и не са директно причинени от Святия Дух.

В други случаи физическите реакции могат да бъдат причинени от демонични сили, които са раздвижени от изявеното Божие присъствие. Изглежда нещо обикновено в Новозаветните разкази, че демоните бяха насилвани да „излязат от скривалището си“, когато Исус или апостолите идваха наоколо (например, обладааният в Гадара и гадателката във Филипи). Някои от тези странни преживявания може да е по-добре да се разглеждат като „феномени на съживление“ вместо „проявления на Духа“. Обаче, това не означава, че затова те са плътски и трябва да бъдат забранявани.

Следват феномени и/или проявления, които са били наблюдавани в съвременни преживявания: тресене, конвулсии, загуба на телесна сила, тежко дишане, блуждаещи очи, треперещи устни, масло по тялото, промяна в цвета на кожата, плачене, смеене, „опияняване“, залитане, родилни болки, танцуване, падане, видения, чуване ясно в духовната област, вдъхновено говорене (което е пророчество), езици, тълкуване, ангелски посещения и проявления, скачане, много силно търкаляне, крещене, вятър, горещина, електричество, хлад, гадене като разпознаване на зло, мирис или вкусване на добро или зло присъствие, горене, болка в тялото като разпознаване на болест, усещане на голяма тежест или светкавица, трансове (изменено физическо състояние, докато се вижда и чува в духовния свят), неспособност да се говори нормално и разпадане на естествената област (например, отваряне на електрически кръгове).

БОЖЕСТВЕНИ ЦЕЛИ ЗА ВЪНШНИТЕ ПРОЯВЛЕНИЕ

Бог често засяга ума, за да изпита и разкрие сърцето. В описанието на изливането на Духа на Петдесятница в Деяния 2:12-13 някои хора бяха удивени, някои объркани, а някои се подиграваха. Ние продължаваме да виждаме тези три отклика на работата на Духа и някои логически последващи събития днес. Този „начин на Бог“ предизвиква нашите неподходящи „уреди за контрол“ и е предназначен да счупи нашите неосветени забрани и гордост. Следват няколко от причините, поради които Бог може да избере да си служи със странни и/или особени събития, за да подпомогне Своето царство сред хората.

Да демонстрира Своята сила чрез знамения и чудеса

Знаменията са дадени, за да сочат отвъд себе си към Бог, Който е там. Чудесата причиняват озадачаване относно мистерията на Божиите пътища. Писанието утвърждава понятието транс-разумни предавания на благодат, сила и мъдрост от Бог. Понякога, но със сигурност не винаги, Бог заобикаля нашите умове, когато Духът Му се движи върху нас. Преживяването на някои хора с феномена на обновяване спада в тази категория.

Да предаде сила, за да се победят вътрешни робства – страх, похот, гордост, горчивина и т.н.

Една сестра в Христос, която ние познаваме, имаше среща с освобождаване на радост и смях една вечер. Тя се радвала в Господ, докато си отивала у дома тази вечер. Това, което я изненадало, било, че когато влязла в нейната тъмна къща, тя осъзнала, че страхът от тъмното, с който е живяла и който я измъчвал още от детството ѝ, си бил

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

абсолютно заминал. Никой не се бил молил за нея относно този проблем. Някак си той бил транс-разумно премахнат като страничен продукт от срещата с радостта на Святия Дух.

Да предаде любов, радост, мир, страх от Бог и др.

Сю неотдавна паднала на пода под силата на Святия Дух. С течение на времето тя видяла видение на Исус, изцеляващ нейното чувство на „малоценност“, докато любовта на Исус изпълвала цялото ѝ същество с мир, какъвто тя не била познавала през всичките си години като вярваща.

Да извърши изцеление – физическо и емоционално

Джил имала забележително физическо изцеление. Тя неотдавна получила засилено служение на молитва, което било придружено от падането ѝ на земята под силата на Духа няколко пъти. Единственото нещо, което тя усетила да ѝ се случва, било, че усетила голяма радост и мир.

Обаче, тя е страдала от тежка болест в очите както и от паркинсон. Състоянието на очите ѝ причинило тялото да не може да произвежда нормално сълзи. Тя трябвало на всеки час да си слага капки за очи.

По пътя си за вкъщи от конференцията, където се случили тези преживявания, тя изведнъж осъзнала, че не се е нуждала от своите капки за очи в продължение на четири часа. От този ден нататък тя повече не се е нуждала от никакви капки за очи. В допълнение към това тя може да ходи и да говори нормално, тъй като тежките симптоми на паркинсон били облекчени.

Да предаде помазание за служене

Бог превел Скот през много изпитания и разочарования. Той бил доведен до мястото, където бил толкова духовно „нервно-разстроен“, че живеел с постоянен страх, че нещата отново ще се разпаднат в живота му. Святият Дух го хванал по необичайни и странни начини. Той прекарал часове на пода, бивайки раздвижен от Святия Дух. За една година сърцето на Скот било мощно трансформирано и освободено от Божиата любов. Трудно е да се постави под съмнение истинността и святата природа на странните срещи на Скот.

Да освободи Божието слово – пророческа чувствителност и мощно проповядване

Джо Ан имала няколко срещи с Духа. Те се тресяла и се смеела, и плачела в Божието присъствие. Тя попитала Господ: „За какво е всичко това?“ Тогава тя получила помазание за пророческо откровение с ниво на точност отвъд всичко, което е преживявала някога.

Да увеличи и освободи духовни капацитети

Проявленията са давани, за да освежат, насърчат и изцелят сърцата на Божиите хора, за да могат да узреят като ученици на Исус и да бъдат по-мощни свидетели за Него.

ИЗЛАГАНЕ НА ФАЛШИВИ СРАВНЕНИЯ ОТНОСНО ПРОЯВЛЕНИЯТА

Фалшиво сравнение №1: Ако съм повече посветен, тогава ще преживявам повече проявления на Духа

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Преживяването на проявленията на Святия Дух не е свързано с нашата духовна страст и усърдие, но те са действието на Божията безплатна благодат.

Фалшиво сравнение №2: Когато мнозина са видимо докосвани от Духа, тогава имаме съживление!

Класическата дефиниция за съживление отива далеч отвъд проявленията, но включва огромен брой обръщения и дълбока трансформация на живот в големи географски области. Терминът *обновление* е по-подходящо описание за това, което се случва през последните от десет до петнадесет години в Америка. Надяваме се, че обновлението ще доведе до пълно съживление.

Фалшиво сравнение №3: Хората, които Бог използва, за да предава Своето изявено присъствие обикновено са зрели и чувствителни към Бог.

Хората, използвани в „силово служение“, често несъзнателно прехвърлят представата, че дарбите на сила са просто символи на тяхната духовност. Това довежда някои посветени и искрени вярващи в осъждение. Дарбите и призванията на Бог са безплатни дарби на благодат.

Фалшиво сравнение №4: Просто бъдете отворени и чувствителни към Духа и ще получите физически проявления на Духа.

Би било малко обърквашо, ако това наистина беше начинът, по който това работи, но не е. Истина е, че някои имат умствени нагласи и емоционални бариери, които затрудняват работата на Духа. Обаче, има много, които са скептични и дори цинични, но са били мощно докоснати от Бог. Други, които са много отворени и гладни за докосване, не са мощно повлияни по някакъв външен начин. Ние не можем да отсъждаме кой е „отворен“ и кой е „затворен“ да приема от Бог.

Има бариери (например, страх и гордост), които могат да ни попречат да приемаме. Молете Святия Дух да ви разкрие всяка бариера, която може да съществува във вас. Той ще бъде верен на Своето време да отговори на такава молба. Междувременно, не допускайте, че трябва да е някоя бариера това, което ви пречи да приемате от Бог.

Фалшиво сравнение №5: Ако наистина Святия Дух докосва хората, тогава ще има незабавен и траен „плод“ в живота им.

Бог се движи върху много хора, които не дават плода, който Той възнамерява. Няма гаранции, че ще произлезе „плод“ от тези „божествени посещения“. Хората са свободни да отговарят напълно, частично или дори да пренебрегват такива благосклонни възможности, дадени им от Святия Дух.

Фалшиво сравнение №6: Ако силата на Святия Дух докосва хората, тогава те не трябва да имат контрол върху своите отклици.

Истината на Писанието е, че е много рядко нещо пророкът да загуби контрол, когато е под влиянието на Святия Дух. Павел подчертава това, когато учеше, че „духът на пророка“ се подчинява на пророка, когато той е под помазанието на Духа (1 Коринтяни 14:32). Този пасаж ни учи, че ние можем да контролираме нашите отклици, когато Господ ни докосва. Съгласен съм, че в редки случаи в Писанието има примери на пророк с „неконтролируем“ отклик, когато беше хващан от Духа. Например, Езекиил беше хванат от Духа и пренесен в Ерусалим от Вавилон (Езекиил 8:3). Е, това със сигурност се квалифицира като „неконтролируем“ отклик на Духа. Има мистериозна комбинация на божествени и човешки елементи, обграждащи работата на Духа. Петър

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

знаеше как да ходи и имаше силата да го направи, когато Исус го подкани да стъпи във водата. Свр̀хестественият елемент беше, че той не потъна, докато ходеше. На предната страна на приветстването на изявеното присъствие на Духа има повече контрол на наше разположение, за да отговорим на Неговата активност.

ИЗЛАГАНЕ НА ОПАСНОСТИ, СВЪРЗАНИ С ПРОЯВЛЕНИЯТА

Ние споменахме клопките от противопоставяне на движението на Святия Дух. Обаче, от другата страна на спектъра има „свр̀х отклик“. Любовта към Бог и един към друг трябва да остава превъзходната ценност на нашето общество. Когато Святия Дух се движи в сила вър̀ху хората и това води до физически проявления, ние не трябва да бъдем „свр̀хоткликващи“ по начин, който нарушава Писанието. Ще дам няколко примера за това.

- *Фанатизъм.* В своя ентузиазъм хората могат да бъдат отнесени в крайно поведение и да бъдат заблудени да прегърнат странни и небиблейски идеи. За този проблем трябва да се говори, когато възникне. Ние трябва да правим това със състрадание - и лично, и публично. Това е много деликатна процедура, защото истинският вятър на Духа винаги ще бъде съпровождан от мярка на „див вятър“, представян от плътските елементи, все още пребиваващи в несвършените вярващи.
- *Пренебрегване на по-малко вълнуващите или по-незабележимите аспекти на нашата вяра.* Това включва неща като ежедневни посвещения, смирено служене; помагане на бедните; показване на милост; обичане на нашите врагове; търпеливо понасяне на страдания; почитане на родителите; въздържане на апетити; обучаване на децата; работене от осем до пет; изпълняване на поръчки; плащане на десетъци, сметки и данъци; и разрешаване на роднински конфликти.
- *Отблъскване на всички ограничения в името на „свободата на Духа“.* Това напрежение между свободата и съдържаността трябва да бъде прегърнато от цялата църква. Ние не винаги ще бъдем съгласни как това напрежение се управлява. Ще трябва „да погълнем няколко комара“, за да избегнем „да погълнем камили“ (Матей 23:24). Трябва да се опитаме да не объркваме малките неща (комарите) на различните видове проявления с големите неща (камилите) - да обичаме Исус, хората и да се покоряваме на Писанието.
- *Разсеяни от това да се фокусираме на Исус и на Неговите главни цели.* Ние не трябва да бъдем отвлечени от нашата страст за Исус, за евангелизиране, за изграждане на църквата и т.н., като даваме прекалено много време на самите проявления.
- *Издаване в гордост от това, че сме чувствителни към Духа.* Ние трябва да избягваме тънката себеправедност от това, че сме „повече“ благословени от Духа от другите. Божията благодат се дава, за да увеличи Неговата любов и милост, като това ни води към благодарност и смирение.
- *Издигане на външните проявления над работата на Духа в сърцата на хората.* Прогресивна, вътрешна трансформация на сърцето да се ходи в любов и смирение е целта на работата на Духа.
- *Издигане на човешките инструменти, които Бог използва в работата на Духа.* Ние трябва да избягваме всеки вид „поклонение на герой“ в сърцата си. Трябва да

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

стоим фокусирани на Исус. Обаче, „безличието“ на Божията армия не означава, че няма да има никакви видни членове с публични служения. Това говори за отношението на смирение, което всички трябва да прегърнат.

ПОЗИЦИОНИРАЙКИ СЕБЕ СИ ДА ПРИЕМАМЕ СЛУЖЕНИЕТО НА ДУХА

И Аз ви казвам: искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори. Защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на онзи, който хлопа, ще се отвори. И кой е онзи баща между вас, който, ако син му му поиска хляб, ще му даде камък; или ако му поиска риба, ще му даде змия вместо риба; или ако поиска яйце, ще му даде скорпион? И така, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на децата си, колко повече Небесният Баща ще даде Свети Дух на онези, които Го молят!

—Лука 11:9–13

В този пасаж Исус предизвиква учениците Си да се молят за нещо специфично. Глаголите, преведени „искайте“, „търсете“ и „хлопайте“, са в продължително време на гръцки език. Това дава на фразите смисъла, че желаните благословения трябва да бъдат преследвани с постоянство.

Бог иска наистина да искаме това, което желаем, а не да бъдем пасивни или безразлични относно него. Бог задържа благословието за кратко, за да задълбочи нашия глад за нещото, за което толкова пламенно се молим.

Молбите за добрите неща на Неговото царство могат да бъдат обобщени чрез молба за освобождаването на движението на Духа. Бог е щедър Баща, Който иска да освободи служението на Духа за нас, но Той иска ревностно да го желаем в цялата пълнота на Неговите дарби и мъдрост. Ние желаем да приемаме повече от Бог, а не просто да приемаме външни проявления.

Мнозина съобщават, че са получили повече след „накисване“ в Божието присъствие в обновителни събрания, без да са имали никакви външни проявления. Има един химичен експеримент, наречен *титриране*. В този експеримент има два прозрачни разтвора в отделни епруветки. Капка по капка, единият разтвор се смесва с другия. Няма химична реакция, докато единият разтвор не стане супер наситен с другия. Последната капка, която извършва това, причинява драматична химична реакция, която е видима. Някои седят пред Бог в молитвени стаи и обновителни събрания часове наред, без да се случва никаква очевидна духовна реакция. Тогава, изведнъж, те имат мощна среща с Духа, която радикално им повлиява. Поглеждайки назад, те стигат до убеждението, че това духовно „титриране“ се е случило през многото часове на чакане на Бог и чрез накисване в невидимото и скрито служение на Святия Дух. Какъвто и да е случаят, не са външните ефекти на духовното обновление, на които трябва да се фокусираме или от които да е привлечено вниманието ни, а по-скоро вътрешната трансформация на нашите души в подобие на Исус.

ПРЕПОРЪКИ ЗА ПРОВЕЖДАНЕ НА СЪЖИВИТЕЛНИ СЪБРАНИЯ

Др. Мартин Луид Джоунс каза във връзка с опасността от това да бъдем самонадеяни относно мистериозната работа на Святия Дух: „Никога не казвайте никога и никога не

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

казвайте винаги относно това, което Святият Дух може да направи или да не направи“. Господ, нарочно, не се подчинява на кутиите, в които ние се опитваме да Го държим!

- Планивайте едно продължително и необезпокоявано време за чакане на Бог, без да сте планирали нещо друго, в случай, че Той не се „появи“ по необичаен ясен начин. Решете, че това няма да бъде едно сухо и незабележително време с Бог, просто защото не са се случили необичайни неща.
- Фокусирайте се на Самия Господ чрез поклонение и четене с молитва на Писанието.
- Само от време навреме давайте обяснения за проявленията. По-добре е да ги обяснявате, ако и когато те действително започнат да се случват, за да отмахнете обвинението, че силата на внушението действа. Да имате на разположение литература, която обяснява тези неща, може да бъде полезно.
- Давайте увещание, центрирано на Исус, и бъдете отворени да каните хората да приемат спасение, когато невярващи идват на обновителните събрания.
- Когато се дават свидетелства, те трябва да се фокусират на това, как взаимоотношението с Бог и плодът на Духа са се увеличили, а не да привличат вниманието към феномена.
- Не поощрявайте всякакво преувеличаване на работата на Духа. Святият Дух не се нуждае от преувеличаване, за да изгради вяра в хората за изцеление или за да получат повече от Бог. Не позволявайте да се споделят свидетелства, които не са истинни и верни, дори и привидно „да помагат за увеличаване на вярата“.
- Избягвайте да създавате впечатлението, че Святият Дух е под човешки контрол чрез стила на служение. Ние смирено молим за Неговото служение, докато смело извикваме за освобождаването на Неговата сила. Но не трябва да Го унижаваме, като гордо Му заповядваме или изискваме да прави това или онова. Той поставя Себе Си на разположение, но ние не трябва да се възползваме от Неговото божествено смирение, като Му нареждаме какво да прави. Ако злоупотребяваме с Неговото присъствие и сила достатъчно дълго, Той може да оттегли изявеното си присъствие. Историята на божествените посещения потвърждават тази реалност.
- Ако привличате вниманието върху това, което се случва с някой човек или с цяла секция от събранието, правете го със специфичното намерение да се назидае цялата група. Бъдете искрени в своите комуникации като лидер, а не глупави и омаяни от проявленията. Дори когато Духът предава неконтролируем смях, разбирайте, че се случва нещо свято. Бъдете искрени относно радостта на Господ, дори докато ѝ се наслаждавате. В края на краищата, това е небесна радост, а небесните случки са величествени по своята природа.
- Оставайте място Господ да докосва хората без директно човешко посредничество. Когато това се случва, вярата се изгражда и страховете от манипулация са потушени. Позволявайте на тези, които се събират, да се нахисват в Божието присъствие, преди да бъдат освободени молитвените служители, да отиват и да ги докосват.
- Давайте на хората благодатни „вратички“, ако не искат да получат полагане на ръце. Кажете им как да ви сигнализират или да откликнат, ако са заинтересовани

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

от това да получат лична молитва, като дойдат до молитвената редица, докато в същото време им дадете опцията да общуват с Бог насаме.

- Тимът за хваление трябва да води през времето за служение. Понякога просто музика като фон е достатъчна, ако няма на разположение хвалебен тим.
- Съпротивете се на натиска да правите това да се случва. Стремете се да бъдете свръхестествено естествени и естествено свръхестествени. Обновлението е работа на Бог. Ние се доверяваме на Него, Той да го направи. Приемете мярката на сила, която Бог освобождава с благодарно сърце. Това е атмосферата, която Духът почита.
- Ако сред вас не се случва обновление, помислете за това да поканите някого, който Бог вече е използвал като катализатор за духовно обновление във вашето общение, за да помогне да се предаде служението на Духа в по-голяма мярка.

ФОРМИРАНЕ НА МОЛИТВЕН СЛУЖИТЕЛСКИ ТИМ

За да улесните обновителното служение, важно е да екипирате молитвен тим, който редовно да се моли за другите. Квалификациите не трябва да бъдат толкова строги. Ще е необходимо да отстраните малцината, които „ограбват“ другите, вместо да се „молят“ за другите! (На английски това е игра на думи – *ограбват другите* е „prey upon others“, а *молят се за другите* е „pray for others“.) Бъдете ясни за това, какво квалифицира някого и какво го дисквалифицира от молитвения тим. Това става по-голям въпрос с течение на времето и тези, които са получили „повече“, имат желание да „го дават“. Следват характеристики за тези, които участват в молитвен служителски тим:

- Те трябва да бъдат щастливи и активни членове на църквата.
- Те трябва да имат свидетелство за добър характер и преследване на духовен плод.
- Те не трябва да бъдат повлияни от очевидно обществено неприемливо поведение, външност, говор или навици.
- Те трябва да са минали курс за обучение или лично молитвено служение.
- Те трябва да имат поучаем дух, който приема корекция, без лесно да им се „нараняват чувствата“.

Членовете на молитвения служителски тим трябва да бъдат тези, които ценят плода на Духа, както е описан в Галатяни 5:22-23. Плодът на Духа не е нищо по-малко от това характерът на Исус Христос да бъде проявен в и чрез вярващите. Нека да погледнем всеки един плод на Духа и да помислим как може да бъде приложен в молитвено служение.

- *Любов.* Любовта е водещата характеристика, от която другите аспекти на плода на Духа изтичат. Докато се молим за другите, ние трябва да гледаме на себе си като слуги на любовта, а не като герои на вярата. Духът на слугуването е видното изразяване на любов. Докато се молим за другите, ние съзнаваме, че става въпрос те да получат повече от Бог, а не ние да „получим доверие“ за това, че се движим в сила, докато те са повалени в Духа.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

- *Радост.* Ние се обръщаме към молитвата за другите с радостно осъзнаване на привилегиата, която ни е била дадена. Дори и да не сме емоционално „на върха“, тогава можем да извличаме от радостта, която живее в нас, докато оставяме нашето лично напрежение временно зад нас.
- *Мир.* Ние се стремим да водим другите в мир с Бог, докато им служим с мирен дух, който си почива в Божията способност да работи чрез нас, дори в нашата слабост.
- *Търпение.* Някои имат нужда да забавят малко и да отделят време, докато се молят за другите. Святият Дух не обича да бъде натискан – Той иска да води. Обикновено Той взема Своето време, показвайки силата Си. В спокойствието на душата ние сме способни по-добре да приемаме впечатленията на Духа.
- *Благост.* Често ще се молим за хора, чийто живот е бил разрушен от греха. Мнозина не са научени на социални умения и те имат непривлекателни характеристики. Мнозина са прегърнали грешни учения и дори са потискани от демони. Ние трябва грациозно да поемем тяхната незрялост и да се справим любезно с тяхната измама.
- *Доброта.* Ние сме загрижени за нуждите на другите; затова показваме тази загриженост към тях по практични начини, като се молим за тях. Ние можем да нямаме средствата, но може би познаваме други, които могат, към които можем да ги насочим. Ние отказваме да се възползваме от свещеното доверие, което другите ни дават, като правят себе си уязвими, позволявайки ни да се молим за тях.
- *Вярност.* Молитвата за другите понякога изисква постоянство от наша страна. Често трябва да се молим повече от веднъж за едни и същи хора. Не трябва да се плашим от очевидния провал. Ние се посвещаваме да се молим вярно за хората през останалата част от живота си.
- *Кротост.* Ние се молим за другите със съзнанието, че нямаме отговорите за тях, но познаваме Някого, който ги има. Това ни пази от предположение и баналност. Нашите движения, физически и словесни, трябва да бъдат вежливи, а не резки или сурови. Ако можем да им помогнем да се чувстват спокойни, като знаят, че са на сигурно място в наше присъствие, тогава те ще бъдат свободни да приемат по-лесно от Господ.
- *Себеобуздание.* Ние насърчаваме хората да „се смалаяват“, емоционално и физически, когато отиват да се молят за другите. Ако външно преживявате изявеното присъствие на Духа с „неконтролируем“ смях и конвулсии, тогава се оттеглете във форма за лично „приемане от Бог“, вместо във форма „да се молите за другите“. Ние не искаме несъзнателно да манипулираме другите, като поставяме натиск върху тях да ни откликнат, докато се молим за тях. Има изключения за това главно правило. Едно от тях е, ако човек специално ви помоли да се молите за него, докато сте в такова състояние. Друг случай може да бъде, ако другият човек ви е приятел и вие знаете, че той ще приветства едно такова преживяване. И може да има и други. Ако се молим за хората с тези ценности в сърцето си, ние ще бъдем благословение за хората, на които служим в молитвените редици. Когато отделни хора развият опит да са изключително помазани в лично служение, техните лидери могат да им дадат повече свобода да предприемат по-големи рискове с молитва и/или пророческо служение.

ПРАВИЛНИ ОТКЛИЦИ КЪМ ДУХОВНО ОБНОВЛЕНИЕ

- Заемете отношение да бъдете „учащи се“, а не „експерти“ в служението на Духа. Няма много, които да са минали по този път преди. Ние трябва да бъдем като деца пред нашия небесен Баща. Трябва да бъдем повече уверени в Неговата способност да ни учи, отколкото в нашата способност да се учим. Неговото посвещение към нас е по-силно от нашето към Него.
- Бъдете благи, любезни и търпеливи с различията на вижданията на другите служения в тялото на Христос. Ние не трябва да доказваме на никого, че нещо е от Бог, ако то наистина е!
- Давайте подходяща свобода и създавайте достатъчни възможности за Духа да се изявява в събрания, които са специално планирани за приветстване на обновително служение. Бог може да избухне във всяко събрание със Своето изявено присъствие без човешки посредник. Обаче, ако само отделни хора са повлияни, тогава лидерството трябва да отсъди дали курсът на някое общо събрание трябва да се промени.
- Учете и формирайте библейски ограничения, докато се стремим да бъдем чувствителни към всеки специфичен контекст. Питайте: „Как изглежда любовта?“, във всяка отделна ситуация. Стремете се да се подчинявате на тези, които са на власт, заради единството. Грешки в разпознаването ще се случват, когато повишеният страх от „пропускане на Бог“ и от това „да бъдем измамени“ присъства.
- Изучавайте историята на съживленията, за да придобиете мъдрост и да видите грешките, които другите съживители са прегърнали.

20 ГЛАВА - БОЖИЯТА СТРАТЕГИЯ НА МЪЛЧАНИЕ

Огромно напрежение може да тежи върху онези, които са призвани за пророци. Те ще завършат с лоша слава, която ще донесе много напрежение в живота им – някои, защото хората ги уважават, а други, защото хората ги мразят. Свръхестествените проявления на сила трябва да бъдат съпроводжани от духовна зрялост, иначе напрежението, което идва с това, ще накара човека да се спъне и да падне.

НАПРЕЖЕНИЕТО ОТ МЪЛЧАНИЕТО

Едно от най-трудните неща, с което трябва да се справяме като пророчески хора, идва, когато се изправим лице в лице с хора в голяма нужда, само за да открием, че Бог е абсолютно безмълвен по въпроса. Божието сърце и ум може преди това да са били разкрити на пророческия човек с голяма точност и удивителна детайлност относно дузина други хора в същото събрание. Тогава, когато се изправи пред човек в отчаяна

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

нужда, който привидно има по-голяма нужда от слово от Бог от всеки друг, същият пророчески човек може да не усети нищо от Святия Дух – пълна тишина.

Тази неловка ситуация, която неизбежно ще се появи, представлява изпит за характера и зрялостта на пророческия човек. Ако той или тя каже: „Нямам слово за теб“, хората ще бъдат разочаровани, ако не и ядосани, от този отговор. Репутацията на този пророчески човек понякога ще бъде заложена на карта, заедно с бъдещите покани за говорене и хонорарите.

Под натиска на момента изкушението е да дадат слово, което те нямат. Това е същото изкушение, което провокира един библейски учител да отговори на въпрос, позовавайки се на информация, за която не е сигурен. Но за някои библейски учители просто е твърде трудно да кажат: „Не знам“. По същия начин за някои пророчески хора просто е твърде трудно да кажат: „Нямам нищо“. Същата незрялост и гордост, която кара учителя да си мисли, че неговата правдоподобност зависи от неговата способност да знае всичко, е тази, която пречи на пророка да каже в необходимата ситуация: „Нямам слово за теб“.

Въпреки натиска от очакванията на хората или от собственото му желание да помогне на човека в нужда, пророческият човек трябва да остане мълчалив, когато Бог е мълчалив. Произвеждането на слово в собствения му ум, без значение дали е от състрадание, или от натиска да установи собствената си правдоподобност, може да работи директно срещу Божията цел в живота на дадена църква или човек. Така липсата на честност никога не изгражда вярата на хората за дълго, въпреки че хората може и да са развълнувани за момент от скалъпеното от човека пророческо слово.

Понякога пророческите хора прибавят към това, което Бог казва, понеже те се опитват да бъдат по-любящи от Бог, като отговарят бързо на питащите сърца на хората и им дават слово, дори когато Бог мълчи. Аз наричам това пророчество „хамбургерска помощ“ – давано в изкушението да се добави пълнеж. Те го дават в изкушението да разкрасят „пророческото слово“ от собственото си сърце и ум, така че другите да не останат разочаровани от тях.

Хората постоянно се заплитат в изпитания, в които те агонизират над въпроса: „Защо би позволил Бог определен човек да продължава да страда?“ За да „освободят под гаранция“ Бог и Неговата репутация, някои пророчески хора се увличат в това да дават отговора. Зрялостта във връзка с пророческото служение не е само готовността да се говори трудно слово, когато Бог го дава, но също и готовността да се мълчи, дори когато даването на пророческо слово може да изглежда подходящо. Някои пророчески хора намират обстоятелствата на хората в криза за толкова силни, че чувстват, че *трябва* да им дадат пророческо слово.

Когато Бог мълчи във време, когато *ние* отчаяно искаме Той да говори, това изпитва духовната зрялост както на хората, така и на пророка. Всеки вярващ трябва да уповава на Бог, когато Той мълчи. Това е неизбежна част от духовния растеж и пророческият човек трябва да се покори на Бог, дори когато Той е бил мълчалив за дадена ситуация. Ако не го направи, той ще свърши, скалъпвайки слова за хората, когато Божията цел за него е била да не казва нищо. Без значение от неговите добронамерени усилия да направи Бог *да изглежда добре*, той става спънка за тези, на които се опитва да помогне.

ХОДЕНЕ УВЕРЕНО В ТЪМНИНА

Исаия описва човека, който ходи в страха от Господ като някой, който уповава на Бог, когато е във времена на тъмнина, което се отнася за времена на криза, когато ние нямаме словото на Господ.

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Кой между вас се бои от ГОСПОДА? Кой слуша гласа на Неговия служител? Кой ходи в тъмнина и няма светлина? Нека се уповава на Името на ГОСПОДА и нека се обляга на своя Бог.

—Исая 50:10

Ходенето в тъмнина, както е използвано в този контекст, не се отнася за морална тъмнина, която идва от грях или демонична опресия. Тук се има предвид ходене в непозната територия без ясна светлина във време на голяма нужда. Исая продължава в следващия стих:

Ето, всички вие, които запалвате огън и се обграждате с главни, ходете в пламъка на огъня си и сред главните, които сте разпалили! Това ще ви бъде от ръката Ми — ще легнете в място на скръб.

—Исая 50:11

Този стих изтъква опасността за тези, които отказват да чакат Божията светлина; вместо това те си създават свой собствен огън в опит да изфабрикуват някаква светлина. Този огън говори за създаден от човека фалшив огън, който никога не може да замести Божията светлина. Хората, които прибегват към този фалшификат, ще легнат в смут вместо в мир. Това е силно предупреждение да се избягва скалъпването на пророчески слова!

Исая предупреждава човека, който се страхува от Господ, да не запалва свой собствен пламък. Не си произвеждайте някаква изкуствена светлина от вашата безизходица в тъмнината. Или, във връзка с пророческото служение, не произвеждайте „пророческата светлина“ за някого в нужда.

Божие мълчание ни принуждава да растем в упование на Него, докато минаваме през тъмнината, липсвайки ни чувство за посока. Накрая осъзнаваме, че Той е бил наблизо през цялото време. По този начин ние развиваме наша лична история с Бог.

НЕРАЗБИРАНЕ НА МЪЛЧАНИЕТО

Исус често не отговаряше на хората по начина, по който ние бихме очаквали да го прави. Когато си мислим, че Той е трябвало да отговори, Той е мълчал. Понякога, когато предполагаме, че Той е трябвало да се намеси, Той е бил неактивен. Затова, ние трябва да внимаваме да не предполагаме, че знаем какво би казал или направил Исус в ситуации на нужда.

Когато Исус минаваше през областта на Тир и Сидон, Той беше посрещнат от една ханаанка, която викаше за освобождение на своята обладана от демони дъщеря. Отговорът на Исус беше напълно непредсказуем в тази кризисна ситуация.

И ето, една ханаанка излезе от онези места и извика, като казваше: Смили се за мен, Господи, Сине Давидов! Дъщеря ми е лошо обсебена от демон. Но Той не й отговори нито дума. Учениците дойдоха и Му се молеха, като казаха: Отпрати я, защото вика след нас. А Той в отговор каза: Аз не съм изпратен *при други*, освен при загубените овце от израилевия дом. А тя дойде, кланяше Му се и казваше: Господи, помогни ми! Той в отговор каза: Не е хубаво да се вземе хлябът на децата и да се хвърли на кученцата. А тя каза: Да, Господи, но и кученцата ядат от трошите, които падат от трапезата на господарите им!

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

Товага Исус в отговор ѝ каза: О, жено, голяма е твоята вяра; нека ти бъде, както искаш. И от онзи час дъщеря ѝ оздравя.

—Матей 15:22–28

Първо, Исус *привидно я игнорира*, като не ѝ отговори в началото дори и с една думичка. Когато тя продължи да вика, Той *очевидно ѝ отказа*, казвайки: „Аз не съм пратен освен при изгубените овце на израилевия дом“. Тя продължаваше да Го преследва, тогава Исус *привидно я обиди*: „Не е добре да се вземе хлябът на децата и да се хвърли на малките кученца“. Жената не се отказа. Накрая Исус я *възнагради* и ѝ каза: „О, жено, голяма е вярата ти! Нека ти бъде, както искаш“.

Ние щяхме да бъдем смаяни, ако бяхме свидетели на тази среща. Първоначалната липса на отговор на Исус, после дори Неговият привидно „нагрубяващ“ отговор, със сигурност не пасва на модела за това, как ние вярваме, че Богът на любовта трябва да действа. Но от нашата гледна точка днес ние виждаме, че Исус я проучваше и я изпитваше, за да изкара вярата ѝ.

Поради нашите предварително създадени представи ние понякога си вадим погрешни заключения от Божието мълчание или от предполагаемата Му липса на намеса в наша полза. Ние можем да заключим, че Божията любов е избледняла или вероятно, че сме наказвани за нещо. Но това със сигурност не беше случаят с тази жена и нейната обладана от демони дъщеря, която накрая беше изцелена. Същото беше истина, когато Лазар беше болен и накрая умря. Исус несъмнено обичаше Лазар и сестрите му - Мария и Марта. Обаче, Неговото забавяне да отиде и да изцели Лазар беше стратегическо.

А Исус любеше Марта и сестра ѝ, и Лазар. И когато чу, че бил болен, престоя два дни на мястото, където се намираше.

—Йоан 11:5–6

Привидната липса на отклик на Исус нямаше нищо общо с липса на любов, но беше свързано с изпълнението на изкупителната цел на Бог. В тази ситуация Лазар, Марта и Мария се научиха да уповават на Исус, дори когато трябваше да ходят в тъмнина отвъд линията на тяхното разбиране.

Йоан Кръстител беше велик човек, въпреки това Исус не направи нищо, за да попречи да бъде обезглавен от цар Ирод. Бездействието на Исус не беше нито поради липса на любов към Йоан, нито поради липса на стойност в самия Йоан.

Истина ви казвам: между родените от жени не се е издигнал по-велик от Йоан Кръстител; обаче най-малкият в небесното царство е по-голям от него.

Очевидно е, че Бог беше определил Йоан да преживее честта от мъченическата смърт и че това щеше да донесе по-голяма слава за Бог и за Неговото царство в по-голямата картина. Ние се спъваме във факта, че Бог не говори или не действа по начина, по който ние си мислим, че трябва да го прави. Но от Исая научихме да не си произвеждаме наша собствена светлина, когато ходим в тъмнина. От Евангелията научихме, че Божието мълчание не означава, че сме отхвърлени или необичани; то трябва да се разбира в светлината на Божиите изкупителни цели. Един пророчески човек трябва да разбира, че често хората отчаяно искат пророческото слово, което Самият Бог отказва да им даде. Те питат за информация относно обстоятелства, а Бог им дава информация относно тяхното взаимоотношение с Него. Те искат мир и

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

сигурност, но Бог има различен начин за тях да получат мир. Ако Бог не отговаря, понякога ние задаваме грешните въпроси.

ГЛАД ЗА СЛОВОТО НА ГОСПОД

Може да има различни причини, известни само на Бог за Неговото мълчание. Може би Той ни учи на вяра, или дори понякога Той съди тези, които преднамерено са отхвърлили Неговите слова в миналото и все още не са се покаяли. Амос пророкува за глад в чуване на пророческото слово, понеже бунтовният Израел беше отказал да се покори на предишни пророчески слова от Бога:

„Ето, идват дни“, заявява Господ БОГ, „когато ще изпратя глад на земята — не глад за хляб, нито жажда за вода, а за слушане на словата на ГОСПОДА. Ще се скитат от море до море и от север до изток; ще обикалят да търсят словото на ГОСПОДА, но няма да го намерят“.

—Амос 8:11–12

На нас ни изглежда странно, че Бог ще задържи Своето пророческо слово от Израел, когато те изглежда ще търсят толкова усилено, за да го намерят. Това, което всъщност се случваше, беше, че Израел редовно отхвърляха Божието пророческо слово, което преди това им беше говорено. Те искаха Бог да им говори пророчески; обаче, не искаха да чуят това, което Бог имаше да каже. Така че те търсеха ново пророческо слово. Това, което се случи на Израел като нация, се случва в живота на непреклонните хора.

Например, за човек, който е бил наранен, Божието специфично слово към него е, че той трябва да прости напълно. Но отхвърляйки този прост отговор, той започва процес на обикаляне, търсейки пророчески слова, които да отговорят на разрастващия му се проблем. Въпреки че той очевидно търси прилежно, идва глад за словото на Господ, понеже той е отхвърлил това, което Бог вече ясно му е казал. Божието слово е било просто твърде неприятно за него да го приеме.

От друга страна, Бог е мълчалив не заради бунта на някого, но защото Той установява ситуация, която ще донесе повече благословения за човека по-късно. В този случай някои искрени, но незрели вярващи са объркани, като си мислят, че Божието мълчание е сигурен белег за Неговото недоволство и напускане. Понеже някои хора преживяват дълги периоди на мълчание от небето, те погрешно заключават, че Бог се е оттеглил от тях или че те трябва да са съгрешили тежко по някакъв начин. Те стават жертва на обвинението, осъждението и отхвърлянето.

БЪДЕТЕ МЪЛЧАЛИВИ С РАЗКРИТОТО ЗНАНИЕ

Един важен тест за пророка е неговата готовност да говори тежко слово от Бог и после неговата готовност да приеме преследването. Това е изпит на предаване и посвещение на Бог.

Друг важен тест е да може да остане мълчалив, когато Бог не говори, без значение от очевидната нужда на момента. Това е изпит на честност и цялостност пред Бог.

Третият важен изпит е готовността да останете мълчаливи относно неща, които Бог ясно ви е разкрил, но въпреки това изисква вашето мълчание. Това е изпит за зрялост и сигурност в Бог. Някои говорят всичко, което получат от Бог, понеже те са отчаяни да получат кредит на доверие в очите на човека за това, че получават

ИЗРАСТВАНЕ В ПРОРОЧЕСКОТО

откровение от Бог. Понякога те са като деца, които знаят някоя тайна и просто не могат да я пазят; те трябва да я кажат на някого.

ВНИМАВАЙТЕ С КОРИГИРАЩИ СЛОВА

Ние също насърчаваме пророческите хора да бъдат много внимателни относно даването на пророчества, които коригират хората публично. Такива пророчества имат потенциала да причинят срам, болка и объркване. Ако някой получи пророческа корекция за някого, ние трябва да следваме процеса, който Исус ни учи, когато видим брат в грях - в Матей 18:15-18. Тези принципи ни инструктират да отидем при човека насаме относно неговия грях, преди да говорим за това публично. Това изисква улегналият пророчески служител да бъде мълчалив понякога, когато Бог споделя нещо, което е само аз неговите уши.

ПРОРОКУВАНЕ ОТ ВЪОБРАЖЕНИЕ

Друг често срещан проблем в контекста на пророческото служение е свързан с тези, които си произвеждат позитивно слово, когато Господ всъщност говори негативно. Еремия учи относно тези, които пророкуват от своето въображение, и които изговарят видение, което те са си измислили в собственото си сърце.

Не слушайте думите на пророците, които ви пророкуват. . . . Те говорят видения от *собственото* си сърце, а не от устата на ГОСПОДА. Постоянно казват на онези, които Ме презират: „ГОСПОД говори: ‘Ще имате мир!’“ Казват на всеки, който ходи според упорството на сърцето си: „Няма да ви сполети зло!“

—Еремия 23:16–17

В Еремия 23 ние виждаме предупреждението, насочено към „пророците“, които пренебрегват Божието осъждение за националния бунт на Израел. Те не зачитат Божието предупреждение за осъждения върху тях и си измислят пророчество, прокламиращо само чудесни неща, уверявайки юдейския народ, че Бог предпази тяхната нация от осъждение. Бог се заканва със съд върху такива „пророци“, които се противопоставят на Божието дисциплиниране, което може да доведе до изцеление на една цяла бунтовна нация.